
BIGGLES
LETÍ NA SEVER
T&M

W. E. JOHNS

BIGGLES LETÍ NA SEVER

TOUŽIMSKÝ & MORAVEC

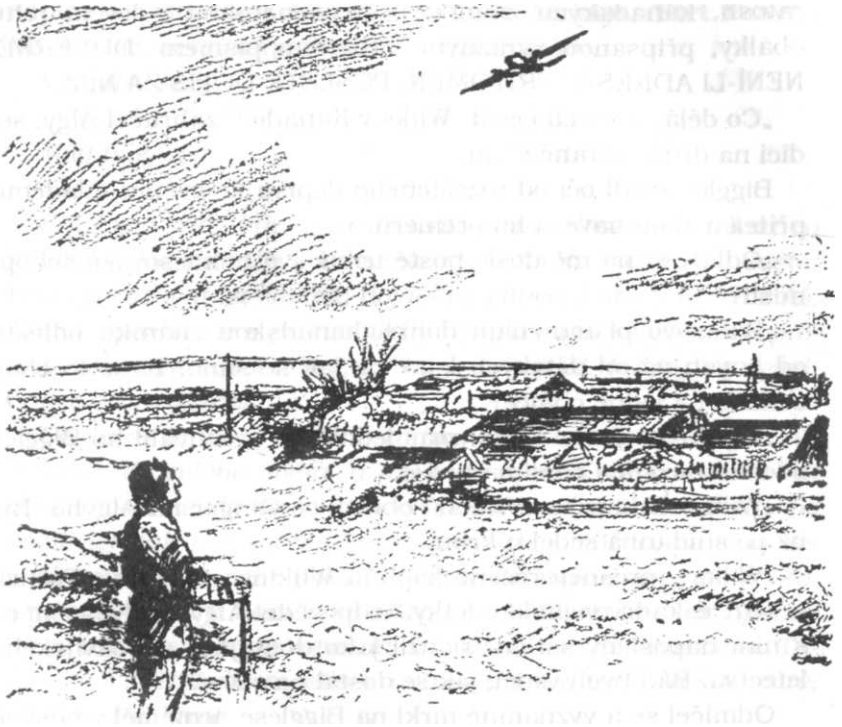
PRAHA

1993

Část výtěžku z knihy bude věnována na stavbu pomníku Karla Čapka v Praze.

W. E. Johns © GP Agentura Bratislava, 1993
Jacket illustration Zdeněk Burian, Petr Barč
© Eva Hochmanová-Burianová, 1993
©Petr Barč, 1993
Illustrations © JW – dědicové, 1993

ISBN 80-85773-12-0

KAPITOLA PRVNÍ

BIGGLES DOSTAL DOPIS

Biggles si tiše pohvizdoval, když vcházel do jídelny svého bytu v Mount Street. Došel k jídelnímu stolu, sáhl po došlé poště – a hned s pískáním přestal. Všechny dopisy, až na jeden, byly frankovány známkami po půl penny, což znamenalo, že obsahují jen samé reklamní letáky. Bigglese překvapil právě ten jediný: od všech ostatních se odlišoval neobvyklou bachratostí, kanadskými známkami a poznámkou v levém rohu obálky, připsanou výrazným hůlkovým písmem: DŮVĚRNÉ. NENÍ-LI ADRESÁT PŘÍTOMEN, POŠLETE DOPIS ZA NÍM.

„Co dělá, u všech čertů, Wilks v Kanadě?“ zabručel Algy, sedící na druhé straně stolu.

Biggles zvedl oči od rozečteného dopisu ke svému mladému příteli a zkoumavě si ho přeměřil.

„Odkdy si na mé došlé poště tříbíš své holmesovské schopnosti?“

„Wilksovo písmo znám dobře, kanadskou známku odliším od jiných už od dětských let – ale jak se stalo, že se to obojí setkalo na jedné obálce?“

„Ta otázka je na místě, máš jedničku,“ pochválil ho Biggles s lehkou ironií a obálku otevřel.

„Wilks? Kdo je ten Wilks?“ obrátil se Ginger na Algyho. Byl už po snídani a seděl u krbu.

„Wilks – přesněji řečeno kapitán Wilkinson – byl ve Francii u 187. eskadry velitelem letky,“ odpověděl Algy. „Když jsem se s ním naposledy setkal, sloužil jako

důstojník u bolivijského letectva. Rád bych věděl, jak se dostal na sever.“

Odmlčel se a významně mrkl na Bigglese, jenž měl v obličeji čím dál vážnější výraz.

Na několik minut se v pokoji rozhostilo ticho.

„Vychladne ti káva,“ ozval se Algy.

Biggles se nenechal vyrušit ve čtení dopisu a po kávě sáhl teprve tehdy, když jej dočetl.

„Chudák Wilks se dostal do úzkých,“ konstatoval klidně.

„To jsem poznal z toho, jak ses tvářil,“ odpověděl Algy. „Co s ním je?“

Biggles se napil kávy a znovu vzal dopis do ruky. „Přečtu vám ten dopis, abyste nebyli o nic ochuzeni,“ řekl a nepatrně se usmál. „Poslouchejte tedy! Dopis je napsaný na papíru s vytištěnou hlavičkou: Arctic Airways, Fort Beaver, Mackenzie, severozápadní teritorium, Kanada. V dopise stojí:

Milý Bigglesi!

Byl bych rád, kdyby se ti tento dopis dostal do rukou co nejdříve. Ale protože vím, že se stále touláš někde po světě, budu považovat za zázrak, dojde-li ti vůbec. Jistě si vzpomínáš, že korespondence s přáteli nikdy nebyla mým koníčkem, a proto ti nemusím vysvětlovat, že bych ti nepsal, kdyby se nejednalo o velmi vážnou věc.

Občas se ke mně donesly zprávy o tvých dobrodružných výpravách do celého světa, a tak mě napadlo, že bys mohl mít chuť pustit se do něčeho nového. Nevím, jestli se touláš po světě jen tak pro

zábavu, nebo pro zisk – možná, že to děláš z obou důvodů, ale pokud hledáš dobrodružství pro dobrodružství, mohu ti nabídnout něco extra. Musím tě však upozornit předem: vůbec se nejedná o nějakou salónní záležitost Tady končí svět. Letíš a letíš – a na všech stranách vidíš jen široké, nedohledné kraje.

Než přikročím k vlastnímu vylíčení celé záležitosti, musím se ti zmínit ještě o jedné důležité okolnosti. Věci se mají tak, že není jisté, budu-li ještě živ v době, až tento dopis dostaneš. Kdybych zmizel, nebo mne potkalo neštěstí, které by na první pohled vypadalo jako letecká havárie, vyhledej muže, jenž se jmenuje McBain – tady mu říkají Strakatý Jake – a udělej poslední službu pro svého kamaráda. Vpal do něj pár kulek.“

„U všech čertů! Tohle zní na Wilkse nějak moc ponuře,“ ozval se Algy.

„Ponurost – to je přesný výraz,“ řekl stručně Biggles. „Ale prosím tě, nevyrušuj a radši mě poslouchej!“

„Možná si ještě pamatuješ, že jsem byl před několika lety v Bolivii. Jednoho dne se změnila vláda, a protože se mi ta nová nelíbila – nebo možná také proto, že jsem se nelíbil já jí – sbalil jsem si svých pár švestek a zamířil jsem na sever. Měl jsem dojem že tam mají zájem o piloty, kteří létají jen tak z lásky k věci. Dlouho jsem se potloukal po Spojených státech bez stálého zaměstnání a nakonec jsem se rozhodl odplout do Kanady. Je to ohromná země, bez přehánění.

Jednoho dne mě potkalo štěstí, nebo mi to zpočátku jako štěstí, připadalo. Dnes už si tím nejsem tak jistý. Nechal jsem se najmout jedním důlním inženýrem k letu na nová zlatá pole, která se měla rozměřovat. Koncern, k

němuž ten člověk patřil se jmenoval Moose Creek Gold-Fields Corporation. Moose Creek[1] *je název lokality. Možná, že jsi někdy slyšel něco o „posledním místě na Zemi“. Prozradím ti, kde to je. V Moose Creek. To místo se nachází v blízkosti polárního kruhu. Proč se tak jmenuje, opravdu nechápu. Do tohoto zapadlého konce světa určitě ještě nikdy nezabloudil žádný los ani jiné zvíře – ani náhodou! Proč by se sem hnali, zlata se nenapasou. To ale říkám jen tak na okraj.*

Když jsem se octl na zlatých polích, dostal jsem nápad, což se mi nestává zas tak často.

Moose Creek je vzdálen od nejbližší železniční stanice osm set mil na sever. Cesta – v létě kánoí a v zimě po ledu na saních tažených psy – trvá asi šest týdnů a je nesmírně namáhavá. Napadlo mě, že mezi stanicí a zlatými poli bude čilý provoz a že by se vyplatilo zřídit tam leteckou linku. Mohly by se na ní pro zlatokopy převážet potraviny, pošta, stroje a zpátky do civilizace zase zlato. Navíc také lidi, kteří cestou domů jistě raději poletí, než by šlapali osm set mil pěšky. Letadlem tu cestu lze vykonat za jediný den.

Nechci ti zde vykládat celou nekonečnou historii. Stručně řečeno: měl jsem trochu peněz, které jsem našetřil v Bolivii, a rozhodl jsem se vložit je do zřízení vlastního letiště, hangáru a kanceláře ve Fort Beaver, Bobří pevnosti, která je zároveň městečkem a železniční stanicí.

Asi rok jsem svou linku provozoval bez valného úspěchu. Měl jsem toho už po krk a chystal jsem se odtud zmizet, když v Moose Creek narazili na vydatné zlaté žily. Všechno se rázem změnilo a pro mě nastaly žně.

[1] Zátoka losů

Vypadalo to, že se konečně splní naděje, které jsem do celého podniku vkládal. Kapsy se mi plnily, a tak jsem si ze zisku mohl koupit druhé letadlo. Náhle však z čistého nebe udeřil blesk jak se lidově říká, a přišla rána, kterou jsem vůbec nečekal. Objevil se tu jeden chlap – Strakatý Jake, o němž jsem se zmiňoval na začátku – a začal mi lézt do zelí. Byl to na mě trochu silný tabák po tom všem, co jsem tu zažil než jsem svou linku uvedl do chodu. Najednou chtěl někdo jiný sklízet úrodu z toho, co jsem zasil a vypěstoval já. Byl jsem ale úplně bezmocný. Napadlo mě, že jediné řešení je kompromis. Výdělky by mohly stačit pro nás oba, ale Strakatý Jake na to měl jiný názor. Umínil si, že dvě firmy tu nejsou třeba a že on nebude tím druhým tam kde stačí jeden. Potom už jsem věděl že kostky jsou vrženy.

Co se týče mého letiště, našel jsem si jediné vhodné místo k přistání v okruhu padesáti mil od Fort Beaver. Pozemek mi prodal jakýsi Angus Stirling, protože ho zachvátila zlatá horečka a farmařeni pověsil na hřebík. Peníze ode mne dostal v hotovosti, načež se vydal na sever. Od té doby už ho nikdo nespatřil. Já jsem se okamžitě pustil do úpravy pozemku. Netrvalo to dlouho a z pole se stalo letiště. O vlastnictví pozemku se až donedávna nikdo nestaral. Všichni obyvatelé Fort Beaver mne považovali za jeho majitele. Až do dne, kdy na letiště vtrhla smečka chlapů, a přes všechny mé protesty a bez náhrady jediného centu a samozřejmě bez slova omluvy postavili na jednom konci letiště obrovskou boudu. Několik dní nato přistála na letišti dvě letadla Weinkelovy dvanáctky. Vystoupil z nich Strakatý Jake a jeho dva piloti. Joe Sarton, štíhlý, hezký chlapík, a Tex Ferroni, útlý, tmavý chasník, vypadající – a jeho jméno

tomu nasvědčuje – jako by pocházel z Latinské Ameriky. McBain sám je vysoký, ramenatý hromotluk s místy prošedivělými vlasy i vousy. Podle toho prý také dostal tu svou přezdívku. V patách mu stále chodí jako pes míšenec, francouzský Kanaďan. Jmenuje se Jean Chicot. Myslím, že jsem pochopil jeho skutečnou roli. Nejspíš dělá McBainovi tělesného strážce.

První otázka kterou jsem položil Strakatému Jakeovi, zněla: Jakým právem jste se nastěhoval na mé letiště? – Jistě si dovedeš představit můj úžas, když mi krátce a jednoduše sdělil abych se z pozemku klidil pryč. Po čase jsem pochopil že vyvolává pochybnosti o mém vlastnictví pozemku, který jsem koupil od Stirlinga. Vypadá to, že Stirling z nějakého důvodu, mně neznámého, vládě za něj nezaplatil. Nebo je tu druhá možnost: chybí doklad o tom že zaplatil. Já jsem od něho žádný doklad nedostal a protože jsme tu od úřadů poněkud daleko, písemné vyřizování trvá dlouho. Stirling mi tvrdil že pozemek získal jako první osadník, ale podle všeho si jej zapomněl dát připsat na své jméno, nebo si zapomněl vyzvednout potvrzení o jeho nabytí. Faktem zůstává, že mi žádný doklad nepředal. A já jsem ho ani o žádný nepožádal což je samozřejmě moje chyba. Jsem v těchto věcech nedbalý a neopatrný. Uvěřil jsem tomu, co mi řekl. Nejsem-li však majitelem já není jím ani Strakatý Jake, třebaže se mi snaží namluvit, že pozemek je jeho. Když Strakatý Jake začal s leteckou dopravou do Moose Creek, přednesl jsem stížnost na něho muži jménem Canwell zdejšímu zástupci zlatokopecké společnosti. Ačkoliv je to velmi slušný člověk, nic jsem nepořídil Záleží mu jen na tom, aby se věci které mají být přepraveny, dostaly na železniční stanici Je mu zcela

lhostejné, kdo tuto službu obstará. Narodil se a vyrostl zde na severu. Řekl mi, že tady se musí každý postarat sám o sebe. Kdo to nedokáže, může to zabalit. A konec – vyřízeno.

Za dva dny mi bylo jasné, jaké jsou metody Strakatého Jaka. Jedno z mých letadel hned po vzletu ztratilo křídlo. Pilotoval jsem ho já a vlastně ani nevím, jak jsem to mohl přežít. Zato jsem si jist, že Strakatý Jake nebo někdo z jeho lidí má tu sabotáž na svědomí ale dokázat jim to nemohu. Potom následovala další havárie. Bohužel se při ní zabil můj pilot Walter Graves, velmi hodný člověk. Koupil jsem nové letadlo a přijal nového pilota. Za dva dny mi v noci nový letoun shořel. Pilot se na poslední chvíli zachránil

Na nové letadlo už peníze nemám. Zbyl mi jen nákladní Rockheed, ve kterém spím s revolverem v ruce. Dlouho to už ale nevydržím. Moji hoši mě jeden po druhém opustili takže si teď musím všechno dělat a obstarat sám.

Teď jsem na tom tak že Strakatý Jake má dvě letadla a snaží se mě zbavit. Dvakrát nebo třikrát jsem se „náhodou“ mohl dostat na onen svět. Je to boj kdo z koho. Nakonec jsem mu řekl, že pánem letiště se stane jedině přes mou mrtvolu – a myslím to naprosto vážně.

Jisté je, že mám být ze svého pozemku, který jsem zaplatil, vypuzen a vyhnán. Bojuji tu úplně sám. Severozápadní policie má na starosti jiné věci než urovnávání obchodních sporů. Kdyby tu se mnou byl alespoň jeden člověk jemuž bych mohl důvěřovat a na nějž bych se mohl spolehnout, měl bych šanci nad Strakatým Jakem a jeho lidmi zvítězit

Nejhorší je, že se odtud nemohu ani hnout. Kdybych to udělal už bych se sem nevrátil. O to by se Jake postaral. Vězím v tom až po krk, ale nemíním se vzdát, budu bojovat do posledního dechu.

Nejde jen o peníze. Nechce se mi ustoupit takovému ničemovi jako je Jake. Chceš-li mi pomoci, nasedni do svého letadla a podej mi ruku, aby se naše stará vlajka opět vesele zatřepetala! Pozdravuj také Algyho. (Pamatuješ se na první letoun, který sestřelil? Tehdy ses jistě také radoval!)

Navždy tvůj Wilks

Biggles se tvářil velmi vážně, když dopis odkládal na stůl. Znovu vzal do ruky obálku a pečlivě prohlížel razítko. „Jaké je tam datum?“ zeptal se Algy. „Dopis byl odeslán před devíti dny.“

„Za tu dobu se mohlo leccos stát.“

„To mě také napadlo.“

„Co chcete dělat?“ promluvil Ginger, dívaje se střídavě z jednoho na druhého.

„To uvidíme,“ procedil Biggles mezi zuby. „Musíme se co nejrychleji dostat do Fort Beaver. Podívej se, Algy, kdy odplouvá nejbližší loď! Gingere, podej mi zápisník! Odešlu několik telegramů. Objednáme si letadlo, které na nás bude čekat, až připlujeme do Ameriky. Pokud se nám to podaří, ukážeme tomu darebákovi McBainovi, co znamená být správným pilotem. Sbalte si své věci a nezapomeňte na dostatek vlněného prádla! Sice jsem ještě nikdy v Kanadě nebyl, ale proslýchá se o ní, že tam v zimě mrzne víc než u nás v Anglii.“

„Snad bychom to tam mohli trochu rozehřát,“ poznamenal Algy.

KAPITOLA DRUHÁ

FORT BEAVER

Šestnáctý den po doručení Wilksova dopisu Bigglesovi, krátce před druhou hodinou odpolední, zakroužil Jupiter typu Bluewing nízko nad domky městečka Fort Beaver.

Letadlo řídil Biggles, vedle něj seděl Algy. Ginger stál v úzké chodbičce vedoucí ke kabině pilotů. Vzadu mezi zavazadly se opíral o sedadlo letecký seržant Smyth, Bigglesův starý pomocník a účastník mnoha jeho dobrodružství.

Letoun Jupiter – Ginger mu však podomácku říkal Jupík, fráček – si vybral sám Biggles a měl opravdovou radost, vždyť se mu podařilo sehnat přepravní letadlo s vynikající značkou.

Jupiter, americký výrobek továrny Bluewing Company, byl jednoplošník se dvěma motory typu Cyclone, z nich každý měl 850 koňských sil. Kromě hlavní kabiny tu byly ještě čtyři menší, celkem pro osmnáct cestujících. Biggles nepředpokládal, že by všech osmnáct míst mohl potřebovat, a tak se rozhodl ponechat v letadle šest sedadel. Zbývající místa použil pro uložení zavazadel. Maximální rychlost letadla byla 230 mil za hodinu.

Jednání s továrnou a zakoupení letadla proběhly během plavby přes Atlantik. Biggles k tomu využil lodní vysílačku. Nad nabídkou firmy Bluewing dlouho neváhal a letadlo koupil. Měl by sice raději anglický výrobek, ale musel by na něm provést mnoho úprav, aby mohl létat

nad mořem, a to by bylo drahé. Proto se Biggles rozhodl koupit americké letadlo. Když dopluli do Quebecu, čekalo tam na ně. Ze Spojených států s ním přiletěl tovární pilot a předal jim ho.

Na sever se dostali s jediným mezipřistáním ve Fort McMurray. Po dlouhé cestě nad pustými kraji se octli nad Fort Beaver, ležícím asi uprostřed mezi severovýchodní částí Velkého otročího jezera a řekou Mackenzie, asi padesát mil jihovýchodně od Medvědího jezera.

Všichni měli na sobě teplé letecké kombinézy podšité kožešinou. Zima a mrazy sice měly teprve nastat, ale bylo již chladno.

Za kabinou pro pilota měli uložena zavazadla: vaky, kufry, krabice, balíky. V nákladním prostoru byly složeny náhradní díly. Největší z nich, obrovské lyže, zabíhaly až do umývárny, takže se její dveře nedaly zavřít. Lyže jim měly posloužit v zimě, až napadne sníh a povrch země bude zmrzlý a kluzký. Potom je připevní k podvozku místo kol.

Biggles si nedůvěřivě prohlížel letiště, ale po chvíli trhl pákou dozadu a chystal se k přistání. O tom, že pozemek pod ním je letiště, vůbec nepochyboval. Bylo to totiž jediné rovné místo v celém kraji. Jeho domněnku potvrzovaly dvě boudy postavené na okraji té plochy.

„Jak to vidíš?“ zeptal se ho Algy.

„Nijak,“ odpověděl Biggles.

„Ještě nikdy v celém svém životě jsem neviděl tak smutné místo jako je tohle.“

„A cos myslel, že tu najdeš?“ opáčil sarkasticky Biggles. „Tohle není Evropa.“

„Není, teď to chápu,“ souhlasil s ním Algy. „V jedné věci má Wilks pravdu. Jsou tu opravdu širé a nekonečné kraje.“

„Myslím, že dole na zemi poznáme ještě jiné věci,“ usmál se prorocky Biggles. „Není to náhodou Wilks – tamhleten člověk opravující tu budovu?“

Algy vyhlédl postranním okénkem ven.

„Na Wilkse je příliš štíhlý,“ řekl. „On nic neopravuje, on tu boudu bourá!“ dodal vzrušeně.

Biggles se krátce podíval na muže dole pod nimi.

„Skutečně, máš pravdu! To nevěstí nic dobrého. A brzy se dozvíme mnoho dalších novinek.“

Zmlkli – a za minutu již poskakovala kola podvozku po nerovném povrchu letiště.

Biggles počkal, až se vrtule zastaví, a potom se zvolna rozjel k nižší z obou bud. Jupiter se majestátně blížil k hangáru se střechou z vlnitého plechu, před nímž stála skupinka mužů. Všichni si zvědavě prohlíželi neznámé letadlo.

„Hrome, Wilkse tu nikde nevidím,“ zabručel znepokojeně Algy.

„Což pravděpodobně znamená, že tu není,“ opáčil Biggles. „Možná odletěl.“

„Možná. To se ostatně brzy dovíme. Tahle bouda mu patří. Všimněte si tabule s jeho firmou, která je opřena o zeď. Jako by ji právě před chvílí někdo sundal! Udělal to asi McBain. Není to ten nesympaticky vypadající chlapík v kožešinové čepici? Já bych na to vsadil krk. To hošánek přehnal. Necháme raději spuštěné motory pro případ, že bychom odtud museli rychle zmizet. Řekněte Smythovi, aby si šel sednout k řízení

místo mne a aby dával dobrý pozor! A my se půjdeme seznámit s budoucími protihráči.“

Když naši tři hrdinové vystoupili z letadla, právě jim ti čtyři muži vyšli vstříc. Pátý, zřejmě Indián, zůstal stát nedaleko hangáru.

Vedl je štíhlý, ale ramenatý muž. Byl vysoký a jeho postava působila mohutným dojmem. Rovně zastřižený vous byl na bradě posetý šedými skvrnami. Z jeho světlemodrých očí vyzařoval chlad. Měl na sobě kostkovanou košili, tmavé kalhoty, vysoké boty, na hlavě kožešinovou čepici a kolem boků široký pás s pouzdrem na revolver a střelivo.

Muž kráčející těsně za ním byl úplně jiný. Hezký, poněkud zženštilý obličej zdobil tenký, černý knírek. V temných a neklidných očích to jen hrálo. Bylo těžké uhodnout, na co se právě dívá, zda na letiště, na stroj nebo na letce. Zdálo se totiž, že pozoruje všechno najednou. Pod rozepnutým kožešinovým kabátem měl nádherný indiánský pás a za něj si zasunul lovecký tesák.

V těsném odstupu je následovali další dva muži. Oba měli ruce bezstarostně zastrčené do kapes. Jeden byl asi pětatřicátník s mohutným knírem, druhý byl mladší. Neustále pohyboval čelistmi, jako by žvýkal žvýkačku. Jeho snědá tvář svědčila o tom, že pochází z Jižní Evropy.

Ač dosud nepadlo jediné slovo, mohl Biggles podle popisu z Wilksova dopisu každého z nich oslovit jménem.

Ten hřmotný muž byl nesporně Strakatý McBain.

Muž, jenž mu šel těsně v patách, nemohl být nikdo jiný než Jean Chicot.

Další dva byli piloti Joe Sarton a Tex Ferroni.

Wilksův popis byl sice krátký, ale přesný a výstižný, projelo Bigglesovi hlavou, když jim zvolna kráčel vstříc. Zabloudil pohledem k hangáru a k sousední boudě, doufal totiž, že ještě zahlédne Wilkse. Ale nikde po něm nebylo ani stopy. Nebylo pochyb, že stavení patřila firmě Arctic Airways. Vypadala opuštěně a nikdo v nich zřejmě nebyl.

První promluvil McBain.

Když viděl, že Biggles a jeho kamarádi se k němu blíží, zastavil se a čekal, až k němu dojdou. Současně s ním se zastavil i druhý muž.

„Deset dolarů, cizinče!“ řekl McBain krátce.

Biggles zvedl překvapeně obočí.

„Co jste to řekl?“ zeptal se udiveně.

„Dostanu deset dolarů,“ opakoval chraptivým hlasem Strakatý Jake.

„A za co?“ zeptal se Biggles.

„Poplatek za přistání.“

Biggles zatím došel těsně ke skupince čtyř mužů a zůstal stát. „Vy jste oprávněn vybírat poplatky pro Arctic Airways?“ zeptal se ostře.

McBainovi údivem lezly oči z důlků, ale ovládl se.

„Ne!“ odsekl. „Inkasuji za sebe.“

„To pozoruji. A kdo vlastně jste?“

„Jmenuji se McBain.“

„A já jsem Bigglesworth.“

„Američan?“

„Můžete hádat znovu, ale neuhodnete,“ usmál se Biggles. „A nemýlíte se, Mr. McBain?“

„V čem?“

„Nu, pokud vím, tohle letiště patří firmě Arctic Airways.“

„Cože? Nikoli, mýlíte se vy! Patří to tu mně,“ ušklíbl se McBain.

„Jak jste na to přišel?“ zeptal se ho Biggles. McBain uvažoval. Vytáhl z kapsy dýmku a začal si ji nacpávat.

„A co tu vlastně děláte?“ zaútočil na Bigglese. „Přijel jsem se podívat na svůj majetek,“ odpověděl s naprostým klidem Biggles. Strakatý Jake užasl. „Na svůj majetek?“

„Ano. Vložil jsem značný kapitál do Arctic Airways a mám právo zjistit si, do čeho jsem investoval.“

Na chvíli nastalo ticho. Muž, stojící těsně za McBainem, vytáhl z kapsy hrst tabáku a začal si obratnými prsty balit cigaretu.

„Tak vy říkáte, že jste do toho podniku vložil peníze?“ ukázal McBain prstem na hangár Arctic Airways. „Ano, to říkám, a je to tak.“

_A jste tu proto, abyste se podíval, do čeho jste vlastně ty peníze vložil?“

„Nikoli, přicházím proto, abych to tu trochu rozhýbal.“

„Chcete tím naznačit, že tu hodláte pracovat?“

„Tak nějak si to představuji.“

„To si ale představujete špatně, Swigglesworthe!“

„Jmenuji se Bigglesworth, nemáte-li nic proti tomu. Uznávám, že je to poněkud zvláštní jméno, to je pravda, ale tatík mi jiné dát nemohl. Myslím, že bychom se spolu měli dohodnout, aby se později předešlo případným nedorozuměním – ovšem souhlasíte-li s tím.“

Druhý muž zamyšleně přikývl.

„Ano, jsem téhož názoru. Víte vůbec, jak to tady u Arctic Airways chodilo?“

Biggles si samozřejmě všiml, že McBain mluví v minulém čase, ale nedal najevo údiv ani zvědavost.

„Neměl jsem ještě kdy se tu porozhlédnout. Vy to jistě budete vědět nejlépe. To už Wilkinson nelétá?“

„Myslíte si, že jsem jeho kojná nebo vychovatelka?“

„To si nemyslím. Jestli vám správně rozumím, chtěl jste mi naznačit, že bych ho už nikdy nemusel najít?“

„Vypadá to tak.“

„A vy snad máte nějaké důvody k tomu, abyste to předpokládal?“

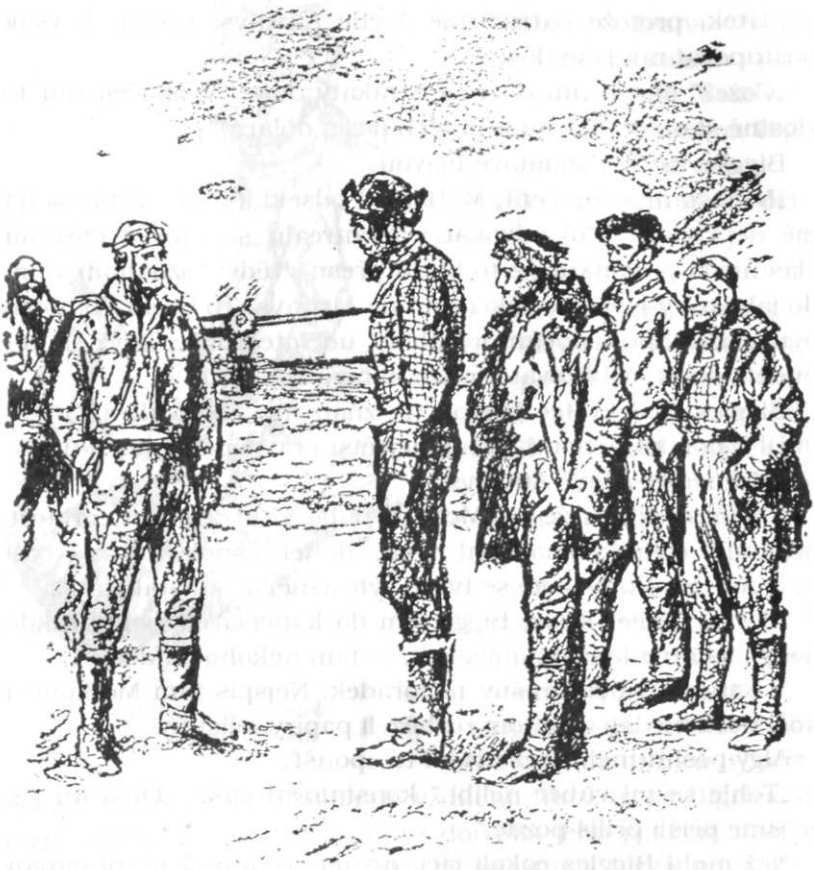
„Mám.“

„Nemohl byste mi je říci?“

„Mohl, a to třeba hned. Ale poslyšte, cizinče, tohle letiště je pro návštěvníky nebezpečné. Dám vám jednu dobrou radu – zmizte odtud co nejrychleji.“

Biggles upřel šedé oči na McBaina.

„Své představy budete muset chtě nechtě poopravit, pane McBaine. Tak rychle to s námi nepůjde,“ odpověděl břitce.

Biggles došel těsně ke skupince čtyř mužů a zůstal stát.

„Takové nápady pusťte z hlavy! To na mne neplatí! Tady je dost práce pro dva podnikatele, a budou-li pracovat společně, budou z toho mít výhody oba. Jsem ochoten se s vámi dohodnout. Za používání letiště budete muset ovšem platit určitý poplatek, protože patří firmě Arctic Airways. Budete-li však postupovat tak jako dosud…“

„Cože?“ skočil mu do řeči Strakatý Jake. V obličeji mu to zlostně škubalo. „Dejte sem těch deset dolarů!“

Biggles zavrtěl odmítavě hlavou.

„Nedostanete ani cent, McBaine,“ odsekl klidně. „S tím si na mě nepřijdete! Můj advokát v Montrealu se zabývá otázkou vlastnictví pozemku. Až to budu přesně vědět, oznámím vám, do jaké míry jste vlastníkem Arctic Airways. To by snad mohlo být už všechno – dodám jen tohle: uděláte dobře, když se nebudete příliš přibližovat k mým hangárům.“

Biggles kývl krátce hlavou na znamení, že domluvil, a zamířil k domku, v němž byla s největší pravděpodobností umístěna kancelář Arctic Airways.

Chvíli se zdálo, že ho McBain bude chtít zastavit, protože postoupil o krok a napřáhl ruku, ale jeho společník mu cosi zašeptal. Strakatý Jake se tvářil výhružně, ale zůstal stát.

Algy a Ginger šli za Bigglesem do kanceláře. Uvnitř nikdo nebyl, ostatně letci ani nečekali, že tam někoho najdou.

V kanceláři byl strašný nepořádek. Nejspíš tam McBainovi hoši něco hledali a přitom rozházeli papíry a listiny.

Algy posmutněl, když uviděl tu spoušť.

„Tohle se mi vůbec nelíbí,“ konstatoval suše. „Obávám se, že jsme přišli příliš pozdě.“

Než mohl Biggles cokoli říci, ozvala se rána a po ní cinkot roztříštěného skla. Několik střepin vletělo do místnosti a jedna z nich se zasekla Bigglesovi do tváře tak, až mu z rány vytryskla krev.

„To byl výstřel!“ sykl Algy a vyřítil se za Bigglesem, jenž ze dveří vyrazil první.

Opodál stáli nehybně McBainovi společníci a mezi nimi i zženštile vypadající muž, v němž Biggles podle Wilksova popisu poznával Jeana Chicota. Držel oběma rukama pistoli a spokojeně se usmíval. Když se však podival na Bigglese, veselost ho přešla.

Biggles k němu hbitě přiskočil.

„To jste střelil vy?“ Míšenec na něho drze pohlédl. Afektovaný úsměv mu stále pohrával kolem úst. Pokrčil rameny, ale než odpověděl, odfoukl Bigglesovi do obličeje zbylý obláček kouře, zvolna se narovnávaje.

„Byla to náhoda,“ ukázal dvě řady oslnivě bílých zubů. „Čistil jsem pistoli – a náhle z ní vyšla rána. To se přece může stát, či ne?“

Padl na záda a pistole mu vypadla z ruky

Biggles neodpověděl. V následujícím okamžiku bylo vidět jen ruku, která vyletěla do vzduchu. Rozzuřený Biggles se rozmáchl k strašlivé ráně. Když dopadla jeho pěst na Chicotovu bradu, ozval se zvuk, jako by se lámala těžká větev. Míšenec se ani nezapotácel. Rána ho srazila přímo na zem. Padl na záda, čepice mu sletěla z hlavy, pistole vypadla z ruky. Jenom jednou krátce vzdychl, potom zůstal nehybně ležet.

Biggles byl bledý a jeho rty, jež měl pevně sevřeny, tvořily rovnou čáru.

„Ruce pryč od revolveru. McBaine!“ zařval Algy, jenž vytrhl pistoli z pouzdra ihned, jakmile Bigglesova rána dopadla.

Biggles se rozhlédl. Spatřil McBaina, jak přemýšlí, prsty se zastavily kousek nad pažbou revolveru. „Jestli se hne, provrtej ho kulkou, Algy!“ řekl Biggles tónem, který nevěstil nic dobrého. „Přeje-li si tahle banda ničemů mít tady horko, prosím, uděláme jim ze života saunu!“

Pak se obrátil k McBainovi.

„Zabil jsem už mnohem lepší chlapy, než jste vy, McBaine,“ řekl chraplavě. „Nebudu s vámi mít slitování.“

„Co se to tu děje?“ ozvalo se náhle za nimi.

Biggles se ohlédl a zjistil, že na scénu přibyl ještě jeden protagonista.

Nebylo třeba se vyptávat, kdo to je, protože za něho mluvila jeho uniforma.

Byl to příslušník severozápadní jízdní policie.

„Co se tu děje?“ opakoval policista a jednoho po druhém si podezíravě měřil očima.

„Nic, co by stálo za řeč," odpověděl Biggles. „Před chvílí jsem tu přistál se svými přáteli. Z důvodů, které McBain zná asi nejlépe, měl nějaké námitky proti našemu přistání a chtěl nás postrašit tím, že tady tomu míšenci poručil, aby po nás vystřelil. Proto jsem ho srazil na zem. No – a to je asi tak všechno."

Policista se pátravě zadíval na Bigglese. ‚A co tady v tomhle zapadlém kraji vlastně hledáte?" vyjel.

„Znáte snad nějaké důvody, proč bych sem nesměl přiletět?"

„To ještě nevím."

„Pak tedy uděláte nejlépe, když se o tom poradíte na svém velitelství. Nepochodíte-li tam, řekněte jim, aby se obrátili na ministerstvo – tam to jistě budou vědět. Vložil jsem kapitál do firmy Arctic Airways, patřící mému příteli Wilkinsonovi, jejž budete pravděpodobně znát i vy. Sháním se teď po něm, nemáte tušení, kde by mohl být?"

Policista se obrátil k McBainovi: „Kde je Wilkinson?“

„To nemám.“

„Zeptejte se tedy McBaina – myslím, že to ví!“

Policista se obrátil k McBainovi.

„Kde je Wilkinson? Kdy jste ho viděl naposledy?“

„Před čtyřmi dny.“

„Kde?“

„Tady.“

„Co dělal?“

„Připravoval se na cestu. Nejspíš měl namířeno na sever.“

„Do Moose Creek?“

„Proč by mi vykládal, kam se chystá?“

„A dosud se nevrátil?“

„Nestarám se o něj.“

„Ale, ale – a copak jste hledal v jeho kanceláři,“ ozval se chladně Biggles.

„Kdo říká, že jsem to byl já?“

„Já to říkám! Když jsme přistávali, právě jste z ní vycházel.“

„Myslím…“

„Nepřerušujte mě – nedomluvil jsem ještě! Vy jste moc dobře věděl, že se Wilkinson nevrátil, a znáte i důvody, proč se nevrátil, vždyť jinak byste se neodvážil vniknout do jeho kanceláře a přeházet mu tam všechno a prohledat jeho papíry. A také byste se neodvážil začít mu rozebírat budovu.“

„Kdo vám řekl, že jsem začal rozebírat jeho budovu?“

Biggles ukázal prstem.

„Tamhle je vývěsní štít s nápisem ARCTIC AIRWAYS. Mám svědky, kteří viděli, kdo ji strhával.“

McBain pohlédl zlostně na Bigglese a obrátil se k strážníkovi.

„Co chcete ještě?“ zeptal se. „Nemám čas tady postávat poslouchat vaše řeči.“

„Já také ne,“ houkl policista. „Měl jste ale hlásit Wilkinsonovo zmizení, McBaine! Byl bych požádal kolegy, kteří jeli na sever, aby se po něm podívali.“

„O to se nestarejte! To udělám já,“ ozval se pohotově Biggles.

„Vy se po něm podíváte?“

„Ano.“

„Kdy?“

„Hned teď. Nenajdu-li ho do setmění, vrátím se a zítra budu v pátrání pokračovat. Požádejte McBaina, aby

si hleděl jen svých baráků a dohlédněte na to laskavě v době mé nepřítomnosti!“

Strážník se upřeně podíval na McBaina.

„Vy se budete zdržovat jen ve svých barácích, rozumíte?“

Za odcházejícím Bigglesem ještě zavolal:

„Najdete-li Wilkinsona, oznamte mi to!“

Biggles souhlasně přikývl.

„Dám vám vědět.“ odpověděl a již spěchal k Jupiterovi.

„Pojďte, hoši!“ vyzval přátele, nevšímaje si vůbec McBaina. „Wilks je nejspíš někde na trase do Moose Creek. Do setmění nám zbývají ještě asi čtyři hodiny. Nesmíme ztrácet čas.“

KAPITOLA TŘETÍ

ÚSPĚŠNÉ PÁTRÁNÍ

„Tak tohle je McBain," řekl Ginger, když se opět usadili v letadle.

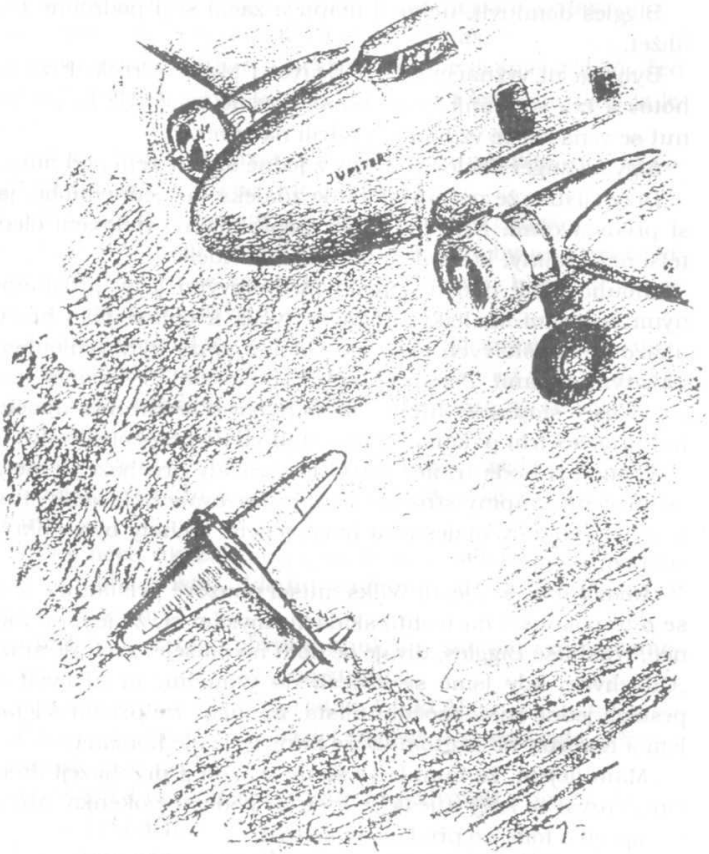
„Ano, teď už víme, s kým máme tu čest," odpověděl Biggles. „Musíme si na toho gentlemana dát dobrý pozor a také na každé slovo, které před ním vyslovíme. Člověk s jeho očima se už narodil jako darebák. Musím přiznat, že mám o chudáka starého Wilkse vážné obavy."

„Uvěřils McBainovi, když tvrdil, že Wilks odletěl na sever?" zeptal se Algy.

„Nejspíš mluvil pravdu. Není tady ani Wilks, ani jeho letadlo, a proto jistě někam odletěl. Nejpravděpodobnější je, že se vydal do Moose Creek. Jistě pospíchal, aby byl co nejrychleji zase zpátky. McBain moc dobře věděl, že se Wilks nevrátí, jinak by se nepokusil zmocnit tak rychle jeho hangáru. Kdybychom se neobjevili my, jistě by to udělal.

Chtěl-li se McBain nějak zbavit Wilkse – a my víme, že to udělat chtěl – použil k tomu nejednodušší prostředek. Poškodil mu letadlo tak, aby sice mohlo vzlétnout, ale ve vzduchu se rozbilo. Wilks si byl tohoto nebezpečí moc dobře vědomý, protože se o něm zmiňuje ve svém dopise. Vsadil bych se, že je někde mezi Fort Beaver a Moose Creek. Musíme jen doufat, že nehoda nebyla moc vážná. Ještě zbývá jedna možnost, že prostě kdesi přistál. Při jeho zkušenostech se dá předpokládat, že přistání bylo bezpečné a stroj se nijak nepoškodil.

My se teď pokusíme najít ho. Naštěstí máme v nádržích dostatek benzínu, takže se můžeme ihned vydat na cestu. Vy, Smythe, zaujměte místo vzadu.“

Biggles pohnul pákou a začali se neslyšně snášet dolů.

Biggles domluvil, uchopil mapu a začal si ji podrobně prohlížet.

Byly na ní vyznačeny Fort Beaver i Moose Creek. Brzy byl hotov a tak se mohli vydat po stanovené trase. Už za pět minut se vznášeli ve vzduchu a mířili na sever.

Algy a Ginger sledovali každý z jedné strany zem pod nimi.

Brzy zjistili, že pátrání nebude zdaleka tak jednoduché, jak si představovali. Kraj byl velice nepřehledný, mnohem členitější než krajiny, které dosud v Kanadě viděli.

Dlouho letěli nad nekonečnými borovými lesy, prostoupenými šedivými skalisky, která se tyčila k obloze jako hrozící ukazováčky ošklivých učitelek. Údolí a srázy byly vyhloubeny klikatými řekami. Potom se kraj začal zvedat. Výškoměr ukazoval tisíc stop, ale Jupiter se pohyboval těsně nad úbočími hor. Biggles trhl pákou a zvolna stoupal do bezpečné výšky.

Trvalo asi hodinu, než husté lesy začaly přecházet v menší osamocené skupiny stromů. Nyní převažovaly holé skály. Před nimi se vypínaly majestátní hory, jejichž vrcholy byly pokryty sněhem.

„Nemohu vědět, jestli Wilks musel nouzově přistát, ale jestli se o to pokoušel na těchto skalách, myslím si, že je s ním konec," řekl tiše Biggles, dívaje se dolů na omšelé, zvětralé srázy. „Od chvíle, kdy jsme se vznesli do vzduchu, mohl bych na prstech jedné ruky spočítat místa, na nichž lze přistát s letadlem a nerozbít ho při tom. Bože můj! To je ale končina!"

„Mám dojem, že támhle se skály svažují a přecházejí do roviny," ozval se Algy a ještě jednou se podíval z okénka, aby se ubezpečil o tom, co před chvílí spatřil.

„Skutečně, máš pravdu.“ přikývl Biggles. „Ale dobře si prohlédni ten povrch. Dobrovolně bych tam nepřistál ani za nic – možná nouzově. Vypadá to dost nebezpečně. A co – co je to tam vpředu? Vypadá to, jako by tam něco leželo na zemi. Ano, je tam něco! Je to letadlo a vedle něho nějaká postava. Podívejte – hýbe se! Už nás uviděl a mává na nás.“

Biggles pohnul pákou a neslyšně se začali snášet dolů. Teď už nikdo nepochyboval o tom, že předmět ležící na zemi je letadlo.

„Leží na trupu,“ poznamenal Algy, jenž mezitím otevřel postranní okénko, aby lépe viděl.

„Zdá se, že má ulomený podvozek,“ vykřikl Ginger.

„Je to jistě Wilks,“ řekl Biggles. „Kdo jiný by sem letěl? Nikomu určitě nebude vadit, jestli rozbil stroj, hlavní je, že se mu nic nestalo. Zamávejte na něho!“

Algy se vykláněl z okénka a vystrkoval volně visící ruku, protože mávat ve vzduchu při rychlosti více než sto mil za hodinu je nemožné. Jupiter se snášel níž a níž, až se octl necelých padesát stop[2] nad zemí.

„Jak to vypadá dole, Algy?“ vyhrkl Biggles nedočkavě. „Vidíš tam nějaké vhodné a slušné místo? Mně se to příliš nezamlouvá.“

„Wilks něco ukazuje. Myslím, že tam někde je místo, kde bychom mohli přistát. Jde tím směrem – ale kulhá. Nejspíš se při havárii zranil.“

Muž dole se každou chvíli sehnul, aby sebral ze země kameny, které rovnou odhazoval na stranu.

„Připravuje nám hladké přistání,“ řekl Algy.

---

[2] 1 stopa = 0,304m

„Také to pozoruji,“ odpověděl Biggles a vraštil čelo. „Přesto se mi dolů moc nechce.“

Nepřestával však klesat, narovnal podvozek a opět se nedůvěřivě podíval dolů.

„Přece tam nemůžeme Wilkse nechat,“ zabručel Algy.

„To opravdu nemůžeme,“ přikývl rozhodně Biggles, „ale nechtěl bych rozbít letadlo, které mě stálo čtyřicet tisíc dolarů. Nerad bych odtud šel domů pěšky.“

„Mně se to nezdá tak hrozné.“ odporoval Algy, stále se dívaje na zem. „Když nám Wilks ukazuje, že můžeme dolů, nebude to tak zlé. Asi to z této výšky jen tak vypadá.“

Biggles obrátil zvolna letadlo tak, že se octl v jedné přímce s místem, na němž měl přistát. Pak se pomalu spouštěl dolů. Snesl se až těsně nad zem a sevřel pevně páku, aby se letadlo udrželo v této pozici co možná nejdéle.

Jupiter se otřásl, když se kola dotkla nerovné země, ale náraz vydržel a zastavil asi dvě stě metrů od muže běžícího jim v ústrety.

Nebylo již pochyb o tom, kdo to je.

„Bigglesi, u všech čertů, to je báječné!“ vykřikl Wilks nadšeně.

„To máš pravdu, že to je u všech čertů báječné,“ ušklíbl se Biggles, podávaje starému brachovi ruku.

„Co to je tady za kraj, že ho tak chválíš?“

„Kraj je to vznešený a velebný, abys věděl,“ odpověděl Wilks pevným hlasem.

„Možná máš pravdu,“ řekl pochybovačně Biggles. „ale nejdřív mi řekni, co se ti vlastně stalo?“

„A jak jste se hrome dověděli, kde jsem?“

„Nepospíchej tak, hochu, pěkně jedno po druhém!“ navrhoval Biggles. „Nemáš-li nic proti tomu, budu nejdřív vypravovat já.

Dnes jsme přiletěli do Fort Beaver a přistáli jsme tam někdy kolem poledne. Na letišti jsme se setkali s McBainem a hned jsme se spolu chytli. Myslím, že z nás moc velkou radost neměl. Přiletěli jsme právě včas. Zatímco jsme se s McBainem hádali, objevil se tam policista jménem Delaney. McBain na jeho dotaz prohlásil, žes odletěl a dosud ses nevrátil. Napadlo nás, žes letěl do Moose Creek, ale že se ti nepodařilo doletět až tam. Proto jsme se vydali za tebou. Co se ti přihodilo?“

Wilks se unaveně usmál.

„Máš pravdu, měl jsem namířeno do Moose Creek.“ řekl trpce. „Nějaký darebák mi strčil do druhé nádrže staré hadry a ucpal mi tak přívod benzínu. Motory mi začaly vynechávat a nakonec vypověděly službu úplně. Nezbývalo mi nic jiného, než se snést dolů. Naštěstí tohle místo dobře znám, protože jsem tu několikrát už letěl. Všiml jsem si ho, protože to je jedno z mála míst mezi Fort Beaver a Moose Creek, kde se dá přistát. Nu, měl jsem štěstí, podařilo se mi to bez velké újmy.“

„Ty hadry do nádrže ti asi nacpal McBain, že ano?“

„Ovšemže.“

Během hovoru došli až k Wilksovu letadlu. „Co máš s nohou, je zlomená?“ zeptal se Biggles, když si opět všiml, jak Wilks kulhá.

„Narazil jsem si koleno,“ odpověděl Wilks stručně. „Je letadlo poškozené?“

„Trochu ano, zejména vrtule, ale naštěstí se nic nezlomilo ani nepřerazilo. Ale pokračovat s ním v další

cestě už nebylo možné. A s poraněným kolenem jsem nemohl jít tři sta mil zpátky do Fort Beaver. Proto jsem tu seděl a čekal. Doufal jsem, že budu pohřešován a že to snad někdo ohlásí kamarádům od Canadian Airways. Jsou to dobří hoši a jistě by se za mnou vypravili, kdyby se dověděli, že jsem musel nouzově přistát.“

„To bys tady čekal asi pěkně dlouho,“ odpověděl Biggles. „O tom, že jsi pohřešován, věděl jen McBain a jeho banda. Ti samozřejmě nikomu nic neřekli. Byli si tak jisti, že jsi zmizel, že už začali hospodařit v tvé kanceláři. Přistihli jsme je, když jsme přistáli.“

„Čert aby ty darebáky vzal!“

„Zmínil jsem se o tom také Delaneyovi a ten je varoval, aby na tvůj majetek nesahali. Snad dají alespoň na nějaký čas pokoj.“

„Celkem se ani nedivím, že už nepočítali s mým návratem,“ podotkl Wilks. „Zdejší kraj není zrovna ideální pro nouzové přistání.“

„To už jsem také poznal,“ odtušil Biggles, prohlížeje zkušeným okem odborníka poškozený stroj.

Smyth na nic nečekal a už se dal do práce.

„Vidím, že máš na palubě náklad,“ pokračoval Biggles, nahlédnuv do kabiny.

„Ano. Vezl jsem do Moose Creek několik náhradních dílů pro těžké stroje, které teď nutně potřebují opravit. Obávám se, že kvůli mému zdržení jim stojí práce a napříště mi už nedají žádnou zakázku. Stalo se mi to už dvakrát, třebaže ne mou vinou.“

Biggles se zamyšleně kousal do rtu.

„Dnes je na to už pozdě,“ řekl pomalu, odděluje od sebe jednotlivá slova, „ale zítra to snad budeme moci vyřídit. Máme s sebou všechny potřebné nástroje a

nářadí, šťastnou náhodou jsme je nenechali ve Fort Beaver. Nejprve přeložíme všechen náklad do mého letadla a vrátíme se na letiště. Zítra vše dopravíme do Moose Creek. Poletí se mnou Ginger. Smyth a Algy zůstanou tady a opraví tvoje letadlo. Našel jste, Smythe, nějakou závadu, kterou byste nemohl dát do pořádku?“

„Nevím o žádné takové, pane!“

„Dobře. Pokračujte tedy v práci! Algy, ty zůstaneš se Smythem. Jakmile budete s prací hotovi, vrátíte se do Fort Beaver. Vyspat se můžete v kabině. Wilks poletí se mnou, protože si potřebuje odpočinout. Jak dlouho vám asi potrvá ta práce, Smythe?“

„Myslím, pane, že s ní budu hotov zítra touto dobou,“ zazněla z jeho úst přesvědčivá a jasná odpověď.

„Budeme vás tedy očekávat zitra večer, ale nevydávejte se na cestu, nebudete-li moci do Fort Beaver doletět před soumrakem! Pokud nebudete mít jistotu, zůstaňte tu raději ještě jednu noc! Je ti všechno jasné, Algy?“

„Jasné jak polární záře.“

„Výborně! A teď musíme přeložit náklad na Jupitera. Nemůžeme tu příliš dlouho zůstávat, když jsme s McBainem na válečné stezce. Až zítra poletím do Moose Creek, budu se držet nízko nad vámi, ale nepřistanu, nedáte-li mi znamení. A teď se dejme do práce, abychom neztratili příliš mnoho času!“

Přeložení nákladu z poškozeného letounu na Jupitera trvalo půl hodiny. Když byli s prací hotovi, Biggles se už nezdržoval, protože slunce již stálo nízko nad horami na západě.

Po několika minutách se Jupiter vznášel ve vzduchu a jeho motory duněly tichým krajem.

Přestože Biggles po celou dobu letěl nejvyšší možnou rychlostí, byla už úplná tma, když spatřili mihotavá světla městečka Fort Beaver.

Biggles se nadzvedl na sedadle a vyhlédl ven.

„Že by byl McBain lepší, než jsem si myslel?“ podivil se. „Jsou to tamhle na letišti světla – nebo se mi to jen zdá?“

„Jsou to skutečně světla,“ potvrdil Wilks, překvapený stejně jako Biggles. „Nikdy to ještě neudělal, a já jsem často musel přistávat úplně potmě.“

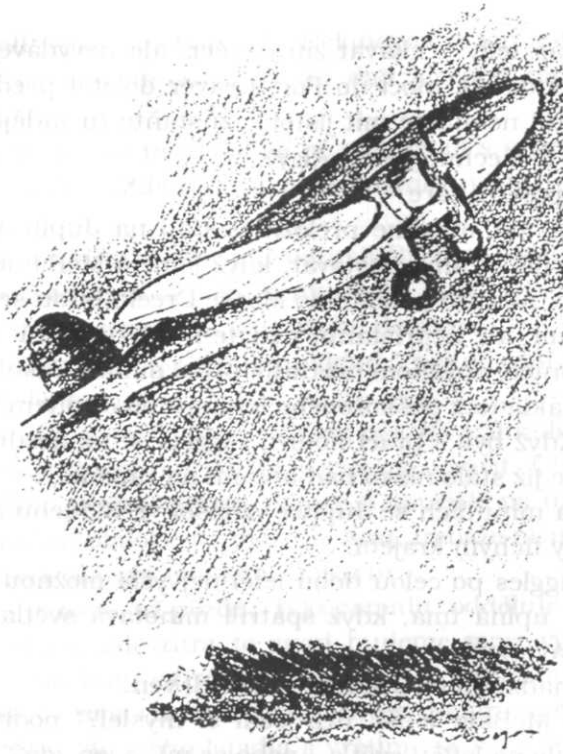
Biggles neodpověděl nic. Nějakou dobu pozoroval světla dole a potom se na jeho tváři objevil zvláštní výraz. Po chvilce zamířil dolů, ale ihned se zase vznesl nahoru.

„Myslí si asi, že jsem buď hlupák nebo blázen,“ vyrazil ze sebe.

Wilks k němu udiveně zdvihl oči.

„Kdo?“

„McBain.“

...zamířil dolů, ale hned se zas vznesl nahoru.

„A proč?“

„Chce mě nachytat, nastražil na nás tuhle pitomou léčku. Světla jsou úmyslné postavena na špatných místech. Kdybych přistál podle nich, narazil bych přímo do tvého hangáru. Vystřel, Gingere, signální raketu, abychom se mohli podívat dolů! Věřím přece jen vlastním očím víc než světlům pana McBaina. Co to musí být za lidi, ti jeho piloti, když léčku na jiné piloty nastraží tak, aby se letadlo roztříštilo na tisíc kousků!“

Ve tmě se rozzářila signální raketa a osvětlila letiště, takže bylo docela dobře vidět.

Biggles měl pravdu. Letadlo, které by se spolehlo na světla, by dopadlo na hangár Arctic Airways.

Biggles již o tom dál nemluvil, ale soustředil se na to, aby Jupiter bezpečně přistál.

Když se mu to podařilo, otevřel dveře kabiny a seskočil rychle na zem. Ostražitě se rozhlédl nalevo i napravo, ale nikde nespatřil ani živou duši – světla zmizela.

Mlčky zatáhli letadlo do hangáru.

„Kde spáváš, Wilksi?“ zeptal se Biggles, snímaje koženou přilbu.

„Kdysi jsem spával ve své boudě, ale po příchodu té ničemné bandy jsem na noc zůstával v hangáru. Ostatně o tom jsem ti už psal v dopise. Je to jistější, když je člověk u letadla.“

„V tom s tebou naprosto souhlasím,“ přikývl Biggles zamyšleně.

„Zůstaneme tedy v hangáru, abychom měli stroj stále na očích. Máš tu něco k jídlu? Mám už docela hlad.“

„Takový hlad jako já jistě nemáš,“ odpověděl Wilks. „Poslední tři dny jsem skoro nejedl. A teď si uvědomuji, že tady už žádné potraviny nemám! Nevzals něco s sebou?“

„Moc toho nemám, jen železnou zásobu, ale na tu nerad sahám, nemusí-li to být. Víš sám dobře, co všechno se pilotovi může přihodit a jak mu pak taková železná zásoba přijde vhod. Kam chodíš nakupovat potraviny?“

„Do obchodu v městečku.“

„A kde to je?“

„Na hlavní ulici. Je tam ostatně jenom jeden obchod, kde se dá něco nakoupit – v hospodě U tří hvězd.“

„Zajdu tam a nakoupím nějaké zásoby. Stejně tam nebudeme moci běhat každý den. Vadilo by ti hodně, kdybys tu zůstal sám?“

„Ne. Jsem na to zvyklý. Byl jsem tu sám celou věčnost.“

„Dobře. Vezmu si na pomoc Gingera, poneseme těžké balíky. Ty se zatím připrav na to, že budeme vařit, a přichystej nám lůžka! Vrátíme se brzy. A pak si o všech dalších krocích pohovoříme podrobně.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

V HOSPODĚ U TŘÍ HVĚZD

Městečko Fort Beaver bylo od letiště vzdáleno asi dvě míle[3]. Cesta, vedoucí pustým a neobdělaným krajem, byla na mnoha místech zanesena hlínou, naplavenou při prudkých lijácích. Již z dálky zářila světla domků ve Fort Beaver, a tak se naši hrdinové nemuseli bát, že zabloudí.

I hospodu U tří hvězd objevili brzy. V jejím průčelí byly místo domovního znamení zavěšeny tři svítilny v pravidelném rozestupu. Biggles otevřel dveře a vstoupil dovnitř. V tu chvíli ještě netušil, koho tam potká. Také nečekal, že v hospodě bude tolik lidí. A tak oba letce

[3] 1 míle = 1 609 m

poněkud zaskočilo, když jim do uší zalehl šum živého hovoru. Místnost osvětlovalo několik závěsných parafinových lamp, kolem nichž se táhla taková mračna tabákového dýmu, že se z toho Ginger rozkašlal. Podél celé jedné stěny stál dlouhý pult. Jedna jeho polovina sloužila jako výčep a druhá jako pult. Kromě potravin se tam prodávalo i jiné zboží.

Biggles přelétl očima všechny přítomné, ale bez většího zájmu. Neočekával, že by zde mohl někoho znát, a o nové známosti ani nestál. Když zjistil, že krám je současně i bar, měl v úmyslu co nejrychleji odejít.

Zamířil na druhý konec místnosti, kde se prodávaly potraviny. Asi uprostřed cesty zahlédl McBaina s jeho kumpány. Seděli u stolu nedaleko kulatých kamínek vytápějících místnost. Všiml si, že i McBain ho okamžitě zpozoroval a ihned zmlkl. Biggles se však tvářil netečně a kráčel dál až k pultu, na němž byly rozloženy potraviny.

„Co budete pít, cizinče?“ zeptal se barman, jehož oblečení ukazovalo, že je zároveň i majitelem hospody.

Biggles se na chvilku zamyslel.

„Abych řekl pravdu, nepřišel jsem k vám pít,“ odpověděl přátelsky. „Chci si opatřit zásoby potravin, ale když o tom tak mluvíte, mám pocit, že by mi něco teplého neuškodilo. Než se to ohřeje, budu mít čas, abych se pořádně podíval, co máte na skladě. Mohu dostat hovězí polévku? Nebo teplé mléko?“

„Mám tu obojí, ale málokdo si to objednává,“ zašklebil se barman.

„Výborně. Dejte mi polévku a balíček sušenek! A co si dáš ty, Gingere?“

„Já mám chuť na mléko.“

Barman přikývl a odešel pro objednané věci. Biggles zatím vytáhl z kapsy starou obálku a začal si podle toho, co viděl na pultě, sepisovat zboží, které koupí: chléb, sušenky, sýr, sušené maso, slaninu, sardinky, sušené boby a tak dále. Když už měl popsanou celou jednu stranu, přinesl jim barman jejich polévku a mléko, postavil je před ně na pult a převzal Bigglesův seznam, aby jim zboži připravil, než budou hotovi s jídlem.

Ginger si vzal svou sklenici, a protože předpokládal, že budou muset na vybrané zboží ještě chvíli čekat, nesl si ji k volnému místu u stolu nedaleko druhých kamen. McBain a jeho společnost seděli asi deset metrů od nich a Ginger je uviděl až cestou ke stolu, ale nechtěl se už vracet a proto pokračoval v chůzi.

U kamen sedělo několik mužů, oblečených jako lovci kožešin či zlatokopové, pohroužených do hovoru. Ginger jim nevěnoval pozornost, ale když zaslechl povědomé jméno, zbystřil pozornost. Mluvili o Wilkinsonovi. Muž, který to jméno pronesl, je zkomolil a řekl Wilkson.

Byl to starý muž, nejméně šedesátiletý, a měl na sobě klasický zlatokopecký oblek: boty se silnou podrážkou, vlněné kalhoty a kožený kabát. Na temeni mu poskakoval starodávný a již řádně omšelý klobouk typu Stetson. Kolem krku měl uvázaný špinavý červený šátek, vpředu sepnutý opálovou jehlicí, jež podivně kontrastovala s jeho ostatním zevnějškem.

„Ano, Angus mi nakázal, abych něco vyřídil," pokračoval funivě starý zlatokop. Ginger se na něho zvědavě zadíval. „Jenomže mám už špatnou paměť a docela bych na to zapomněl. *Uvidíš-li někde toho chlapce Wilksona,* povídal mi Angus, *řekni mu, že jsem mu*

zapomněl dát to potvrzení o převodu, ale že tu listinu mám stále ještě u sebe! Možná, že ji bude potřebovat a možná že ani ne. Ach jo, vypadá to, že se nakonec budu muset vypravit na ten zatracený ajridrom.“

„Stačí, když nám to jenom řekneš, Mose,“ ozval se jeden z mužů. „Není třeba, abys to šel vyřizovat Wilkinsonovi osobně. Vídáme ho občas a to o té listině mu můžeme vyřídit.“

Ginger se naklonil nad stul.

„Promiňte,“ promluvil, „ale nemluvíte náhodou o kapitánovi Wilkinsonovi, jemuž patří letiště?“

„Ovšemže, chlapče,“ odpověděl starý muž, pěchuje do lulky palcem tabák.

Ginger si okamžitě uvědomil, jak důležitá je zpráva, kterou tu vyslechl.

Věděl, že Angus, o němž byla řeč, není asi nikdo jiný než Angus Stirling, od nějž koupil Wilks svůj pozemek. A listina, o které se zmínil starý zlatokop, je jistě vládní převod vlastnictví pozemku na Anguse Stirlinga.

„Pak je všechno v pořádku,“ pokračoval Ginger, nedávaje vůbec najevo vzrušení nad tou šťastnou náhodou.

„Já jsem přítel kapitána Wilkinsona, a můj velitel, který stojí tamhle u pultu, je jeho společník. Vyřídím mu to. Tu listinu bychom potřebovali. Kde je teď Angus? Musíme se za ním vypravit.“

Starý muž se rozesmál tak, až se rozkašlal. Všichni ostatní muži u stolu se k němu také připojili.

„Klidně se za ním vypravte!“ zašklebil se. „Najdete ho u Muskeg Bend, v zálivu pižmoňů.“

„A kde to je?“ zeptal se nejistě Ginger, poučen salvami smíchu, které vyvolala jeho předchozí otázka.

„V jižní části Eskymáckého ostrova,“ odkašlal si starý muž. „Angus tam má naleziště a já tam s ním pracuji.“

Ginger zavrtěl odmítavě hlavou, dávaje tak najevo svou nevědomost.

„Nepamatuji se, že bych někdy slyšel o Eskymáckém ostrově,“ usmál se omluvně.

„Z toho si nic nedělej, synu! O tom ostrově ještě nikdy neslyšelo mnoho a mnoho jiných lidí,“ přikývl starý muž. „Je to tak daleko na severu, že se tam ani auto nedostane. Já bych o něm také nevěděl, kdyby mě Angus nevzal s sebou.“

Snad nějaký bezděčný pohyb nebo možná instinkt přiměl Gingera, aby se ohlédl za sebe. Velmi se zarazil, když spatřil, že kdosi cizí stojí tak těsně u něho, že musel slyšet každé jejich slovo. Byl to ten Indián, kterého viděl na letišti s McBainem, když přistáli ve Fort Beaver.

Ginger se na něj zpříma podíval. Indián se na místě otočil o sto osmdesát stupňů a zamířil k McBainovi. Ginger se opět obrátil na starého zlatokopa.

„Počkejte, prosím vás, chvilenku!“ požádal ho. „Zavolám sem svého velitele.“

Vstal a rychle odešel k Bigglesovi, stojícímu u pultu nad připravenými balíky.

„Měl jsem štěstí, Bigglesi,“ řekl klidně, ale důrazně.

„Pamatuješ se ještě na to, co psal Wilks o Angusu Stirlingovi, od nějž koupil ten pozemek a nedostal doklad o vlastnictví?“

„A co s ním má být?“ pohodil hlavou Biggles.

„Je tady jeho společník. Právě teď jsem s ním mluvil. Pracují spolu na severu a Stirling ho požádal – je to ten starý muž v omšelém klobouku – aby vyřídil Wilksovi, že má tu listinu u sebe. Napadlo mě, že bychom se za ním mohli vypravit a listinu převzít. Asi bude nejlepší, když si s ním půjdeš promluvit sám.“

Nebylo třeba, aby svůj návrh dále rozváděl. Ještě ani nedomluvil a Biggles byl již na cestě ke kamnům.

„Buď ostražitý!“ zašeptal Ginger, jdoucí přímo za ním. „McBain a jeho lidé nás pozorují.“

Biggles nepatrně pokýval hlavou na znamení, že slyšel, ale na McBaina ani nepohlédl.

„Vy jste společník Anguse Stirlinga?“ oslovil Biggles bez úvodu starého zlatokopa.

„Jsem.“

„Je pravda, že vás Angus požádal, abyste řekl Wilklnsonovi, že má u sebe převodní listinu na pozemek, který mu prodal?“

„Je. To mi Angus skutečně řekl.“

„To jsem rád,“ pokračoval Biggles. „Nastal čas, kdy bychom tu listinu velmi nutně potřebovali. Jak daleko odtud je vaše naleziště?“

„Asi patnáct set mil.“

Biggles vytřeštil údivem oči.

„I safra, to je tedy o kousek dál, než jsem si myslel,“ přiznal upřímně. „No, na tom konečně nezáleží. A je to někde směrem na Moose Creek?“

„Je. Jenže o něco výš na sever. Řekl bych, asi dvakrát tak daleko.“

„Vy se tam budete vracet?“

„Jistě.“

‚A kdy?“

„Zítra. Musím vyrazit, protože brzy začne mrznout. Než se tam dostanu, bude už na řece led.“

Bigglese napadlo, že tím má starý zlatokop na mysli, že zatím zamrzne řeka, takže se bude moci dostat k území, na němž Angus pracuje.

„A jak tam pojedete?“ zeptal se.

Zlatokop se usmál a upřel na něj oči.

„Tam, kam půjdu, pane, vlaky nejedou,“ zašklebil se. „Dojdu až k Moose River a tam zapřáhnu psy.“

„Leží Moose Creek někde na Moose River?“

„Leží.“

„Ptám se vás proto, že zítra poletíme do Moose Creek,“ pokračoval klidně Biggles. „Doufám, že to stihnu za den. Chcete-li letět se mnou, ušetříte si tím spoustu času. Možná bychom mohli letět rovnou za Angusem. Co říkáte mému návrhu?“

Zlatokop se ušklíbl jako malé dítě a potom se rozpačitě poškrábal za uchem.

„To jako myslíte, že byste mě vzal s sebou letadlem?“

„Ano.“

„No, letadlem jsem sice ještě nikdy v životě neletěl, ale zkusit bych to mohl. Říkáte tedy, že zítra?“

„Ano.“

‚A to poletíme až do Moose Creek?“

„Poletíme rovnou za Angusem, jestliže tam je někde místo, na kterém by se dalo přistát. Je tam někde nějaká rovná plocha?“

„Je.“

„A jak je asi veliká?“

„Asi tak deset tisíc čtverečných mil.“

„Cože?“

„Vždyť tam nic jiného kolem dokola nevidíte, když kraj zamrzne.“

„A to je tam jenom samý led?“

„Ano, samý led.“

„Ach tak. Teď už je mi to jasné.“

„A budete mít v letadle dost místa pro můj náklad? Je to slušná hromádka věcí – zásoby pro Anguse a pro mne na celou zimu.“

„Můžete si s sebou vzít náklad až do váhy jedné tuny,“ uklidnil zlatokopa Biggles.

„No, tolik toho zase nemám.“

„Tím lépe. Přijďte tedy na letiště za svítání a ještě za světla budeme v Moose Creek. Souhlasíte?“

„Samozřejmě.“

„Ráno tedy na viděnou.“ Biggles se obrátil a všiml si, že za ním stál Indián a že nyní odchází. „Ten ničema nás poslouchal?“ zeptal se Gingera.

„Myslím, že ano. Nezpozoroval jsem ho, jinak bych tě upozornil a varoval.“

„Nevadí. Snad nám McBain nic nepřekazí,“ bručel si pod vousy Biggles, když se vracel k pultu.

„Ráno odletíme do Moose Creek a pak už to snad nebude moc daleko. Ať si to je, kde chce. Řeknu tomu dědovi – jak se vlastně jmenuje? – aha, už jsem si vzpomněl: Mose, aby mi to místo ukázal na mapě, až ráno přijde. Teď už ale raději půjdeme, aby si Wilks nemyslel, že se nám snad něco stalo.“

Biggles zaplatil za naprostého, poněkud podezřelého ticha a sáhl po šálku se zbytkem polévky. Vtom zaduněla rána a šálek se rozletěl na tisíc kousků.

Biggles se na okamžik zadíval překvapeně na místo, kde šálek stál. Rázem pochopil a rozhlédl se bystře kolem sebe.

U pultu nedaleko od něj stál McBain s kouřícím revolverem v jedné ruce a s lahví whisky v druhé. Podle zarudlého obličeje a mžourajících očí se dalo poznat, že už je opilý.

Nikdo nepromluvil ani slovo. Bylo slyšet jen kroky, jak se ostatní hosté v baru klidili z dostřelu.

„Dejte mi ještě jeden šálek!“ požádal Biggles klidně barmana.

Barman za naprostého ticha naplnil druhý šálek a postavil ho před Bigglese. Jakmile však k němu letec natáhl ruku, vyštěkl znovu McBainův revolver a šálek se opět rozletěl na kusy.

Biggles pomalu stočil pohled k McBainovi, jenž nyní držel v jedné ruce sklenici a druhou se prohraboval v kapse. Hledal asi peníze, aby mohl zaplatit. Revolver, z nějž se ještě kouřilo, a láhev whisky ležely před ním na pultě.

„Dáte mi ještě jeden šálek?“ zeptal se Biggles barmana a sáhl do kapsy, jako by chtěl také zaplatit.

Barman před něho postavil třetí šálek a rychle zacouval.

McBain postavil sklenici na pult a přiblížil ruku k revolveru, ale tentokrát se mu nepodařilo úmysl uskutečnit.

Vtom zaduněla rána a šálek se rozletěl na tisíc kousku…

Bigglesova ruka vyletěla z kapsy a místností zaznělo dvojí cvaknutí. Dvě rány zaduněly tak těsně za sebou, že splynuly vlastně v jednu.

Ozval se cinkot tříštícího se skla. Z McBainovy lahve zbyly jen střepy a revolver nejprve poskočil a potom spadl za pult.

Po výstřelech se v místnosti rozhostilo mrtvé ticho.

McBain se díval celých deset vteřin nevěřícně na pult, na němž předtím stála láhev – a sáhl pravou rukou po revolveru, který však nenahmátl. Zlostí zbledl, a když se otočil na Bigglese, z očí mu šlehaly blesky a z úst se mu vydral proud sprostých nadávek.

„Co je vám. McBaine?“ zeptal se klidně Biggles. „To, co vy, dokáže každý idiot. Nebo snad máte něco proti tomu, abych si také zastřílel?“

Bigglesův protivník neodpověděl nic. Upíraje vyvalené oči na Bigglese, začal se zvolna sunout se sevřenými pěstmi podél pultu.

„A teď už stůjte, McBaine!’“ zavrčel Biggles. „Už jste snad dost blízko.“

Věděl, že by to s ním špatně dopadlo, kdyby se na něho vrhl. Vážil jistě dvakrát víc než on a sílu měl pravděpodobně jako býk. Musel si ho proto držet co nejdál od těla.

Biggles se obrátil k barmanovi.

„Co se v tomto kraji obvykle dělává v takovémhle případě? Mám ho zastřelit?“

„Počkejte, počkejte chvilku!“ koktal barman. „Tady se nesmí střílet.“

„Já jsem nezačal,“ vybuchl Biggles.

„Vím, že jste nezačal,“ barman se otočil a vytrhl z pouzdra, visícího za ním, těžký kolt.

„A teď už dost!“ zařval na McBaina. „Už dost, Strakatý! Nejsem soudce, abych vás tu vyslýchal, ale jisté je, žes dostal, oč sis řekl. Už toho mám po krk. Ty a tvoje banda vyvoláváte jen samé spory. Nesnesete-li trochu alkoholu, naučte se nejdřív pít. Pokud tu budu já, nepřekročíte už tento práh!“

McBain se zastavil a vykřikl na barmana sprostou nadávku.

Se *sevřenými pěstmi se zvolna sunul podél pultu.*

„Asi by bylo opravdu nejlepší, kdybych toho chlapa odpráskl a zbavil tak svět jednoho špinavého lotra,“ uvažoval Biggles nahlas a nesmírně se podivoval tomu, že se McBainovi hoši svého šéfa ani nezastali.

Stačil jeden letmý pohled stranou, aby pochopil.

Ginger je držel v šachu vytasenou pistolí.

Nikdo neví, jak by celá situace skončila, kdyby se ve dveřích neobjevil policejní strážník Delaney s karabinou v ruce.

„Co mělo znamenat to střílení?“ vykřikl přísně.

„To se tu jen já a McBain předháníme, kdo z nás dovede rychleji pít,“ odpověděl Biggles.

„Zase už vy dva?“ přeměřil si je Delaney.

„Poslyšte, cizinče,“ pokračoval, když zpozoroval, že Biggles drží stále v ruce pistoli, „tady u nás je se střílením konec, rozumíte? To skončilo s Buffalo Billem. Tady je teď město, ve kterém platí zákony.“

Biggles přikývl. „Ano, toho jsem si už všiml,“ řekl s úsměvem.

„A žádné posměšky! Kdo vystřelil první?“

Biggles zavrtěl odmítavě hlavou.

„Já jsem to nebyl. Nemám ve zvyku zbytečně mrhat střelivem.“

„McBain mu prostřelil šálek,“ vykřikl prudce starý Mose. „Viděl jsem to.“

„Budete-li na sebe vy dva ještě jednou střílet, odeberu vám zbrojní pasy,“ prohlásil strážník a přísně si je opět přeměřil. „A to platí samozřejmě pro všechny přítomné, rozumíte?“

„Správně,“ souhlasil Biggles, zastrčil pistoli do kapsy a na jeden lok vyprázdnil šálek. ‚A teď už Gingere, pojď a vezmi ten balík! Jdeme!“

Když vycházeli, kývl na starého zlatokopa.

„Zítra ráno se tedy uvidíme,“ zavolal. „Odletíme za svítání.“

Dveře se za nimi zavřely.

Vraceli se rychle směrem k letišti.

KAPITOLA PÁTÁ

GINGER NA VÝZVĚDÁCH

Na zpáteční cestě téměř nepromluvili. Měli jen radost ze šťastné náhody, která jim pomohla najít stopu Anguse Stirlinga, a pronesli několik stručných poznámek o chování McBainově.

„To opilé zvíře někdo v nejbližších dnech pošle na onen svět – a čím dřív to bude, tím lépe," vrčel Biggles, když se vrátili do hangáru a odložili balíky s potravinami na lavici.

„Už jsem o vás začínal mít strach, byli jste tam nějak dlouho." přiznal se Wilks.

„Zdržel nás McBain, chtěl se před místními předvádět," odpověděl Biggles a vylíčil mu celou historii střílení u baru. „Ale to všechno je teď naprosto vedlejší věc, které si vůbec nemusíš všímat," dodal potom rychle. „Daleko důležitější je, že jsme přišli na stopu Anguse Stirlinga. Pracuje na *claimu*[4] kdesi na severu se svým starým kamarádem, jenž se jmenuje Mose a právě v těchto dnech tu nakupuje zásoby na zimu. Angus ti po něm vzkázal, že ti zapomněl odevzdat převodní listinu na pozemek, který jsi od něho koupil, a že ti ji může kdykoli předat." Wilks vyskočil.

„Že mi ji může kdykoli předat? Bože, vždyť ta listina je klíčem k celé nynější situaci!" zvolal. „Budeme-li mít ten doklad v rukou, můžeme McBaina v klidu

[4] claim – vyhrazený prostor naleziště zlata

vyprovodit z letiště a zavolat na něj policii, nebude-li se mu odtud chtít!“

Biggles přikývl.

„Ano, zcela správně. Souhlasím s tebou,“ přitakal. ‚A proto jsem se rozhodl, že tu listinu musíme získat co nejdříve.“

„A jak to provedeme?“

„Zítra ráno se Mose měl vydat na zpáteční cestu na *claim.* Nabídl jsem mu, aby tam letěl s námi. Přistaneme v Moose Creek, tam předáme zlatokopům jejich zásilky a Mose si zatím může vyřídit vše potřebné ohledně svého psího spřežení. Potom ho odvezeme na *claim,* kde prý je dostatek místa k přistání.

Bude-li zítra hezky, budeme mít dost času, abychom to všechno stihli.“ prohlásil. „Algy a Smyth by se sem měli vrátit s opraveným strojem. Pozítří – nebo snad nejdéle tak za tři dny – se vrátíme i my s tou listinou. Pak změříme s McBainem své síly a uvidíme, co na to bude říkat. Bude v nevýhodnější pozici než dosud – dříve tu proti tobě byli celkem čtyři, a teď je to *fifty fifty,* čtyři proti čtyřem. A jaké budeme mít počasí?“

„Už brzy přijdou mrazy,“ odpověděl Wilks.

„To jsme věděli už v době, kdy jsme se sem vypravovali,“ poznamenal Biggles.

„Vyjdu ven a podivám se na oblohu,“ nabídl se Ginger. Vstal, popošel ke dveřím hangáru a vyhlédl ven.

Lehce se přitom zachvěl, protože vzduch byl skutečně velmi chladný, a to znamenalo, že přijde mráz nebo sněžení. Obloha však byla jasná, a i když nesvítil měsíc, žluté hvězdy zářily zřetelně a ostře.

Ginger chvíli postál před hangárem, obličej obrácený vzhůru k obloze. Byl rád, že může Bigglesovi

ohlásit naději na krásný slunečný den. Už se chtěl vrátit dovnitř, ale vtom se ve tmě nedaleko od něj mihlo malé světélko. Zahleděl se tím směrem a okamžitě si uvědomil, že paprsky vycházejí buď přímo z McBainova hangáru, nebo z jeho dílny či ze sousední kanceláře.

„Bylo by docela zajímavé vědět, co tam dělají," ušklíbl se. „Jistě to bude zase nějaká ničemnost – na to bych vsadil krk," řekl si pro sebe.

Pocítil neodolatelnou touhu přesvědčit se o tom.

„Vrátím se za minutku." zavolal na přátele přes rameno a začal se opatrně plížit ke světlu – ale ne přímo a rovně, nýbrž obloukem, aby se k cíli dostal odzadu.

Přikrčil se a pohyboval se nesmírně obezřetně, když se blížil k čtverci žlutavého světla, vycházejícího, jak viděl, z okna jednoho z menších srubů, přistavených k hangáru. Postupoval krok za krokem a s napjatými nervy, protože byl připraven na to, že narazí na hlídku. Dojde-li k tomu, pak se na ni bez meškání vrhne – k tomu byl pevně odhodlán.

To, čeho se obával, se však nestalo, a po chvilce se už plížil k zadní stěně srubu, z něhož zaznával tichý šum hlasů. Bez dechu se zvolna dostal až k oknu a nahlédl dovnitř.

Spatřil tam čtyři muže, sedící v různých pozicích kolem bedny, na níž stálo několik sklenic a uprostřed nich černá láhev. Byli to piloti Sarton a Ferroni, McBainův tělesný strážce Chicot a Indián.

McBain sám v místnosti nebyl.

Ginger zpočátku neslyšel, co se uvnitř mluví, ale když přitiskl ucho těsně k štěrbině mezi trámy, slyšel zcela jasně a zřetelně celý hovor.

Právě teď mluvil Sarton.

„Je už příliš dlouho pryč.’“ mumlal, pozdvihuje sklenici. „Myslím, Jeane, že by bylo dobré, kdyby ses za ním šel podívat.“

„Ne!“ protestoval míšenec. „Povídal přece: Jděte! A proto zůstanu tady.“

Sotvaže dořekl poslední slovo, zaslechl Ginger blížící se těžké a pádné kroky. Srdce se mu prudce rozbušilo, ale uklidnil se zas, když poznal, že se zastavily na druhé straně srubu. Pak uslyšel dvojí vrznutí dveří.

V té chvíli také objevil, že do místnosti může dobře vidět touž skulinou mezi trámy, u níž poslouchal, a ulehčeně si oddechl: nebude už muset nahlížet dovnitř oknem a bude tedy mnohem méně riskovat, že ho někdo uvidí.

Skulina mu ukázala, že nový příchozí je McBain.

Stál zahalen do dlouhého a poněkud již odřeného skunkového kožichu, jejž Ginger s určitostí poznal podle charakteristických drobných bílých skvrn. McBain stál u dveří a upíral oči na muže, sedící kolem bedny. Gingerovi se zdálo, že je rozrušený, poněvadž v obličeji byl bledý a jeho pohyby byly trhavé.

Zdálo se, že v místnosti vzniklo napětí, a McBain to hned prvními slovy dotvrdil.

„Hej!“ zařval na své společníky. „Vidíte mne snad poprvé v životě? Co je vám?“

„Ehm, nic nám není,“ odpověděl Sarton neklidně.

„Tak na mne tak nečumte!“ zaburácel McBain, strhl si kožich a pověsil ho do skříně, kterou si otevřel.

„Právě jsme mluvili o tom, že jste už nějak dlouho pryč,“ pokračoval Sarton.

..Tak na mne nečumte!" zaburácel McBain.

„To není pravda! To je lež!“ vybuchl McBain tak, že se všichni znovu lekli a obrátili se k němu. „Trvalo to nanejvýš pět minut. Nemám pravdu?“

„Jistěže ji máte. Říkáte to vy!“ přikývl Sarton ochotně.

„Nesporné je, že jsem sem přišel s vámi,“ prohlásil McBain a mluvil přitom poněkud rychleji než obvykle. „Byl jsem se teď jen na chvíli podívat venku, chtěl jsem vědět, jaké bude zítra počasí. Zapamatujte si to dobře: zeptá-li se vás někdo, jestli jsem se z města vrátil s vámi, musíte dosvědčit, že to tak bylo, nebo budete lhát! Rozuměli jste mi?“

„Rozuměli,“ zněla téměř sborová odpověď.

„Tak dobře,“ zabručel McBain, nalil si z láhve půl sklenice tekutiny, o níž se Ginger domníval, že je to snad čistý líh, a rázem ji vypil. „Zítra budeme mít práci.“

„Budou posílat zlato?“ pohotově reagoval míšenec.

„Asi za den nebo za dva.“ odpověděl McBain. „A potom zanedlouho zase.“

Při slově *zlato* napjal Ginger uši a v tom okamžiku mu svitlo: poprvé uviděl McBainovu činnost ve zcela novém světle.

„Kdyby tu nestrašil ten pitomec Wilkinson, bylo by dávno naše,“ pokračoval McBain. „Byla to pekelná smůla, že zrovna on vezl a také správně dodal ty poslední dvě zásilky, které už mohly být naším tučným soustem. A teď to s těmi jeho novými kamarády bude ještě těžší a horší. Vidím tu hrozně nerad toho – toho – Bigglesworth. Je to inteligentní chlap a je pohotový. Ale na mne jeho pohotovost stačit nebude. Ten se bude divit, jak ho vyřídím.“

„Nemyslíte, že by se s námi dal do party, kdybychom mu to nabídli?“ navrhoval Sarton.

„To nepřipadá v úvahu, není to náš člověk,“ odmítl návrh McBain. „Ostatně nás čtyř je až až – a přibírat další čtyři? S Wilkinsonem jsme to třeba mohli zkusit, ale já jsem mu nedůvěřoval. Ne, v kolika jsme začali, v tolika i skončíme. Teď se jen musíme postarat, abychom přepravu další zásilky zlatého prachu získali my.“

„Ten chlap Bigglesworth se mi vůbec nelíbí,“ bručel Chicot. „Měli bychom se ho co nejdřív zbavit.“

„S tím budeme muset počkat, dokud nás Delaney nepustí z dohledu,“ rozhodl McBain. „Pak teprve uvidíme, co dál. Jsou tam teď?“ ukázal směrem k hangáru Arctic Airways.

„Teď jsou všichni uvnitř – sledoval jsem je,“ prohlásil Sarton.

„Dobrá. Já zatím do zítřka vymyslím nějaký plán. Je letadlo připraveno k odletu?“

„Ano.“

„Máme na palubě všechno, co budeme potřebovat?“

„Všechno.“

„Ráno se dozvíte, co podnikneme. Teď jsem unavený. A ne abyste tady vysedávali až do rána!“ ukázal na láhev, z níž si pak ještě pořádně přihnul.

Ostatní vstali.

Ginger už na nic dalšího nečekal. Vždyť se dozvěděl daleko víc, než mohl doufat. Pořádně se přikrčil a opatrně se odplížil. Když se dostal do bezpečné vzdálenosti od McBainova doupěte, dal se do běhu. Přátelé v hangáru se již již chystali, že se za ním vypraví.

„Kde jsi byl, u všech rohatých?“ vyjel na něho přísně Biggles.

Ginger se zapitvořil a dvorným gestem je vyzval, aby se vrátili ke stolu.

„Dopustil jsem se činnosti, která se ve slušné společnosti neprovozuje. Existuje pro ni tradiční výraz špehovat, ale v současnosti se tomu říká zpravodajská služba. Abych vás zbytečně nenapínal: vyposlechl jsem, co si vykládala společnost pana McBaina.“

Potom se obrátil k Wilksovi a lišácky se na něj usmál.

„Pokud si, Wilksi, myslíte, že těm grázlům jde jen o to, aby vás vystrnadili z vašeho letiště, pak se důkladně mýlíte. To není hlavní věc, o kterou jim jde!“

Nastala chvilka ticha.

_A o co jim tedy jde?“ sykl Biggles.

Ginger se nejprve napil kávy a potom odpověděl.

„O zlato!“ vyhrkl. „O váčky naplněné žlutým kovem.“

Wilks nevěřícně zakroutil hlavou.

„Zasloužil bych pohlavek,“ řekl tiše. „Tohle by mě nikdy nenapadlo.“

KAPITOLA ŠESTÁ

NEČEKANÁ ZPRÁVA

Hvězdy sice ještě zářily na obloze, ale na východě již svítalo, když Biggles, Wilks a Ginger tlačili Jupitera z hangáru. Chtěli mít všechno připravené tak, aby mohli rychle naložit Moseho a hned po jeho příchodu odletět. Po kratičké snídani se Biggles a Ginger usadili v kabině, protože nechtěli nechat letadlo bez dozoru. Wilks měl dnes zůstat doma. Nebyl ještě ve své kůži a den dva odpočinku to měly spravit.

Nyní jim zbývala chvilka času, a tak se dali do rozebírání fakt, která Ginger zjistil při včerejší výzvědné výpravě.

„Nemělo by smysl zmiňovat se o tom před Delaneyem,“ mínil Biggles. „Protože ví, že se s McBainem nemáme právě v lásce, mohl by se domnívat, že jsme si to vymysleli, abychom na něj a na jeho lidi vrhli stín podezření – a důkazy zatím stejně žádné nemáme. Za těchto okolností bude rozumnější o celé věci pomlčet. My si teď na McBaina musíme dávat dobrý pozor a sledovat každý jeho pohyb, aby nám neuniklo, co má za lubem.“

„Neměli bychom varovat zlatokopy v Moose Creek?“ navrhoval Wilks.

„To by nemělo žádný smysl.“ prohlásil Biggles. „Ti by nám věřili ještě méně než Delaney. Nejspíš by si mysleli, že chceme McBainovi překazit práci. A možná by mu i řekli, že jsme je varovali my. Tak bychom dosáhli jen toho, že by se měl víc na pozoru než dosud, a to by nám ztížilo naši práci i pátrání. Ne, za těchto okolností neřekneme raději nikomu nic.“

Při posledních slovech se podíval na hodinky.

„Starý Mose už má zpoždění,“ podotkl. „Doufal jsem, že přijde dřív.“

„Někdo se sem blíží,“ řekl Ginger, jenž sledoval cestu vedoucí k městečku.

„Je to jezdec na koni,“ ozval se Wilks.

„Vypadá to na Delaneye – ano, je to on,“ konstatoval Biggles. „Má nějak naspěch.“

Po chvili viděli již zcela zřetelně, že jízdní policista míří ke stavením firmy Arctic Airways. Přede dveřmi

zastavil a seskočil s koně. Nejprve si všiml Jupitera, teprve potom se podíval Bigglesovi do tváře.

„Vy letíte pryč?“ zeptal se zostra.

„Ještě ne.“ odpověděl Biggles.

„Jak to?“

„Čekám – a potom poletím do Moose Creek s nějakými věcmi, na které už tam čekají.“

„Kde jste byl včera večer, když jste odešel od Tří hvězd?“ Biggles udiveně zvedl obočí. „Vrátil jsem se přímo sem,“ řekl.

„Můžete to dokázat?“ vystřelil na něj Delaney další otázku.

Biggles se trochu usmál a pokrčil rameny.

„Každý svůj krok jsem si nezapisoval, ale chcete-li věřit Wilkinsonovi, jistě vám řekne, kdy jsem se vrátil. Viděl jste snad sám, jak jsem byl obtěžkaný balíky, když jsem odcházel od Tří hvězd. Ostatně, rád bych viděl člověka, který by si s takovým nákladem vyšel v noci na procházku.“

Delaney sklouzl pohledem na Gingera.

„A co tenhle?“

„Ten se vrátil se mnou,“ řekl Biggles. „Měl v rukách stejně tolik balíků jako já. Co ty vaše otázky mají znamenat?“

„Proč jste tu tak všichni stáli, když jsem přijížděl? Vypadalo to, jako byste na někoho čekali.“

„Však jsme také čekali,“ přikývl Biggles.

„A na koho?“

„Na Moseho. Příjmení neznám.“

„A proč jste na něj čekali?“

„Měl s námi letět do Moose Creek a potom na *claim*, na němž pracuje s Angusem Stirlingem. Jen tak mezi

námi, Delaneyi: Angus má u sebe doklad o převodu tohoto pozemku. Dostaneme-li ho my, pak se McBain přestane na tomhle letišti roztahovat.“

„To je pravda,“ protáhl zvolna policista. „Mose už ale nepřijde.“

‚A proč?“

„Je mrtvý.“ Biggles zbledl.

„Mrtvý!“ vykřikl nevěřícně. „Vždyť večer byl ještě zdravý jako rybička.“

„Jistě by mu nic nechybělo ani dnes ráno, jenomže někdo mu v noci rozbil hlavu nějakou palicí.“

„Chcete tím snad říci – že byl zavražděn?“

„Nu, lidé si obvykle jen tak sami od sebe hlavy palicemi nerozbíjejí.“

„Bože!“ Biggles začal horečně uvažovat. „A vy si myslíte, že jsme to udělali my?“

„Já chci jen zjistit, kdo to udělal.“

„My bychom jeho smrtí nic nezískali, nýbrž naopak, všechno bychom ztratili,“ řekl pomalu Biggles. „Potřebujeme tu listinu velmi naléhavě. Teď, když je Mose mrtvý… ani nevíme ani, kde ten Stirlingův *claim* je.“

„Já to vím,“ skočil mu do řeči Ginger. „Řekl mi to dřív, než jsi s ním mluvil ty. Je na – u všech čertů, jak se to jen jmenuje? – na nějakém ostrově Eskymáků.“

„Pokud to místo nenajdeme, dopadne to s Angusem špatně. Mose mu tam měl dovézt zásoby na zimu.“

„Je-li Angus na ostrově Eskymáků, bude šest měsíců odříznutý od světa. Zanedlouho přijdou mrazy a sníh. Pak už bude ten kraj nedostupný. Nejspíš už nemá moc velké zásoby a zahyne tam hladem,“ potvrdil Delaney.

„Dopravím mu zásoby.“ rozhodl se Biggles. „Doufám, že ho najdu.“

„Tak to už máte za pět minut dvanáct,“ řekl Delaney temně. „Sníh může přijít každou chvíli. Ale neleťte tam všichni! Jeden z vás tu musí zůstat pro případ, že bych vás potřeboval. Půjdu si teď promluvit, s McBainem.“

„Nemáte tedy nic proti tomu, abychom se vypravili na *claim?*“ zeptal se Biggles.

Delaney na okamžik zaváhal.

„Ne,“ řekl nakonec. „Vraťte se ale co nejdřív!“

Pokýval hlavou, vyskočil na koně a rozjel se k McBainově boudě, kde jeho pomocníci právě vytahovali z hangáru letadlo.

Jakmile byl policista v takové vzdálenosti, že nemohl slyšet, co se povídá, přiskočil Ginger k Bigglesovi.

„Zavraždil ho McBain,“ zašeptal opatrně. „Teď už chápu, co měl na mysli. Celý ten jeho návrat a to, co říkal, mi bylo od samého začátku podezřelé. Jistě si vzpomínáte, že jsem vás na to včera v noci upozorňoval.“

Ginger skutečně svým přátelům podrobně vylíčil všechno, co při včerejší noční výpravě viděl a slyšel.

„Moc tomu nerozumím,“ hučel Biggles. „Jestli ho McBain zavraždil, musel k tomu mít nějaké důvody. Ten Indián mu asi řekl, na čem jsme se s Mosem dohodli, a tak chtěl asi zavražděním starého zlatokopa zabránit tomu, abychom se setkali s Angusem. Vůbec mě nenapadlo, že by k něčemu takovému mohlo dojít, a tak jsem se Moseho ani nezeptal, kde ten *claim je.* Ještě štěstí, Gingere, že to řekl alespoň tobě. Jak se to místo jmenuje?“

„Muskeg Bend na ostrově Eskymáků.“

„To nám snad postačí, abychom ho našli," procedil Biggles mezi zuby. „Teď zbývá otázka, jestli také McBain ví, kde se Angus nachází. Dohady nám ale stejně nejsou nic platné. Poletíme tam, a McBain ať si dělá co chce. Ty, Wilksi, zůstaneš tady, Gingera vezmu s sebou. Půjde-li všechno hladce, můžeme být za dva až tři dny zpátky, nebo v krajním případě za čtyři. Nejdřív sem musíme přinést zásoby, které chudák starý Mose nakoupil. Možná, že Angus, až se dozví, co se stalo, nechá *claim claimem a* vrátí se. Mám za to, že ten Muskeg Bend asi není místo, na němž by chtěl Angus strávit celou zimu sám. Teď se ale musíme poohlédnout po těch zásobách."

Výprava do městečka a zpátky jim trvala dost dlouho.

Když Biggles s Gingerem procházeli ulicí, zaslechli čas od času zlostný a podrážděný výkřik. V městečku se již asi rozneslo, kdo je podezírán z vraždy Moseho. Ale letci si toho nevšímali.

Po návratu zjistili, že letiště je opuštěné. Zmizelo McBainovo letadlo i Delaney.

„Kde je letadlo?" obrátil se Biggles na Wilkse, když do Jupitera nakládali zásoby.

„Odletělo asi před dvaceti minutami. Mířilo na sever."

„McBain letěl v něm?"

„Ne. Řídil ho Sarton a byl s ním, myslím, jen Chicot."

Biggles mlčky přikývl a usadil se v kabině. Měl teď jedinou myšlenku: co nejrychleji se dostat do Moose Creek. Potom zkontroloval mapu a odložil ji stranou.

„Ostrov Eskymáků tu není zakreslen,“ řekl Gingerovi, který seděl vedle něho. „Jeho polohu budeme muset zjistit až v Moose Creek. Doufám, že to tam někdo bude znát.“

Spustil motory a soustředěně pozoroval desku s přístroji. Zbývalo už jen zamávat na Wilkse, jenž stál vedle hangáru a díval se na ně. Nakonec Biggles levou rukou zvolna posunul řídící páku dopředu.

Jupiter se s burácejícími motory vznesl nad letiště a strmě stoupal do nebe.

KAPITOLA SEDMÁ

JUPITER LETÍ NA SEVER

Během následujících dvou hodin promluvil Biggles jen dvakrát. Poprvé požádal Gingera, aby vyhlížel McBainova Weinkela, a podruhé aby odhadoval, kde se s ním asi setkají.

„Myslím, že ho najdeme v Moose Creek," skončil svou úvahu – a měl pravdu.

Brzy proletěli nad Wilksovým Rockheedem, stojícím dosud na místě, na němž ho včera zanechali. Algy signalizoval, že je všechno v pořádku, a tak nemuseli ani přistávat. Vzápětí se vznesli do původní výšky.

Krajina je opět překvapila – a možno říci i trochu zaskočila. Ginger si uvědomil, že dosud nic podobného neviděl. Byl to kraj pochmurný, nedotčený lidskou nohou. Na mnoha místech čněly do nebe skály rozryté erozí. Během času nabyly pohádkově hrůzostrašných podob. Mezi skalnatými hřbety se klikatily hluboké kaňony, někde se prudce svažovaly do temných propastí. Zcela ojediněle se objevovaly chomáče křovin. Jednou nebo dvakrát zahlédl Ginger dole na zemi pohyb – jedinou stopu života v nekonečné pustině. Jenomže letěli příliš vysoko, aby mohli rozeznat, jaká zvířata to byla. Poznali jen podle parohů malé stádo losů.

„Už je mi jasné, proč jsou tyhle kraje označovány za pusté a nehostinné," pomyslel si Ginger. Zcela bezděčně, tak jako asi každý letec, se stále ohlížel po místech, na

nichž by bylo možné přistát. Zatím nenašel žádné, kde by se letadlo neroztříštilo na kusy.

Slunce již viselo nad horami jako ohromný míč, když se dostali nad řeku, která je podle mapy měla dovést k cíli. Krajina změnila svůj ráz. Skaliska zmizela a místo nich se na téměř rovném povrchu objevovala stále hustější křoviska.

Přeletěli nad několika osamělými chýšemi a brzy zahlédli zlatá pole. Řeka tam tvořila širokou lagunu. Na březích stály chalupy se střechami pokrytými vlnitým plechem. Terén zde byl rovný a podobal se močálu. Jakmile se snesli níž, uviděli dobře patrné stopy kol, jež jim prozradily, že tam letadla obvykle přistávají, i když se jen stěží dalo tvrdit, že je to letiště.

Za necelých deset minut už kráčeli k nejbližším budovám – dlouhým, primitivně postaveným chýším – před nimiž je očekával muž v kožešinovém kabátě.

„Vy jste Canwell?“ zavolal na něj Biggles, domnívaje se, že to asi bude správce.

„To jste uhodl,“ zněla stručná odpověď. „Vy patříte k Wilkinsonovi?“

„Ano. Jsem jeho nový společník a přivezl jsem vám nějaký materiál.“

„Pozdě. Nebudete-li obstarávat objednané zakázky včas, budu si muset najmout někoho jiného.“

„Příště už to půjde lépe.“ sliboval Biggles. „Měli jsme menší nehodu, ale teď už bude všechno v naprostém pořádku.“

Canwell zahvízdal a hned se objevilo několik mužů, kteří začali skládat přivezené věci.

„Objevilo se tu také jedno z McBainových letadel,“ řekl Canwell Bigglesovi.

„Kdy tady byli?“

„Před chvílí. Právě odletěli.“

Bigglesovi bylo sice divné, že cestou Weinkela nepotkali, ale ani slovem se o tom nezmínil. „A co tu chtěli?“ zeptal se klidně.

„Nabízeli mi přepravu celého nákladu – celého, rozumíte? – po patnácti centech za libru.“

Biggles užasl nad velkorysostí této nabídky, ale nedal to najevo. Jenom se usmál.

„Naše konkurence se asi chystá brzy zbohatnout,“ řekl ledabyle. „Já vám všechno odvezu za dvanáct centů za libru.“

Canwell vytřeštil údivem oči.

„Opravdu?“

„Ano. Opravdu. Nechceme zbohatnout ze dne na den, to je jasné, a známe cenu spojení s velkou firmou. Záleží to jenom na vás – uzavřete-li s firmou Arctic Airways výhradní smlouvu na přepravu veškerého nákladu mezi Fort Beaver a Moose Creek.“

„O tom by se dalo uvažovat.“ souhlasil Canwell. „Rozmyslím si to a zítra dostanete moji odpověď. Zůstanete tu přes noc, že ano?“

Biggles se podíval, jak vysoko je slunce.

„Jak dlouho ještě bude vidět?“

„Jak to myslíte?“

„No, za jak dlouho se setmí?“

„Asi za týden nebo nejpozději za deset dní už bude úplná tma.“

Bigglesovi svitlo.

Teprve teď si uvědomil, že se nachází v nejzazší severní oblasti, kde slunce během polárního dne

nezapadá vůbec. A to znamená, že může pokračovat v cestě, aniž by ho zaskočila tma.

„Jak daleko je odtud na ostrov Eskymáků?“ zeptal se.

„Dobrých pět set mil.“

Biggles si oddechl, neboť očekával, že to bude mnohem víc. „A kterým je to směrem?“

„Na sever. Proč se ptáte? Dál na sever jsou už jen dva běloši – Angus Stirling a Mose Jacobs. Ale teď jsem si vzpomněl, že je tam jen jeden. Mose odjel pro zásoby.“

Biggles přisvědčil.

„To vím. Jenomže Mose se už nevrátí.“

„A proč?“

„Protože byl včera v noci zavražděn.“

„Ale jděte!“

„Angus čeká, že se Mose vrátí před příchodem velkých mrazů. Mose se však nevrátí, a to znamená, že Angus zůstane sám – napospas zimě a hladu.“

„To máte pravdu, u sta hromů,“ hořekoval Canwell. „Chudák Angus! Je to sice potřeštěnec, přesto je mi ho líto. A kdo vám zaplatí za to, že mu tam dopravíte zásoby?“

„Kdo mi za to zaplatí? Nikdo. Snad si nemyslíte, že ho tam nechám zemřít jen proto, že mi nikdo nezaplatí za jeho záchranu?“

„Jste opravdu šlechetný člověk! Mohl bych vám nějak pomoci?“

„Máte tu benzín?“

„Jistě.“

„Benzín je to jediné, co potřebuji. Předám Angusovi zásoby, nebo ho přivezu, nebude-li tam chtít zůstat sám.“

„Jak ho znám, asi se nevrátí. Kdybych byl na vašem místě, shodil bych mu ty balíky na led blízko *claimu* – a ani bych tam nepostával.“

„Pokud to jen trochu půjde, určitě tam přistanu.“

„A proč?“

„Protože má u sebe listinu, kterou nutně potřebuji.“ V Canwellových očích blesklo podezření. „Jakou listinu?“

„Wilkinson koupil před časem od Anguse pozemek na letiště, ale Angus mu zapomněl odevzdat doklad o převodu. A našel se chlápek, který nás chce o ten pozemek připravit…“

„Myslíte tím McBaina?“

„Ano. Budeme-li mít tu listinu v rukou, můžeme ho vyzvat, aby táhl ke všem čertům.“ Canwell přikývl.

„Chápu,“ přisvědčil. „Slyšel jsem o tom už od Wilkinsona. Budete tedy dopravovat náš materiál a zboží – ovšem s podmínkou, že to bude vždycky včas. Zlato nemá cenu, dokud není v bance. Čím dřív se tam dostane, tím lépe, rozumíte? Zlato tady nemůžeme nechat jen tak povalovat. Zítra budu mít přichystanou velkou zásilku a budete-li už tady, můžete ji vzít s sebou. Ale nejspíš budete unavený, pokud dnes chcete doletět až k Angusovi.“

„Snad to nebude tak hrozné,“ usmál se Biggles.

„Dobrá tedy. Budu vás zítra očekávat. Ať se stane cokoli, zlato musí být v bance včas, rozumíte mi?“

„Mám to chápat tak, že nebudu-li tady zítra já, nýbrž McBain, dostane zakázku on?“

„Ano, řekl jste to zcela přesně. Mou povinností je dbát, aby firma měla co nejvyšší zisk, a proto mé osobní sympatie musejí zůstat stranou.“

„Ovšem.“

Biggles by rád Canwella před McBainem varoval, ale nakonec si to včas rozmyslel. Bylo mu jasné, že správce je ten typ člověka, který by odsoudil pomlouvání konkurence a jistě by se McBaina zastal.

Odvrátil se tedy a pozoroval, jak se nádrže plní benzínem. Když byly plné až po okraj, vrátil se Canwell ke své práci a Biggles s Gingerem nasedli do letadla, aby vystartovali směrem na sever.

„Není mi jasné,“ bručel Biggles, když spouštěl motory, „kam se poděl Sarton se svým Weinkelem.“

„Asi letěl tam, kam letíme teď my,“ suše konstatoval Ginger. Biggles se zarazil.

„U čerta! Tohle by mě ani ve snu nenapadlo,“ přiznal se. „A zdráhám se tomu uvěřit.“

„Letěl-li za Angusem a vezme-li si od něho tu listinu, pak se s ní můžeme rozloučit.“

„To máš pravdu,“ souhlasil Biggles. „Nu, uvidíme.“

Otočil se a zadíval se zpříma na Gingera.

„Víš, hochu, že bych tě tu nejraději nechal?“

Ginger se vyděsil.

„A proč?“

„Protože si myslím, že tahle končina, nad níž máme přeletět, je nebezpečně pustá. Kdyby se něco přihodilo a museli bychom se snést dolů, nejspíš bychom se zpátky nahoru už nedostali. A velice pochybuji, že bychom měli dost síly na to, abychom se vrátili pěšky. Takoví chlapíci jako Angus nebo Mose by to snad dokázali, ale my na to nejsme zvyklí. My…“

„Zkontroluj si pistoli a leť!“ přerušil ho netrpělivě Ginger. „Takhle jen zbytečně ztrácíme čas.“

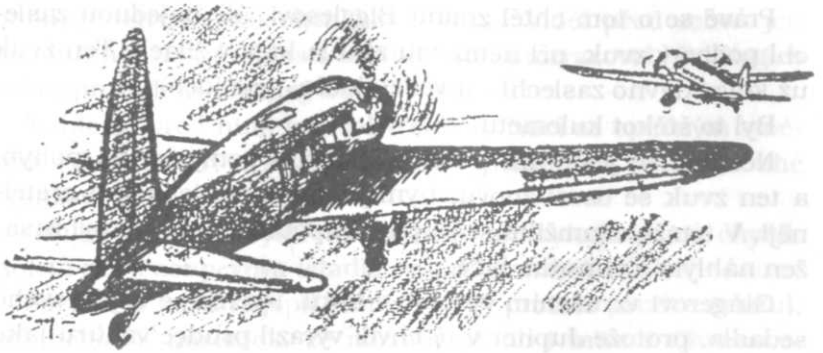
Bigglesovi se na okamžik objevil kolem úst sotva znatelný úsměv. Pak pokrčil rameny, levou rukou stiskl páku a v okamžiku už letadlo stoupalo k šedé obloze.

„Canwell měl pravdu, nemáme času nazbyt,“ pronesl.

„Proč?“

Biggles ukázal bradou vzhůru k obloze.

„Podívej se nahoru! Zanedlouho začne sněžit – a až jednou začne padat sníh, bude padat dlouho, předlouho.“

KAPITOLA OSMÁ

SOUBOJ NAD LEDEM

Biggles pak letěl víc než dvě hodiny stále na sever. Řídil se jen kompasem – ani se ničím jiným řídit nemohl. Země pod nimi byla pustá a divoká, hřebeny hor se přikryly věčným ledem a průrvy mezi nimi vyvolávaly tíseň. Několikrát museli v zápisníku přepočítat odchylky kompasu, způsobované blízkostí magnetického pólu Země.

Potom se začaly objevovat souvislé sněhové plochy, jejich rozloha se postupně zvětšovala a nakonec se pod Jupiterem rozprostřela souvislá a nekonečná, oslnivě bílá rovina. Slunce stálo na obzoru nehybně, jako by už bylo unavené, a ozařovalo celý ten uhrančivě působící výjev mrtvolně bledým jasem. Na obloze se ukázaly hvězdy, odrážející se v modravém ledu jako drobné jiskry, ale přesto se nestmívalo.

Ginger se náhle zachvěl, když si uvědomil tu děsivou samotu a opuštěnost. Vzpomněl si na Anguse a nechápal, že někdo může dobrovolně žít na místě, dýchajícím smrtí, jen kvůli naději, že narazí na bohaté žíly zlata.

Právě se o tom chtěl zmínit Bigglesovi, ale najednou zaslechl podivný zvuk, při němž mu ztuhla krev v žilách. Ten zvuk už kdysi dávno zaslechl – a věděl dobře, o co jde.

Byl to štěkot kulometu.

Nestačil se ještě ani pohnout, ba ani pomyslet na pohyb, a ten zvuk se ozval znovu, nyní již mnohem jasněji a zřetelněji. V témže okamžiku se Jupiter zapotácel, jako by byl zasažen náhlým šlehnutím biče.

Gingerovi vzrušením vyschlo v krku. Rychle se chytil svého sedadla, protože Jupiter v té chvíli vyrazil prudce vzhůru jako pták. Opřel se o bok kabiny, vyhlédl bočním okénkem ven – a spatřil dopravní letadlo typu Weinkel. Okno jeho pilotní kabiny bylo otevřené a směrem k nim z něj vyčnívala krátká černá hlaveň. Za ní bylo vidět obličej míšence Chicota, na němž pohrávalo cosi mezi smíchem a pošklebkem. Z hlavně sršely žluté plameny.

„Střílej signální pistolí, stejně nic jiného nemáme!“ ozval se ledově klidný Biggles.

Ginger se na něho podíval. Viděl, že mírně zbledl, ale že jeho oči planou rozhodností a vzdorem.

„Dávej pozor!“ pokračoval Biggles. „Pokusím se manévrovat tak, abys mohl raketu vpálit přímo do nich. Naper mu ji rovnou do vrtule! Snad se ti podaří Weinkela zapálit.“

Signální pistole proti kulometu!

Gingerovi bylo jasné, že jsou v postavení téměř beznadějném.

„Chceš snad zastavit?“ zeptal se.

„Zaútočili na nás při rychlosti dvěstě mil za hodinu,“ zněla krátká odpověď. „Připrav si pistoli a dávej pozor, abys mi odtud nevypadl – provedu přemet!“

Ginger vytáhl z kapsy krátkou a širokou signální pistoli a zasunul si za opasek několik signálních raket. Pak pistoli nabil, prostrčil ruku okénkem a čekal. Viděl před sebou jen oblohu, ale tlak v oblasti žaludku mu prozrazoval, že Biggles právě provádí krkolomný obrat.

Náhle se před nimi vynořil Weinkel, řítící se opačným směrem jako meteor, a z ústí Chicotova kulometu sršely dlouhé oranžové plameny.

Ginger namířil a vystřelil, ale hned mu bylo jasné, že chybil. Kolem nosu soupeřova letadla se mihla ohnivá koule.

Sarton tu kouli nejspíš zahlédl včas, protože prudce zahnul, což mělo za následek, že nazmar přišlo i míření Chicotovo. Ginger bez váhání opět nabil. Měl při tom pocit, že bušení kulek do Jupitera k němu doléhá až odněkud z dálky.

Vtom mu Weinkel zmizel z dohledu. Gingerovi nezbývalo než čekat, kdy se zase objeví. Musel sebrat všechny síly k tomu, aby se udržel u okénka, neboť Jupiter se ani na okamžik nezastavil. „Jak dlouho může tyhle akrobatické kousky vydržet těžké dopravní letadlo?“ pomyslel si s obavami Ginger.

Pak znovu zahlédl Weinkela. Řítil se na ně zepředu. Míšenec od okénka někam zmizel. Aha, našel si lepší místo pro míření i pro střelbu, vysunul hlavu a ramena z kabiny. Horní část těla měl v prostoru mezi křídly zcela

nekrytou, zato se mohl dobře pohybovat a střílet na všechny strany kolem sebe.

Ginger musel uznat, že je to nejvýhodnější místo a rozhodl se, že bude následovat Chicotova příkladu. Pečlivě zamířil na blížící se letoun, ale nešťastnou náhodou právě ve chvíli, kdy chtěl zmáčknout spoušť, roztříštila nepřátelská kulka nedaleko od něj okenní tabulku a několik střepů mu vlétlo do obličeje. A tak i druhá dobře mířená střela minula cíl. Jupiter opět vyletěl vzhůru jako raketa a Weinkel na chvíli zmizel z dohledu.

Ginger se vrátil do kabiny, posbíral zbývající patrony – byly už pouze čtyři – a zastrčil je do kapsy.

„Co chceš dělat?“ sykl na něj Biggles. „Chci jít ven,“ odsekl nazlobeně Ginger. „Je to nebezpečné!“

„Dám si pozor, šéfe.“

Ginger si otevřel padací okénko a vmžiku byl nahoře. Drže se jednou rukou za rám okénka, v druhé svíraje pistoli, rozhlížel se po útočícím letadle. Weinkel právě dokončoval obrat, stejně jako Jupiter. Ginger cítil, jak mu ledový vichr v silných poryvech proniká až do morku kostí. Bylo mu jasné, že na trupu letadla dlouho nevydrží. Situaci mu komplikoval i Biggles, který se snažil kličkovat, aby snížil účinnost Chicotovy střelby.

Dvakrát se Bigglesovi podařilo dostat jejich letadlo do pozice, z níž bylo možné na protivníka vypálit, ale ostrý vítr obě rány zmařil. Výstřely však přesto měly účinek – podle trhavých pohybů Weinkela se zdálo, že Sarton znejistěl, a to jistě z obavy, že by jeho stroj mohl po zásahu ze signální pistole vzplanout. Sartonovo manévrování mělo nepříznivý dopad na Chicotovo míření.

Gingerovi zbývaly už jen dva náboje. Zodpovědnost mu však trochu svazovala ruce. Měl sice ještě obyčejnou pistoli, i Ginger ji měl, ale byl si moc dobře vědom, že tyto zbraně jsou ve vzdušném souboji téměř nepoužitelné.

Další příležitost se mu naskytla, když Biggles vyrazil jako blesk a dostal se přímo pod Weinkela. Odstup mezi letadly byl tak těsný, že se Ginger instinktivně přikrčil v obavě, aby ho podvozek druhého letadla nesrazil dolů. Vypálil přímo nad sebe, ale raketa prorazila plášť i kostru Weinkela a vyletěla z něj druhou stranou ven. Zanechala sice v trupu otvor, ale žádnou jinou škodu nezpůsobila.

Gingerovi v ledovém větru slzely oči a slzy mu zmrzly na tvářích. Sáhl do kapsy pro poslední patronu. Na chvíli musel odložit i pistoli, protože Biggles právě prováděl jeden ze svých akrobatických kousků. Jakmile se Jupiter přiblížil zezadu k ocasu nepřátelského letounu, Ginger opět vytrhl z kapsy pistoli.

Sarton jistě věděl, co má Biggles v úmyslu, a proto začal klesat tak ostře, že Chicot nemohl Jupitera zasáhnout, i když na něj bez ustání pálil ze vzdálenosti sotva dvaceti metrů.

Ginger zlostně zaskřípal zuby. Narovnal se a vystřelil dolů, míře při tom tak, aby nezasáhl vrtule Jupitera. Zbledl, když viděl, že rána opět nezasáhla cil. Prsty u rukou již vůbec necítil a tváře kolem očí měl pokryté ledem tak, že téměř ani neviděl.

Nyní letěli přímo nad Weinkelem. Chicot musel měnit pozici, aby znovu mohl manipulovat s kulometem. Ginger si okamžitě uvědomil, že při neopatrném manévrování jim hrozí srážka.

Bezmocně mrštil po Weinkelovi signální pistolí, která mu už stejně byla na nic.

Minul Weinkela jen o několik palců, jenomže minout cíl o palec je stejně velká chyba jako minout ho o několik mil. Pistole proletěla kolem motoru, zahvízdala za vrtulí a řítila se k zemi. V téže chvíli Biggles strhl Jupitera do strany, aby unikl z nebezpečné pozice, a Ginger, napolo zmrzlý, dopadl bezvládně na sedadlo vedle něj.

Biggles na něho tázavě pohlédl.

„Minul jsem," vykřikl Ginger. „Nemám už patrony. Můžeš se vrátit do předchozí pozice?" Biggles jen nepatrně přikývl.

Nebyl, jak se zdálo, nijak vyveden z míry a část jeho chladné rozvahy se rázem přenesla i na Gingera, který se trochu usmál, pokud mu to ovšem namrzlý obličej dovoloval. Potom se zvedl a hbitě se protáhl do hlavní kabiny, odkud za okamžik přinesl velkou krabici, na niž bylo černými pismeny napsáno:

20 liber sušeného hovězího masa. Chránit před teplem

Ginger s námahou zvedl tuto neobvyklou zbraň k poklopu, vysunul ji ven a protáhl se za ní. Biggles provedl další prudký obrat, takže měl Ginger pocit, že sedí na kolotoči.

Svíraje levou rukou krabici, rozhlížel se slzícíma očima po Weinkelovi. Ten právě kroužil hluboko pod nimi. Vypadalo to, že je Sarton na okamžik ztratil z dohledu. Pak zamířil, jako by ho nesl vítr, zpátky nahoru, přímo k nim.

Biggles začal manévrovat tak, jak si to Ginger přál.

Ginger zatím čekal na svou příležitost, ale bál se, aby ho v rozhodující chvíli nepřestaly poslouchat chladem strnulé svaly. Ten nápad s krabicí mu nyní připadal šílený. Cožpak může skvěle vyzbrojeného nepřítele porazit tak prozaickou zbraní, balíkem sušeného masa? Přesto se mu to nezdálo nemožné.

S klidem, jenž ho samého překvapoval, se díval, jak Chicot horečně nabíjí kulomet. Viděl, jak na něj míří a jak z hlavně začínají šlehat plameny. Dvakrát zaslechl kulky prolétnout trupem. V duchu sotva stačil poděkovat nebesům, že Bigglese ještě žádná nezasáhla, když vtom najednou začal Jupiter nečekaně klesat. Ginger se lekl, že Biggles je raněn nebo mrtev, a byl v té chvilce děsivého strachu odhodlán ke všemu.

Klekl si na koleno, počkal, až se k sobě oba stroje přiblíží, a potom, když byl Jupiter přímo nad Weinkelem, rychle vstal a rozhoupal těžkou krabici. Bylo těžké udržet rovnováhu s takovým břemenem v rukou, a také se mu na chvíli zdálo, že přes trup letadla přepadne i s krabicí. Znovu si klekl a připravil se k dalšímu pokusu. Pod plátnem nahmátl jeden z drátů, které vyztužovaly kostru letounu. Nebyla to sice nijak zvlášť pevná opora, ale postačila k tomu, aby se mohl přitáhnout zpátky k poklopu.

Po celou tu dobu nespustil oči z krabice – díval se na ni tak, jako by ji chtěl očarovat. Zdálo se mu, že Weinkela nezasáhne, nestiskne-li Sarton právě teď řídící páku. Sarton, jako by ho slyšel, mu ideálně vyhověl. Pohyb Weinkela byl sice téměř neznatelný, ale úplně postačil. Křídla nepřátelského letadla se lehce posunula

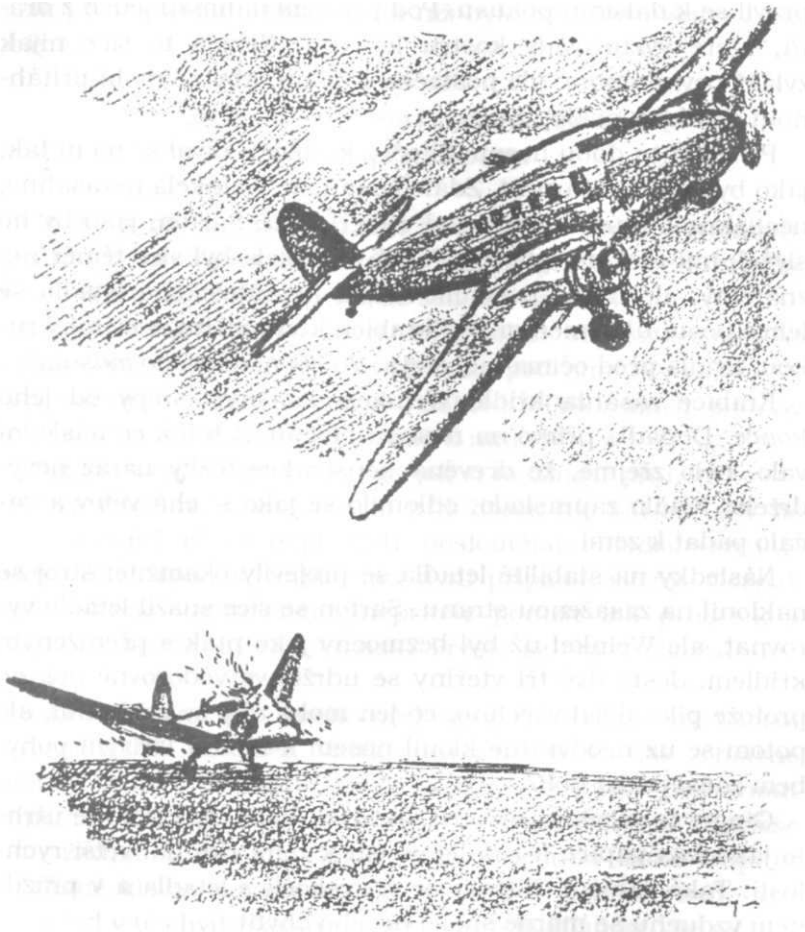
směrem pod krabici, kterou Ginger svíral v rukou. Přímo před očima měl slova: *20 liber sušeného masa.…*

Krabice zasáhla křídlo Weinkela asi čtyři stopy od jeho konce. Dopadla přímo na nosnou plochu. Z toho, co následovalo, bylo zřejmé, že dřevěná konstrukce těžký náraz nevydržela. Křídlo zapraskalo, odlomilo se jako suchá větev a začalo padat k zemi.

Následky na stabilitě letadla se projevily okamžitě: stroj se naklonil na zasaženou stranu. Sarton se sice snažil letadlo vyrovnat, ale Weinkel už byl bezmocný jako pták s přeraženým křídlem. Ještě dvě tři vteřiny se udržel ve vodorovné poloze, protože pilot dělal všechno, co jen mohl, aby se zachránil, ale potom se už neodvratně klonil nosem k zemi a vířivým pohybem začal padat dolů.

Ginger to všechno zděšeně sledoval. Viděl, že křídlo se utrhlo jako kus papíru a letadlo se řítí k zemi čím dál větší rychlostí. Také zahlédl Chicota, jenž vyskočil z letadla a v prázdném vzduchu se marně snažil něčeho chytit.

Nakonec se od toho přízračného výjevu přece jen odvrátil a bezvládně se zhroutil na sedadlo v kabině. Nebezpečí už minulo, ale teprv teď mu začalo být úzko. Posádku Weinkela však nelitoval, necítil ani žádný soucit. Vždyť osud, který útočníky stihl, sami připravovali posádce Jupitera.

Konstrukce těžký náraz nevydržela. Křidlo zapraskalo a…

Ginger vzhlédl k Bigglesovi. Ten postranním okénkem pozoroval závěr výjevu. Jupiter právě klesal, což bylo zřejmé z toho, že podlaha se chvěla. Oba ještě viděli, jak Weinkel dopadl na sníh a roztříštil se na tisíce kusů. K nebi vyšlehl sloup plamenů a kouře.

Biggles obrátil kamennou tvář k Gingerovi.

„Dostali, oč si řekli," prohlásil ponuře. „Nemá smysl přistávat – riskovali bychom zcela zbytečně."

Sáhl po řídící páce, motory opět zaburácely a Jupiter znovu směřoval přímo k obzoru.

Potom se Biggles ještě jednou otočil k Gingerovi.

„Provedls to na jedničku, hochu," pochválil ho. „V termosce je horká káva – a ty vypadáš, jako bys ji nutně potřeboval."

KAPITOLA DEVÁTÁ

PŘISTÁNÍ V LEDOVÉM KRÁLOVSTVÍ

Na několik příštích minut se oba letci odmlčeli.

Ginger lačně hltal horkou kávu. Byl tak promrzlý, že ani nemohl pohnout rty. Pak si začal rychle třít obličej a ruce, aby se mu v nich rozproudila krev.

Nečekal, že na něj Biggles bude pět chválu, nebyl na to ostatně zvyklý a ani o to nestál. Neznamenalo to však, že Biggles nedovede ocenit statečnost či úspěchy druhých. Sám dělal vždycky to, co poměry a okolnosti vyžadovaly, a většinou i o kousek víc. Stejně jednal i Algy – a jeho starší přátelé mu v tom byli vzorem.

Nakonec se Biggles přece jen ozval.

„Ani teď ještě nemohu uvěřit, že by McBain byl schopen toho, čeho jsme byli před chvílí svědky," řekl trpce. „Věděl jsem od začátku, že je to ničema, ale myslel jsem si, že zná meze, které nelze překročit. Nu, je to pro mě nová zkušenost!

Bez kulometu už neudělám ani krok. Ten lotr Sarton na nás tady číhal. Teď se ale budeme muset podívat po ostrově Eskymáků. Nemůže být odtud daleko. Jen bych rád věděl, jak poznáme, že jsme nad ním. Původně jsem počítal s tím, že uvidíme ostrov obklopený vodou, ale tady kolem je všechno zamrzlé. Navíc ještě napadl čerstvý sníh, takže teď už vůbec nepoznáme, kde je pevnina a kde voda. Podle rozsahu i podle povrchu pod námi bych řekl, že jsme nad ledem. Ty pahorky tamhle vpředu jsou asi země, mohl by to být i ledovec. Z výšky to nerozeznám. Všechno je mnohem obtížnější, než jsem si myslel. Skoro začínám litovat, že jsem se na tu cestu

vydal. Dívej se pozorně dolů. Nemůžeme si dovolit létat tady jen tak pro zábavu a mrhat benzínem! Musím se přiznat, že mě tenhle kraj začíná unavovat a dopalovat.“

Gingerovi se při pohledu na tu rozlehlou a prázdnou pustinu tajil dech. Už už chtěl prohlásit, že asi neletí správně, protože na tak strašlivém místě by se snad neusadil žádný člověk, který jednou poznal, jaké pohodlí poskytuje civilizace, ale vtom začal vynechávat jeden z jejich motorů. Rozběhl se sice znovu, ale vzápětí opět vynechal.

Biggles se otočil.

„Tak právě tohle nám teď ještě scházelo,“ zavrčel. „Já…“

Nestačil už nakousnutou větu dopovědět – motor zatím zmlkl docela. To ale nebyl jediný důvod toho, že se Gingerovi rozechvěly rty. Začal vynechávat i druhý motor.

V Gingerovi vzklíčilo strašné podezření. Pootevřel úzká dvířka, vedoucí do nákladového prostoru, ale hned je zase přirazil. Obličej měl bledý jako křída.

„Je to benzín!“ vykřikl chraptivě. „Všude je plno benzínu. Všechno je zalito benzínem. Některá z Chicotových kulek prorazila hlavní nádrž.“

Ještě než domluvil, druhý motor na chvíli znovu naskočil a pak definitivně zhasl. Obě vrtule se zastavily a nastalo hluboké ticho, přerušované jen nárazy větru do křídel.

Biggles začal horečně pracovat ruční pumpou. Chtěl tak naplnit spádovou nádrž, avšak z hlavní nádrže nic přečerpat nemohl, protože byla prázdná. Brzy se přestal zbytečně namáhat a raději se soustředil na přistání. Letadlo už zvolna klesalo k ledové pláni pod nimi.

Ginger se vyklonil, aby se podíval, kam se to vlastně snášejí. Srdce se mu sevřelo úzkostí. To bude náš konec, tady nás čeká jedině smrt, pomyslel si. Neměl ve zvyku jen tak se vzdávat, a zejména ne od té doby, kdy několikrát unikl ze spárů smrti. Avšak nyní nenacházel žádné východisko. Možná se jim podaří přistát, ale co potom? Nebudou mít benzín, bez něhož nemohou znovu odstartovat. A v tomhle zapomenutém kraji zaručeně žádný nenajdou, ať se vydají na kteroukoli stranu.

Myšlenka na pěší návrat do Moose Creek mu připadala natolik šílená, že ji okamžitě pustil z hlavy. Cožpak je možné ujít v takové zimě čtyři sta mil?

Jupiter stále klesal, rozrážeje křídly ostrý vzduch. Když se dostali těsně nad zem, vpluli do zvláštního přítmí, ale k jejich údivu se viditelnost nijak nezmenšila.

Nebylo nutné hledat vhodné místo k přistání. Všude kolem nich byl terén stejný: sníh, samý sníh a nic než sníh všude, kam oko dohlédlo. Jen na severu se k temné, ocelově modré obloze vypínaly hroty skal.

Než se kola podvozku dotkla poprvé země, Ginger zatajil dech. Připadal si tak trochu jako v pohádce o Zimní královně.

Nevěděli, co se stane v příštím okamžiku. Proboří se do hlubokého sněhu, nebo lehce přistanou?

Ukázalo se, že jejich obavy byly liché.

Kola dosedla na povrch země zlehka a hladce se rozběhla po sněhové pláni. Potom letadlo trochu poskočilo a stroj se zastavil.

Oba letci seděli bez hnuti na svých sedadlech. Biggles pak zazíval a přejel si rukou po obličeji. „Bože můj!“ povzdechl si. „Jsem tak unavený, že bych ve vteřině usnul.“

„Možná usneme už brzy – a budeme spát nepříjemně dlouho,“ řekl trpce Ginger. „Je to tu příšerné! Kdybych se teď probudil ze spánku, budu si myslet, že jsem někde na Měsíci.“

Biggles se ušklíbl.

„Nezdá se ti, že na nás čeká pěkný kus práce?“ zeptal se hocha, vytahuje pouzdro s cigaretami. Vtom ucítil pach benzínu a uvědomil si, jak nebezpečný by pro ně byl plamínek zápalky. Otevřel proto raději dvířka a seskočil na zem.

Ginger vystoupil za ním a okamžitě se zabořil do čerstvého sněhu, asi pět centimetrů hlubokého. Rozhlédl se kolem a znovu ho vyděsil ten pustý a prázdný prostor, který se zde táhl do nekonečné dálky. Měl pocit, že on a Biggles zůstali posledními lidmi na celé zeměkouli. Jedině úzký proužek krvavě rudého světla nad obzorem mu připomínal, že svět, který zná, stále ještě existuje.

Nejsilněji na něj působilo ticho: bylo tak hluboké, že škrtnutí sirkou, když si Biggles zapaloval cigaretu, zaznělo jako silné zapráskání bičem.

Biggles ukázal před sebe.

„Podívej se!“

Nedaleko od nich, asi půl míle, bylo vidět dva pohybující se šedobílé stíny. Jeden byl vysoký a mohutný, druhý se zdál menší. Ginger se vyděsil a instinktivně začal couvat: poznal totiž, že je to samice ledního medvěda s mládětem. Brzy se však uklidnil, protože zjistil, že si ho zvířata vůbec nevšímají. Možná neviděla letadlo na sněhu poprvé. Pokračovala nerušeně v další cestě, a jen pára, již vydechovala, vyznačovala směr jejich pohybu. Zanedlouho zmizela v šeru a krajina kolem byla znovu úplně pustá.

Gingera napadlo, že se snad setkali s nějakými duchy ledového severu, a proto se raději obrátil k Bigglesovi.

„A co budeme dělat teď?“ zeptal se.

„Abych řekl pravdu, chlapče, také bych to rád věděl.“ odpověděl mu na to Biggles. „Jaké máme možnosti? Především se nesmíme vzdávat naděje. Naše situace ve skutečnosti není tak hrozná, jak by na první pohled mohla vypadat.“

„Máš pravdu, je naopak skvělá, báječná,“ namítl posměšně Ginger. „A jak jsi k tomuhle názoru dospěl?“

Biggles nejprve vyfoukl do vzduchu obláček dýmu a potom odpověděl:

„Jednak máme zásoby na dost dlouhou dobu. Vezli jsme je Angusovi, ujídáním z cizího budeme hřešit – jenomže když nás tu Angus neobjeví, a nejspíš ho nenajdeme ani my, byli bychom blázni, kdybychom kvůli svědomí zemřeli hladem. Spát můžeme v kabině. Nebude nás sice příliš chránit před tímhle vražedným chladem, ale lepší je kabina než nic.“

„A co pak, až nám dojdou zásoby?“ namítl Ginger.

„Nebuď takový pesimista!“ napomenul ho Biggles. „Ještě jsem neskončil. Podle mého máme dvě šance. První je, že se Algy a Wilks za námi vypraví ve Wilksově Rockheedu. V tomhle vzduchu se zvuky dobře nesou a hřmot jejich motoru by byl slyšet na velkou vzdálenost. Mohli bychom udělat oheň. Jistě uznáš, že by na sněhu byl dobře viditelný, a tak by nás nejspíš nepřehlédli. Druhá možnost je, že uvidíme Anguse nebo zaslechneme něco, co nám prozradí jeho přítomnost. Musíme být dost blízko ostrova Eskymáků, a tudíž i blízko cesty, po níž by se Angus vydal, kdyby vyšel

Mosemu naproti. Protože neví, co všechno se zatím stalo, bude si myslet, že Mose měl nějakou nehodu a vypraví se ho hledat.“

.Máš asi pravdu,“ uznal Ginger. „Hrome, to je ale zima! Hned bych…“ odmlčel se náhle a zahleděl se na oblohu. Zdvihl ruku s nataženým ukazováčkem. „Podívej se!“ vykřikl. „Tamhle je nějaké světlo. To je jistě Algy! A tamhle je druhé – třetí – čtvrté – jejich celá řada. Co to je, u všech čertů?“

Biggles se pozorně rozhlédl a potom se zasmál.

„Dosud nikdy v životě jsem to neviděl, ale podle toho, co jsem kdy četl, řekl bych, že je to polární záře.“

Ginger přikývl.

„No jistě,“ přitakal. „To mne nenapadlo. Můj bože! A jak se ty barvy mění! Vydržel bych se na to dívat celé hodiny.“ Biggles se ušklíbl.

„Nu, času budeš mít víc než dost,“ podotkl škádlivě.

„Ale tamhleto žádná polární záře není, na to bych mohl přísahat,“ vykřikl vzrušeně Ginger, ukazuje na vzdálený skalnatý pahorek. „Vidím oheň – nebo jsem ještě nikdy žádný neviděl!“ Biggles se rychle otočil.

„Kde jsi ho viděl?“ zeptal se naléhavě.

„To je zajímavé! Teď zmizel,“ vyhrkl překvapený Ginger. „Vidíš tamhle vpravo ty dva špičaté vrcholky? Myslím, že to bylo pod jedním z nich.“

„Víš jistě, že se ti to jenom nezdálo?“ zeptal se nedůvěřivě Biggles.

„Není o čem pochybovat, viděl jsem tam světlo,“ prohlásil s jistotou Ginger. „Vzplanulo, chvilku hořelo a potom zase zmizelo. Vypadalo to, jako by někdo otevřel dveře osvětlené místnosti a potom je za sebou zavřel.“

„Věřím ti tedy," řekl Biggles. „Máš-li skutečně pravdu, může to znamenat jenom jedno: tam někde je Angus. Není pravděpodobné, že by tu byli dva lidé. A ty dva vrcholky jsou tudíž na ostrově Eskymáků. To máme ale kliku."

„Co teď podnikneme?"

„Nemá smysl, abychom tu dále zůstávali," odpověděl Biggles. „Nejspíš Angus čeká na Moseho, a proto zapálil oheň. Udělejme také oheň. Pokud ho zpozoruje, jistě nám dá znamení. Pak bychom vzali nějaké zásoby a vydali se na cestu. Jistě by nám pomohl odvézt i ostatní potraviny. A teď už zapálíme ten oheň."

Naházeli na hromadu několik hadrů a papírových obalů nasáklých benzínem. V bezpečné vzdálenosti od letadla se brzy rozhořel jasný oheň. Pozorně sledovali oba vzdálené vrcholky, snažíce se rozeznat v jejich okolí obrysy ostrova, pokud to vůbec ostrov byl.

Nespatřili však nic nového.

Světlo, které vyhlíželi, se už neukázalo.

„Zašel asi dovnitř," brumlal nespokojeně Ginger.

„Byl bych mnohem klidnější, kdybych to světlo viděl sám na vlastní oči," řekl Biggles.

„Na to můžeš vzít jed. Já jsem opravdu viděl hořící oheň," trval na svém Ginger.

„A nemohl to být odlesk polární záře na ledu nebo něco podobného?"

„Rozhodně ne. To, co jsem viděl, bylo žluté světlo lampy."

„Dobře tedy. Beru tě za slovo. Nepřijde-li Angus za námi, musíme se vydat my za ním. Nemělo by smysl, abychom tu zůstávali."

Biggles odešel k letadlu.

Mlčky si nabrali tolik krabic s potravinami, kolik byli schopni unést, a vykročili směrem k vzdáleným vrcholkům. Neměli ani zdání, jak jsou daleko.

Ginger hádal, že dvě míle, Biggles tu vzdálenost odhadoval na pět mil.

Byl pravdě blíž, ale i on byl od ní velmi daleko.

KAPITOLA DESÁTÁ

NEVÍTANÉ SETKÁNÍ

„Nevím, nevím, ale nezdá se mi, že by se ty vršky přiblížily.“ Tato slova pronesl Biggles, když byli na cestě déle než hodinu.

Ginger se zastavil a shodil svůj náklad do sněhu pokrývajícího led pod jejich nohama.

„Nechtěl jsem nic říkat, ale vidím to také tak,“ řekl a otřel si rty, na nichž mu z vydechované páry namrzla vrstva ledu.

Obrátil se a pohlédl na osamělého a opuštěného Jupitera, jenž stál – podle Gingerova odhadu – asi tak půl míle daleko. Ve skutečnosti však museli za tak dlouhou dobu ujít nejméně tři míle.

Když Biggles opět promluvil, objevil se v jeho hlase náznak znepokojení. „Podle toho, kolik jsme teď ušli, musejí ty hory být ještě asi deset mil odtud. Budeme-li tu sedět, nedostaneme se nikam. Raději pojďme!“ rozhodl.

Ginger začal sbírat svoje balíky.

Biggles se na něho zadíval.

„Co je s tebou? Jsi unavený?“

„Trochu,“ připustil Ginger.

Už nepromluvili, ke vzdáleným vrcholkům kráčeli mlčky. Uplynula další hodina.

„Angus se snad začetl do nějaké dobrodružné knížky,“ suše prohlásil Ginger. „Přiznávám, že by mě potěšilo, kdyby se zas na chvíli ukázalo to světlo. Bylo by to – ehm, vítané povzbuzení.“

„Podle mých hodinek je kolem půlnoci,“ odpověděl Biggles. „Angus teď už asi spí.“

Podíval se na oblohu.

„Proč se stále díváš na oblohu?“ zeptal se Ginger. „Už ses na ni díval nejméně dvacetkrát.“

„Dívám se na hvězdy,“ zabručel Biggles. „Možná se mi to jen zdá, ale řekl bych, že už nejsou tak jasné jako před chvílí.“

Ginger si pozorně prohlédl nebe nad nimi.

„Skutečně, nejsou,“ potvrdil lakonicky. „A co to znamená?“

„To nevím,“ přiznal upřímně Biggles. „Nemám ani ponětí o zdejších změnách počasí, ale kdybychom byli v Anglii, řekl bych, že začne padat sníh.“

„Tak to bychom měli přidat do kroku,“ mínil Ginger. „Zastihne-li nás cestou sněžení, nebude to nic příjemného.“

Biggles už nic neodpověděl, naložil si svoje balíky na záda a vykročil ještě ostřeji.

Na konci další hodiny už bylo patrné, že vrcholky, k nimž se ubírají, se přiblížily.

Jupitera už neviděli – ztratil se jim z dohledu.

„Moc daleko ještě nejsme,“ prohlásil Biggles, pohlédnuv ze strany na Gingera. Pozoroval už delší dobu, že ztrácí tempo a zůstává vzadu. Nijak se tomu nedivil, protože už také pociťoval stále větší slabost.

Vykročili opět, zabořujíce nohy do sněhu.

Po chvíli odebral Biggles Gingerovi největší balík a přidal si ho ke svým. Ginger sice začal protestovat, ale Biggles ho hned umlčel.

„Musíme pomáhat jeden druhému,“ odbyl ho. „Já mám síly dost, jsem tak čilý, jako když jsme vyšli.“

Neříkal pravdu, ale Ginger už byl natolik zesláblý, že se nezmohl na odpor.

Za další půl hodiny měli cíl na dosah. Když se Ginger rozhlížel kolem nich, úzkostí se mu svíralo srdce.

Byla větší tma než na začátku cesty. Kraj se topil v chladném modrém pološeru, v němž byla zřetelně vidět tichá, mlčenlivá skaliska, vystupující ze zamrzlého moře a tvořící osamělý ostrov. Všude kolem nich se rozléhalo děsivé, tisícileté ticho – bylo velmi hluboké a Gingerovi se zdálo, že slyší, jak se hvězdy chvějí.

Na zemi se nehýbalo nic.

Ze všeho kolem na ně dýchala smrt. Tak nějak asi vypadá vesmír bez života?

Biggles si ta nehostinná skaliska prohlížel bez nejmenší známky nadšení.

„Už jsem viděl příjemnější místa," řekl zamyšleně. „Na tyhle skály bychom sotva vyšplhali. Uděláme nejlépe, když je obejdeme a za nimi budeme hledat nějaký průchod."

Vydali se na další cestu po úpatích skal a zanedlouho se octli před obrovskou průrvou, vypadající jako hluboká vráska na kamenné tváři. Nebyla příliš široká, zato její příkré stěny čněly do výše tisíce stop, takže si letci, stojící před vstupem do ní, připadali jak nicotný hmyz.

Biggles se nedůvěřivě rozhlížel na všechny strany.

Nikde se nic ani nepohnulo.

Nikde kolem nebylo ani stopy po křoví nebo trávě: jen tu a tam se ke skále tiskl šedý lišejník nebo mech.

Hluboké a hrůzné ticho nerušil žádný zvuk kromě oddechování obou přátel.

„Neumím si představit, že by se zde člověk mohl dobrovolně usadit,“ poznamenal Biggles. „Protože víme, že na ostrov neexistuje jiná cesta, musí tohle být – jak to říkal Mose? – Muskeg Bend. A jsme-li opravdu v Muskeg Bend, kde by tak mohla být ta chatrč – na úpatí nebo nahoře? Myslím, že se do té průrvy můžeme podívat, a zjistíme-li, že jsme na špatné cestě, vrátíme se.“

Udělali sotva pár kroků, když Ginger vykřikl: „Stopy! Bude to jistě tady!“

Pospíšili si k velkým stopám ve sněhu, ale když došli přímo k nim, Biggles se zarazil. Byly tam dvojí stopy – jedny z nich byly mnohem širší a delší než ty druhé.

„To nejsou lidské stopy,“ prohlásil přesvědčivě. „Už je mi to jasné. Museli tudy projít ti dva medvědi, které jsme prve viděli.“

Ginger posmutněl.

„K sakru!“ procedil mezi zuby. „Už jsem si myslel, že se na nás usmálo štěstí. A co je tohle, haló?“

Sledoval malý pohybující se předmět, snášející se nehybným vzduchem zvolna k zemi. Podobal se malému šedému peříčku.

„Sníh,“ konstatoval Biggles zasmušile. „To je první vločka. Musíme teď co nejdřív najít Anguse, nebo…“

„A co kdybychom začali volat?“ navrhl Ginger. „Myslím, že tady se zvuky rozléhají dost daleko.“

„Můžeme to zkusit,“ přikývl Biggles. „Ale tohle bude lepší než nějaké volání.“

Sáhl do kapsy a vylovil z ní pistoli. Namířil do vzduchu a stiskl spoušť třikrát za sebou v pravidelných intervalech.

Ginger sebou škubl, když zazněly rány, odrážející se znovu a znovu od skalních stěn. Hluk, který způsobily, mu připomínal slavnostní dělostřelecké salvy.

„To je ale rámus!“ zamumlal chvějícím se hlasem, když poslední ozvěna dozněla. „To musel Angus slyšet, i kdyby byl odtud padesát mil.“

Biggles se usmál.

„Kanonáda to byla pěkná,“ přisvědčil. „Teď se však musíme rozhodnout, co bude lepší: pokračovat v cestě, nebo počkat tady?“

„Měli bychom raději jít dál.“ mínil Ginger. „Přijde-li sem, objeví naše stopy a půjde za námi. Tohle místo má jednu nevýhodu: neuvidíme odtud světlo, kdyby se nahoře znovu ukázalo.“

Pokračovali v chůzi s malými přestávkami, při kterých se snažili zaslechnout Anguse.

Tak ušli asi sto metrů mezi velkými vločkami sněhu, které padaly k zemi zcela pravidelně, když se Ginger náhle zastavil. „Před námi se cosi pohybuje,“ řekl klidně.

„Vidím to,“ odpověděl okamžitě Biggles. „Zůstaň stát! Je to medvěd. Sleduje stopy těch druhých. Nekřič, ať se děje cokoli! Hrome, to je ale monstrum! Jistě je to otec toho mláděte, které jsme viděli. Schovejme se někde stranou od stopy, snad nás mine. Půjde-li k nám, musíme použít pistole – i když pistolemi sotva něco zmůžeme proti takovému kolosu.“

Přitiskli své balíky pořádně k tělu a co nejrychleji se klidili medvědovi z cesty. Ten se pomalu sunul podél stop kupředu. Hlasitě při tom funěl.

Když letci doběhli ke skále, zastavili se a pozorovali zvíře.

Medvěd, opravdu parádní kus, který v tom pološeru vypadal, jako by měl šedivou barvu, očichával stopy tak dlouho, až došel k místu, kde je Biggles a Ginger opustili. Chvíli se už zdálo, že bude pokračovat za druhými medvědy, ale lidský pach ho asi natolik zaujal, že si sedl a začal se rozhlížet. Nejdřív to vypadalo, že letce nezpozoroval, ale potom se znovu postavil na všechny čtyři a vykročil po jejich stopách směrem ke skalisku, k němuž se nyní oba tiskli. Pohyboval se zvolna a rozvážně, očichával stopy a zastavoval se, jednou si dokoce sedl a velmi komicky se rozhlížel kolem sebe. Ani jeden letec však neměl pro humornou stránku věci pochopení – na to byl ten lední medvěd příliš mohutný a velký.

Náhle je, právě když seděl, spatřil. Okamžitě se postavil a zhluboka, táhle zamručel.

„Jde k nám – podívej se!“ vykřikl Biggles. „Bylo by zbytečné utíkat. Počkáme – a vystřelíme z bezprostřední blízkosti!“

Ginger vytrhl z kapsy pistoli a s prudce bušícím srdcem čekal. Nic si od ní nesliboval, ale žádnou jinou zbraň u sebe stejně neměl.

Když medvěd byl už jen asi deset metru od nich, vydral se Bigglesovi z hrdla skřek, po němž medvěd zhluboka zařval. Potom sklonil hlavu a pokračoval v pomalé chůzi.

Biggles udělal krok vpravo.

„Ty se drž na druhé straně!“ zvolal na Gingera.

Sotvaže domluvil, zvíře se rozběhlo přímo proti nim. Biggles vypálil. Strašlivý řev mu prozradil, že nechybil. Medvěd se však nezastavil. Na vzdálenost asi pěti nebo

šesti metrů vypálil Biggles znovu. Zvíře zařvalo, trhlo sebou a vrhlo se k místu, odkud rána vyšla.

Biggles uskočil stranou a střelil medvěda do hlavy. Avšak ani tato rána zvíře nezastavila.

Biggles při rychlém pohybu uklouzl a padl do sněhu.

Medvěd byl vmžiku nad ním.

Ginger na zlomek vteřiny strnul.

V hlavě měl jedinou myšlenku – zachránit Bigglese. Aniž si byl vědom toho, co dělá, doběhl ke zvířeti, namířil mu za ucho a stiskl kohoutek. Hned však odskočil, protože medvěd se obrátil k novému nepříteli. Chlupatou tlapou udeřil Gingera do ramene a to ho srazilo k zemi jako úder blesku. Pistole mu vyletěla z ruky. Na obličeji pocítil závan horkého dechu ohromného zvířete, do uší mu zaznělo temné zařvání.

Již se zdálo, že ho to těžké tělo zavalí a rozdrtí ho. Cítil, jak zapadá hlouběji a hlouběji do sněhu, ale stále se snažil bojovat. Náhle ho kdosi chytil za rameno, takže zděšeně vyjekl, domnívaje se, že je to medvědí tlama. Na scéně však mezitím došlo k náhlé změně.

Ginger vyskočil, ztěžka oddychuje a mumlaje cosi naprosto nesrozumitelného.

„Už se ničeho nemusíte bát!“ ozval se neznámý hlas se silným skotským přízvukem.

Před Gingerem stál nevysoký, ale urostlý muž se širokými rameny. V rukou třímal pušku. Ginger zahlédl koutkem oka Bigglese, vyhrabávajícího se ze sněhu, a rázem všechno pochopil.

„Vy jste Angus Stirling?“ zvolal.

„Jmenuji se tak,“ zněla okamžitá odpověď. „A co vy tu tropíte, že jsem tak smělý?“

Ginger rozpačitě pokrčil rameny.

„Hledáme vás,“ odpověděl a hned ho napadlo, že asi odpověděl hloupě. „To vy jste zastřelil to zvíře?“ pokračoval, ukazuje na medvěda.

„Ano, toho jsem zastřelil já,“ přikývl Angus. „Myslím, že už bylo na čase.“

Medvěd ho však asi příliš nezajímal.

„A jak se jmenujete vy?“ obrátil se zase na Gingera.

„Pojďme do vaší chýše, tam si o všem promluvíme!“ vmísil se do hovoru Biggles.

„To bude nejrozumnější,“ souhlasil Angus, otočil se a začal stoupat na pahorek.

Biggles vypálil. Strašlivý řev mu prozradil že nechybil

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

NEPŘÍJEMNÉ PŘEKVAPENÍ

Do Skotovy chýše nebylo daleko. Byla postavena na jižní straně svahu a proto také Ginger zahlédl světlo na ledové pláni, když Angus otevřel dveře, aby si přinesl trochu rašeliny na oheň.

Vypravoval jim, jak se to všechno sběhlo. Právě se chystal jít spát, když zaslechl tři rány, které vypálil Biggles. Věděl, že tři rány vypálené v pravidelných intervalech znamenají volání o pomoc. Vyběhl ihned ven, domnívaje se, že se něco zlého přihodilo Mosemu, vracejícímu se dřív, než ho očekával.

Sotva si všichni setřásli sníh z oblečení, položil Biggles Skotovi otázku, která mu nešla z mysli.

„Jak to vypadá s počasím? Teď už nepřestane sněžit až do jara?“

Angus přihodil na oheň několik kusů rašeliny – jediné palivo v těchto končinách – a teprve potom odpověděl.

„Možná je to jen přeháňka, která zase skončí, ale může to být i začátek trvalého sněžení," řekl.

„A co o tom soudíte vy?" naléhal na něj Biggles.

„Nic – a totéž by vám řekl každý, kdo sever dobře zná," odpověděl Angus.

„Jestli je to tak – co to pro nás bude znamenat?" nedal se odbýt Biggles.

„Pak všichni zemřeme, než se opět vyčasí," konstatoval Angus a nic jim nezastíral.

„Máme tam venku nějaké potraviny," prohlásil Biggles.

„Eh, chlapče, jestli to není jen přeháňka, do rána všechno zapadne sněhem, a potom nebude mít smysl cokoli hledat."

„A bez nových zásob se tu do jara vydržet nedá?"

„Nemám ani polovinu toho, co je potřeba," odpověděl zasmušile starý zlatokop. „A kde je Mose? To vám řekl on, že jsem tady? A proč vlastně jste se sem vypravili?"

„Hned se k tomu dostaneme," řekl Biggles, který si teprve teď uvědomil, že pro samé dotazy ohledně počasí ještě Angusovi neoznámil, proč za ním přijeli.

Na chvíli se odmlčel, nevěda, jak začít.

„Mám pro vás, Angusi, špatnou zprávu," konečně promluvil.

Skot na něj pohlédl úkosem.

„Nuže?"

„Mose již nepřijede."

„To znamená, že je mrtvý.“ Biggles přikývl. „Ano. Mose je mrtvý.“

„A jak se to stalo?“

„Byl zavražděn.“ Angus strnul.

„Jistě se zase opil a mluvil o… – asi příliš mnoho mluvil.“ Bigglesovi neuniklo, že se starý muž ulekl, ale nechápal proč. „Ne, myslím, že ne,“ zavrtěl hlavou. „Já jsem s ním mluvil jen jednou, ale byl úplně střízlivý.“

Vyprávěl mu, jak Ginger zaslechl, že se Mose v hospodě U Tři hvězd vyptával na Wilkse, a o všech událostech, které potom následovaly. Musel se také zmínit o komplikacích, jež souvisely s letištěm.

„A vy tedy myslíte, že ho zabil Strakatý?“ zeptal se Angus řezavě, když Biggles skoněil.

„Jsem si tím jistý,“ řekl letec. „To ovšem neznamená, že bych to mohl dokázat.“

„A vy jste se potom rozhodli, že sem dopravíte zásoby a vezmete si tu listinu?“

„Ano.“

„Co se stalo pak? Jak jste se sem dostali?“

Biggles vylíčil vzdušný souboj se Sartonem a nijak neskrýval, že společně s Gingerem způsobili Sartonovu a Chicotovu smrt.

Když domluvil, starý muž hleděl upřeně na kamna. Po delší odmlce konečně řekl:

„Věřím vám, že jste mluvil pravdu. Znám Strakatého – vím, že je to lotr a ničema. Chudák starý Mose! Nikdy bych si nepomyslel, že opustí svět takovým způsobem. Je to od vás sice velmi hezké, že jste za mnou přišli, ale zpozdili jste se o den nebo dva. Teď jste tu a budete tu asi muset zůstat. Až přestane sněžit, vyjdeme ven a stáhneme medvěda. Je zde také ještě naděje, že se nám

podaří vyprostit z letadla ty zásoby. Když už tu musíte zůstat, řeknu vám ještě něco. Mose byl boháč.“

Biggles se na něj tázavě podíval.

„Ale nevypadal na to.“

„Že ne? Možná o to ani nestál. Ale přesto jsme oba boháči.“ Biggles pochopil.

„Chcete tím říci, že jste tu objevili zlato?“

„Ano, chlapče, a hodně! Štěstí nám přálo. Mose tu má pořádný pytel zlata. Nevzal si ho s sebou z obavy, aby mu ho někdo neuloupil. A teď je oloupen už vůbec o všechno. Nyní bude záležet jen na počasí. Podíváme se, jak je venku.“

Angus přistoupil ke dveřím a otevřel je.

Venku bylo ticho. Celý kraj se skryl pod bílou přikrývku. Sníh však už nepadal. Hvězdy na chladně modré obloze zase zářily jasně.

Biggles za ním vyšel ven a zjistil, že napadlo jen asi deset centimetrů sněhu.

„Vypadá to, že ty zásoby z letadla přece jen dostaneme,“ prohlásil. „Nejdřív se na to ale musíme trochu vyspat. Jsme hrozně unavení.“

„Však to na vás vidím,“ přitakal Angus. „Odpočiňte si a já zatím přinesu maso z toho medvěda. A potom se vypravíme k letadlu, budete-li chtít.“

Biggles by se nejraději vydal k letadlu hned, neboť se obával, že začne znovu sněžit, ale protože lidské síly nejsou nevyčerpatelné, svého úmyslu se vzdal.

Angus vzal z hromady v koutě několik kožešin a rozestřel je na podlahu u kamen.

„Lehněte si na ně!“ vybídl letce.

Ginger následoval Bigglesova příkladu, upravil si lůžko, ulehl a okamžitě usnul. Ani neslyšel, jak Angus odchází a zavírá za sebou dveře.

Když se probudil, nevěděl, jak dlouho vlastně spal. Bylo mu jasné, že to muselo trvat několik hodin, protože v jednom koutě místnosti byla narovnaná hromada čerstvého masa z ledního medvěda. Bylo toho daleko víc, než mohl unést jeden člověk, a proto předpokládal, že nastal nový den, vykonal-li Angus dvě cesty.

V místnosti nebyl Angus ani Biggles. Nenapadlo ho, že možná někam odešli, a tak vyšel ven, aby se po nich podíval. Zcela bezděčně zalétl očima k pláni mezi chýši a Jupiterem.

Velice ho překvapilo, když na ni zahlédl dvě pohybující se postavy. Po chvíli pozorování v nich poznal Bigglese a Anguse a užasl nad tím, že se už vracejí.

„U čerta! To jsem asi spal hezky dlouho!“ bručel si pod vousy. Dále už neztrácel čas dlouhými úvahami. Rozdělal oheň, vzal pánev a dal se do opékání medvědích řízků. Byl s tím hotov právě ve chvíli, kdy se před chýší objevili druzí dva s nákladem.

Po jídle byl Angus ochotný vykonat druhou cestu k Jupiterovi.

„Máme štěstí, že přestalo sněžit,“ řekl, „a musíme toho využít. Začne-li znovu padat sníh, potrvá to celý týden nebo i déle.“

Biggles a Ginger s ním souhlasili. Bylo jim jasné, že dlouhá arktická zima se dá přežít jen s dostatečnými zásobami. Natáhli si kožichy a rukavice a vydali se na cestu k vzdálenému letadlu.

Jak tak kráčeli sněhem, vedeni Angusem, uvědomil si Ginger, že ztratil pojem o čase. Protože mezi dnem a nocí byl tak nepatrný rozdíl, neměl ani zdání, kolik může být hodin a kolik uplynulo dní od chvíle, kdy opustili Fort Beaver. Na tom teď ale vůbec nezáleželo.

Jejich budoucí rozvrh bude určován nikoli hodinami, ale počasím.

Rád by věděl, co asi dělají Algy a Wilks a co si myslí o tom, že se tak dlouho nevracejí. Takřka s jistotou mohli počítat s tím, že se za nimi vypraví ve Wilksově letadle, záležet bude jen na počasí. Až začne znovu padat sníh, budou se muset rozloučit s myšlenkou na návrat – a Wilks s Algym budou stát proti McBainově bandě sami.

Nová sněhová pokrývka způsobila oteplení. Ale netrvalo dlouho a znovu začalo mrznout. Podle Angusových slov jim mráz mohl usnadnit návrat, neboť se jim po zmrzlém sněhu půjde lehčeji.

K velkému Gingerovu překvapeni nebyl Jupiter zapadaný sněhem. Biggles mu tu záhadu ihned vysvětlil. Při prvni návštěvě, když byl sníh ještě kyprý, jej Biggles z letadla smetl, protože chtěl, aby při eventuálním Algyho příchodu byli schopni bez meškání odstartovat. Stačilo by opravit prostřelenou nádrž a doplnit do ní benzín.

Naděje, že by se Jupiter mohl ještě někdy vznést, se zdála Gingerovi, ač to neřekl nahlas, tak nepatrná, že pokládal Bigglesovo jednání za zbytečné mrhání časem. Pustil to ale hned z hlavy a dal se do vykládání zbytku zásob.

Když byl hotov, chtěl ještě Bigglesovi navrhnout, aby s sebou vzali několik prázdných plechovek od oleje. Mohly jim posloužit k různým účelům. Vtom uslyšel

vzdálené duněni letadla. Nemohl se mýlit a ucítil, jak se mu prudce rozbušilo srdce.

„Náš zlatý Algy!“ zajásal.

Biggles byl také vzrušený.

„Oheň!“ zařval. „Oheň! Musíme zapálit oheň!“

Oba skočili do kabiny a vyházeli ven všechno, co mohli postrádat, i starou mapu a pár rukavic. Naházeli to na hromadu a Angus ji zapálil. K obloze vyrazil oranžový plamen.

„Takovýhle oheň musí být vidět na padesát mil,“ prohlašoval Biggles, pozorující oblohu v těch místech, odkud byl slyšet rachot motorů. „Tamhle je! Tamhle je!“ ukazoval chvějící se rukou na černou skvrnu, která se vynořila nad jižním obzorem.

„Už nás zahlédl!“ pokračoval radostně. „Viděl jsem, jak se obrátil. Už sem letí, už…“

Zarazil se a zmlkl.

Ginger, který se také díval na blížící se stroj, věděl dobře proč. Nebyl to Wilksův Rockheed.

Nízko nad nimi burácel druhý McBainův Weinkel.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

JEDNOSTRANNÝ SOUBOJ

Kdybychom řekli, že Ginger byl ohromen, nebylo by to dost výstižné. Zůstal stát na místě jako solný sloup. Vůbec ho nenapadlo, že se tu objeví McBain, ačkoli uznával, že protivník má stejné právo hledat Sartona a Chicota, jako má Algy právo hledat Bigglese a jeho.

Obrátil se k Bigglesovi, pozorujícímu blížící se stroj. Z jeho obličeje přímo vyzařovala nechuť a zklamání.

„Myslím, že hledá Sartona," utrousil Ginger.

Biggles zamyšleně přikývl.

„A my jsme byli tak hloupí, že jsme zapálili oheň a krásně mu ukázali, kde jsme," zlobil se.

„Zatím si asi myslí, že tu jsou Sarton a Chicot."

„Pokud si to myslí, brzy pozná svůj omyl. Stačí, aby se ještě trochu přiblížil," odpověděl hořce Biggles. „Viděls ten obrat? Už nás spatřil. Teď bude zajímavé pozorovat, co udělá," dodal. „Přistát se asi neodváží."

Ginger neodpověděl.

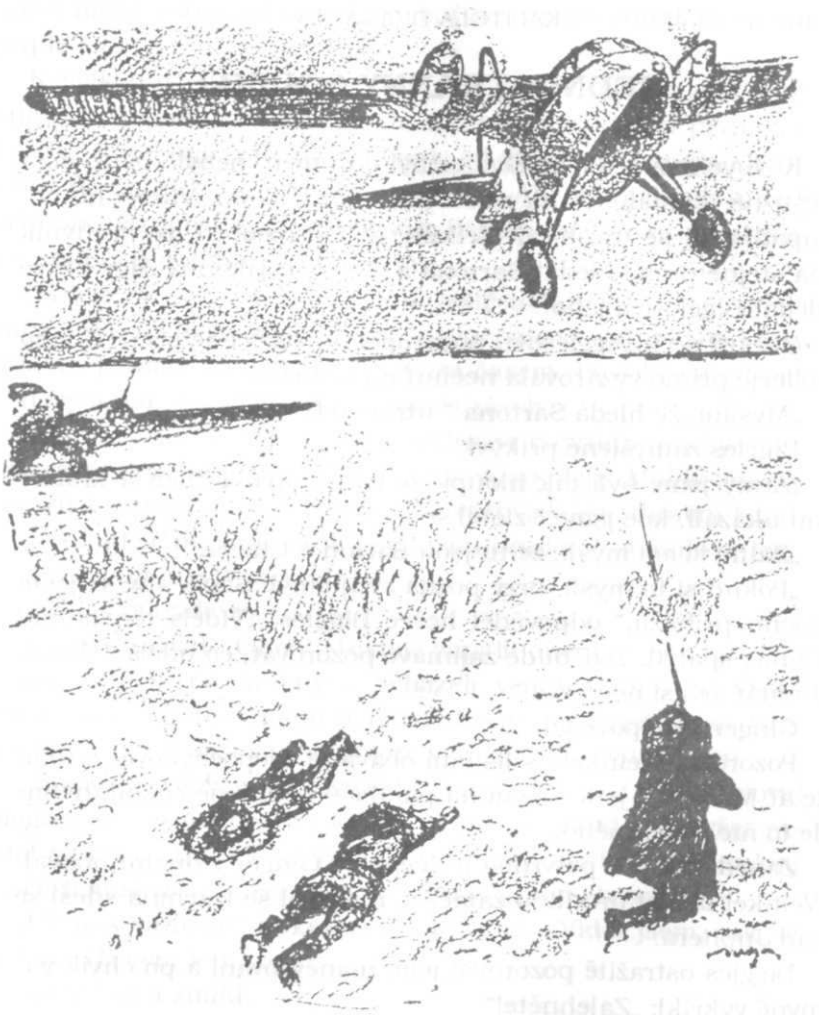
Pozoroval Weinkela s jistými obavami. Nepochyboval o tom, že ať McBain – je-li ovšem na palubě – podnikne cokoli, nebude to nic příjemného.

Zanedlouho se potvrdilo to, čeho se Ginger v duchu obával. Weinkel udělal prudkou zatáčku, naklonil se k zemi a snesl se nad Jupitera.

Biggles ostražitě pozoroval jeho manévrování a po chvíli varovně vykřikl: „Zalehněte!"

Ginger stihl dopadnout na zem právě včas. Z Weinkelu se ozvalo rachocení kulometu. Do ledu

zabušila první dávka kulek. Vypadalo to, jako by vybuchovaly granáty, neboť se do vzduchu zvedaly celé gejzíry sněhu a ledu.

Ozvalo se rachocení kulometu. Do ledu zabušila první dávka…

Když štěkot kulometu zmlkl, rozeznal Ginger zcela zřetelně McBaina, jenž se vykláněl z postranního okénka kabiny.

Z Angusových úst se vyřinul proud kleteb. Biggles se k němu otočil.

„Byl jste zasažen?“ zeptal se ho s obavami. „Nebyl,“ zařval Angus, „ale dostane-li se mi tenhle lotr do rukou…“

„Kryjte se!“ vykřikl Biggles, vida, že se Weinkel zase vrací.

Třeskla Angusova puška. Weinkel duněl nad jejich hlavami a zasypal je novou dávkou z kulometu. Některé kulky dopadly do těsné blízkosti obou letců.

„Puškou ho nezasáhnete.“ odrazoval Biggles Anguse. „On nás však může zasáhnout velmi snadno, nedáme-li si pozor. Musíme se víc rozestoupit.“

Když nad nimi zaduněl Weinkel potřetí, kulomet se neozval. Místo střelby byl z letadla shozen jakýsi hranatý předmět. Dopadl těsně vedle Jupitera.

Biggles vyskočil, aby zjistil, co to je. Než doběhl k letadlu, Weinkel se už vracel. Signální raketa opsala ve vzduchu ohnivou čáru a zapadla do sněhu blízko onoho hranatého předmětu, z nějž okamžitě vyšlehl plamen.

„To je benzín!“ vykřikl Biggles. „Vyhodil plechovku s benzínem a teď ji zapálil signální pistolí. Chce, aby shořel Jupiter!“

Dva galony[5] benzínu, to už stačí na pořádný oheň. V okolí Jupitera bylo pro množství dýmu špatně vidět, ale brzy se ukázalo, že letadlo poškozeno není. Benzín se ve

[5] 1 galon = 4,51

sněhu naštěstí nerozlil daleko, a tak plameny šlehaly v bezpečné vzdálenosti od trupu letadla. Biggles si uvědomoval, že jsou úplně bezmocní, a proto vyzval ostatní, aby se odplížili pokud možno co nejdál od sebe a snížili tak pravděpodobnost, že budou zasaženi. Bylo to jediné rozumné řešení. Weinkel se nad ně snesl ještě třikrát a zasypal je opravdovým krupobitím kulek.

Do sněhu dopadla další plechovka benzínu. Ferroni zvolna klesal nad Jupitera, aby McBain mohl co nejjistěji zamířit.

Biggles vyskočil a začal po nich pálit z pistole. Pravděpodobně nechybil, protože útočníci rychle zahnuli, aby se dostali z dostřelu. Na zem dopadla další signální raketa, ale Biggles nemeškal, vyrazil kupředu, zvedl plnou plechovku a odhodil ji stranou. Raketa vyhořela a zhasla.

Ferroniho manévrování donutilo muže na zemi, aby se znovu přitiskli k zemi. Letadlo však začalo příkře stoupat do výše.

„Myslím, že už odlétá," řekl Biggles, sbíraje se ze země. „Snad si to rozmyslel. Možná, že se sám začal toho benzínu bát."

„Ba ne!" zvolal Ginger. „Jen se podívej!"

Biggles pohlédl naznačeným směrem a zhluboka se nadechl.

„To je Algy." zamumlal chraptivě.

Z dálky se k nim blížil Rockheed. Algyho sem patrně přilákaly signální rakety.

Za jiných okolností by Biggles i Ginger zajásali, ale teď jim přeběhl mráz po zádech, protože Weinkel letěl přímo proti Rockheedu. Oba dobře věděli, že ať má Algy u sebe jakoukoli zbraň, nesvede nic proti kulometu.

„Řekl bych, že Algy o Weinkelu vůbec neví, jinak by takhle neletěl,“ poznamenal s beznaději v hlase Ginger.

‚Asi se divá jenom na nás,“ odpověděl tiše Biggles.

Byl na ně smutný pohled, na tři bezmocně stojící muže.

Události několika následujících minut měly spád mnohem rychlejší, než mohli předpokládat.

Weinkel, který si byl zřejmě jistý svou převahou, se snesl přímo nad Rockheed, jenž se právě připravoval k přistání.

Rockheed sebou škubl jako poraněný pták, zakolísal...

S vypnutými motory se blížil k zemi. V okénku se již objevila mávající ruka, která jasně dokazovala, že posádka letadla nemá ani nejmenší tušení o hrozícím nebezpečí.

Ginger zařval ze všech sil.

Biggles jen zaskřípal zubama.

„Co bych teď dal za jednoplošník a za pás střeliva!“ problesklo mu hlavou.

Obě letadla byla v nevelké vzdálenosti od Jupitera, když nastal konec. Vyděšení pozorovatelé to všechno měli před sebou jako na dlani. Viděli, jak se z postranního okénka Weinkelu vysunuje kulomet. Z hlavně vyšlehly plameny. Po první salvě se Rockheed zapotácel.

Ginger pro slzy téměř neviděl. Nevěděl sice, co všechno se stalo, ale měl dojem, že Algy i Wilks museli být zasaženi, nebo alespoň přístroje musely být zničeny.

Rockheed sebou škubl jako poraněný pták, zakolísal ze strany na stranu a se skloněným nosem padal k zemi.

Biggles mlčky stál, v obličeji bílý jak okolní sníh, a sledoval potácející se letoun. Dosud nikdy nepocítil tak silnou bezmoc: bylo to pro něj strašné utrpení, nemít možnost zasáhnout, jen přihlížet. Instinktivně pohyboval rukou, jako by seděl u řídící páky, a v duchu ji tiskl dopředu.

Stroj byl nyní tak nízko, že v něm viděl zcela zřetelně jednoho muže. Byl to Wilks – a střílel! „Tak přece jen tu palbu někdo přežil,“ zadrmolil Ginger okoralými rty.

Biggles nereagoval.

Bylo mu jasné, že konec na sebe nedá dlouho čekat. Rockheed klesl, povyskočil a zase klesl, míjeje zem o pouhých pár centimetrů. Asi již nebyl nikým řízen.

Náhle se však letoun jakoby zázrakem narovnal. Ani Biggles, ani Ginger nechápali, jak k tomu došlo. Letadlo se natočilo k nim, a nyní oba uviděli, jaký se to vlastně stal zázrak. Algy ležel venku na trupu a rukama podpíral nosné křídlo.

Rockheed se snášel dolů jako unavený pták. Nosná plocha křídla se dotkla země nejdřív a vyhodila do vzduchu sníh, jak by to asi udělal lodní šroub. Letadlo ujíždělo kodrcavé po sněhu a vyhazovalo Algyho do výšky. Nos se zaryl do sněhu. Kola se ve vzduchu ještě chvíli točila a nakonec se zastavila.

Rockheed přistál.

Motory Weinkela vítězně zaburácely. McBain prudce stoupal vzhůru a brzy zmizel směrem na jih.

Biggles ani Ginger se o něj dál už nezajímali, ale vyřítili se šílenou rychlosti k letadlu.

„Ty jdi k Algymu! Já půjdu za Wilksem," vykřikl Biggles.

Bál se, že stroj vzplane dřív, než k němu doběhnou, což se často stává. Trhl klikou u dvířek a zmizel uvnitř.

Ginger se vrhl k Algymu a nesmírně se zaradoval. Viděl, že se hýbe, byť jen nepatrně. Když doběhl až k němu, klekl si vedle něj na sníh.

„Algy!" zavolal hlasem plným úzkosti. „Algy, chlapče, jsi těžce zraněný? To jsem já – Ginger!"

Algy se opíral o ruce a o kolena, hlavu měl skleslou mezi rameny. Ve tváři měl nepřítomný výraz, z hrdla se mu draly jakési zvuky.

V Gingerovi stydla krev. Ty zvuky podle jeho názoru dosvědčovaly, že Algy je smrtelně raněn. Ohlédl se zoufale po Bigglesovi, ale Algy, který byl zřejmě při smyslech, zavrtěl hlavou a znovu zachrčel.

„Já – já – já.“ koktal, „já – jsem – jenom zmrzlý.“

Ginger si ulehčeně oddechl a čekal, až se Algy trochu sebere. Nic jiného dělat nemohl. Příznaky podchlazení bývají sice velmi zlé, ale naštěstí zpravidla netrvají dlouho.

Když se Algy trochu rozdýchal, nabyl opět rychle sil.

„K čertu!“ vykřikl, takřka neznatelně se usmívaje. „Je mi srdečné líto, že se mnou máte takovou práci. Jak se vede Wilksovi? Je raněný?“

„Nevím.“ odpověděl Ginger. „Počkej ale chvilku – podívám se.“

Biggles zatím vynesl Wilkse ven. Seděl na sněhu, bledý jako stěna. Biggles mu stíral s čela krev. Angus mu obvazoval levou ruku, kterou si vymkl.

„Jak se vede Algymu?“ zeptal se Wilks Gingera. „Je podchlazený, ke zranění nedošlo. Zdá se mi, že brzy bude fit.“

Algy se k nim v předklonu, s jednou rukou opřenou o koleno, snažil popojít. „Mám už toho dálného severu po krk,“ prohlásil. ‚Ať se na to dívám z kterékoli strany, zdá se mi, že jsme v pěkné kaši.“

„Není to tak zlé, jak to vypadá,“ ušklíbl se přívětivě Biggles.

Měl takovou radost, že se ani jednomu z nich nic nestalo, že si s tím ostatním nelámal hlavu, alespoň pro tuto chvíli ne.

„A tohle je Angus.“ pokračoval. „Můj společník Algy, Angusi. A s přítelem Wilkinsonem se asi už znáte,“ dodal zvesela.

„Viděli jste, jak nás ten lotr McBain sestřelil?“ kývl k obloze Algy.

„Viděl jsem to od začátku do konce,“ přisvědčil Biggles. „Nejprve měl na mušce nás, ale pak jste se na scéně objevili vy.“

„Vás také sestřelil?“

„Ne. To svěřil Sartonovi. Ten je ale mrtvý a s ním i Chicot.“

A vylíčil krátce všechno, co po odletu z Fort Beaver zažili.

‚A co budeme dělat teď?“ zeptal se Wilks.

„Nejlépe uděláme, když se vrátíme do mé chýše,“ ozval se Angus. „Začne-li znovu sněžit, byla by to těžká a svízelná cesta. A sníh může začít padat co nevidět.“

„Vy si myslíte, že tu budeme muset zůstat přes zimu?“ vyhrkl poděšeně Algy.

„Vypadá to tak, pane.“

„Tím si nejsem tak zcela jist,“ promluvil Biggles. „Zbývá nám ještě jedna možnost. Kolik máte v nádrži benzínu?“

„Odhaduji to na padesát galonů.“

„Kdybychom ho přelili do našich nádrží, mohli bychom se vrátit na Jupiteru.“

Algy se podíval střídavě nejdřív na Bigglese a potom na kola Jupitera, napůl zavátá sněhem.

„Z těch závějí kola nedostaneš,“ namítl. „Jsou už jistě přimrzlá.“

„Pokud by šlo o kola, máš pravdu,“ řekl Biggles. „Zapomněls ale, že jsme pro takový případ dobře

vybavení. Kola odšroubujeme a místo nich připevníme na podvozek lyže. Jestli nezačne během nejbližších několika hodin sněžit, mělo by se nám to podařit.“

Algy zapomněl na svou bolest a bujaře poskočil.

„Rychle tedy do toho!“ zvolal. „To je naše jediná naděje.“

„Podívej se, Gingere, kde nám ta kulka provrtala nádrž!“ nařídil Biggles. „Teď nastává závod s časem.“

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

ZNOVU SMĚREM NA JIH

Letci horečně pracovali plné tři hodiny.

Ginger opravoval poškozenou nádrž. Zastoupil Smytha, který byl na podobné věci odborník. Algy ostatním vysvětlil, že se ho rozhodl nechat ve Fort Beaver, kam se vrátili po opravě Rockheedu, a to ze dvou důvodů: za prvé proto, aby někdo hlídal letiště, a za druhé, aby zatížení a tím i spotřeba benzínu byly menší.

Ostatní se zabývali podvozkem. Práci jim ztěžoval pořádný mráz.

Nakonec bylo všechno hotovo.

Ginger opravil nádrž tak, že do ní mohli začít přelévat benzín z Rockheedu.

„Máte v chýši něco, co budete potřebovat?“ zeptal se Biggles Anguse, který obratně pomáhal všude, kde bylo třeba.

„Jak to myslíte?“ svraštil oboči starý Skot.

„Nu tak, že byste si to vzal s sebou. Poletíte přece s námi.“

„Ba ne, chlapče! Já zůstanu tady.“

Biggles přestal na okamžik pracovat a nevěřícně si ho prohlížel.

„Myslíte to vážně?“

„Ano, úplně vážně.“

„Vy dáte přednost téhle pustině před civilizovaným světem?“

„Ano. Zůstanu tady.“ Biggles pokrčil rameny.

„Jistě sám nejlépe víte, co děláte. Dobře tedy – až budeme hotovi, odvezeme vás letadlem k vaší chýši, abyste odtud nemusel ten náklad tahat sám. Tam nám dáte tu listinu a potom odletíme, než začne sněžit.“

Angus mrkl jedním okem na oblohu.

„Pak už máte nejvyšší čas,“ řekl rozvážně. „Už to začíná.“

Biggles pohlédl tím směrem, kam zlatokop ukazoval. Spatřil jednu nebo dvě mohutné vločky, snášející se zvolna k zemi. Neřekl ani slovo, protože by to bylo naprosto zbytečné. Druzí už také zahlédli hrozivé chomáčky sněhu a dokončovali poslední přípravy takřka v překotném spěchu.

Chvíli jim trvalo, než nastartovali motory. Pomohla trocha benzínu, kterou nalili přímo do válců.

Všichni nasedli, motory se rozburácely. Jupiter zamířil k ostrovu Eskymáků.

U chýše vyložili zásoby, a než se starý Skot vrátil s drahocennou listinou, sněžilo už bez přestáni.

Několik posledních okamžiků před odletem bylo dramatických. Angus přinesl z chýše kromě listiny ještě jakýsi větší vak.

„Co je to?“ zeptal se Biggles, který už myslel jen na to, aby odtud byli pryč.

„To je vak starého Moseho,“ odpověděl Angus. „Cože to je?“

„Prostě vak.“

„Myslí tím, že je to Moseho zlato,“ vykřikl Wilks.

„A co je nám po něm?“ podivil se Biggles.

„Mose neshromažďoval zlato pro sebe. Má ve Vancouveru dceru, a myslím, že ji měl rád. Vyhledejte ji a předejte jí to!“

„Dobře,“ nebránil se už Biggles, který tím nebyl nijak nadšen. Zlato ho momentálně vůbec nezajímalo. Staral se jen o to, aby se odtud co nejrychleji dostali pryč.

„Startujeme!“ vykřikl.

Dvířka kabiny bouchla.

Zamávali na rozloučenou starému zlatokopovi, kterému nebylo líto, že zůstane sám, a Jupiter se rozjel. Biggles sice obzor neviděl, ale nijak se nerozmýšlel. Motory se rozběhly, Jupiter prolétl sněhem a ve chvíli byli ve vzduchu. Země ihned zmizela z dohledu. Biggles upřel oči na desku s přístroji.

„Za deset minut jsme z toho venku,“ řekl Wilksovi, sedícímu vedle něj.

Wilks jen přikývl, neboť dobře věděl, co tím chtěl Biggles říci. Protože sníh přišel od severu a začal padat teprve před chvílí, bylo jen otázkou času, kdy letadlo mířící na jih vyletí z tmavých, těžkých mraků.

Vzápětí mu projela hlavou další myšlenka.

S odletem sice žádné problémy neměli, ale jak se dostanou dolů, nebude-li v Zátoce losů sníh?

Zeptal se na to Bigglese.

„Už o tom také přemýšlím,“ odpověděl mu Biggles. „S lyžemi se dá přistát i na suchu. Ještě jsem to nezkoušel, ale výrobce tvrdí, že to možné je. Letadlo by se mohlo porouchat, ale myslím, že je lepší risknout škodu, než zůstat s Angusem v jeho chýši šest měsíců.“

Wilks přikývl, úplně s Bigglesem souhlasil.

Sníh padal čím dál méně a za minutu se octli v jasném a čistém ovzduší. Země pod nimi byla bílá ještě z předchozí sněhové přeháňky.

Bigglesovi se nyní letadlo řídilo mnohem snadněji a začal proto uvažovat i o jiných věcech.

Sněhu šťastně unikli.

„Škoda toho Rockheedu,“ ozval se. „Teď už nám zbylo jen jedno letadlo.“

„Nevadí, hlavně že máme tu listinu,“ upozornil ho Wilks. „McBaina vystrnadíme z letiště tak rychle, jak jen to půjde. A co s ním vlastně uděláme?“

„Jak to myslíš – co s ním uděláme?“

„No kvůli tomu útoku na nás. Vždyť nás chtěl zabít – a my mu to teď máme prominout a odpustit?“

„Bude asi těžké rozhodnout, co by bylo nejlepší udělat,“ odpověděl zamyšleně Biggles. „Je tu naše výpověď a jeho výpověď. Stojí proti sobě. On si teď asi myslí, že se nás zbavil buď navždy, nebo alespoň na celou zimu. Až zjistí, že jsme se vrátili, dostane strach. Pravděpodobně nás obviní z vraždy Sartona a Chicota, ale protože budou trosky letadla šest měsíců zasypané sněhem, nebude mít pro své tvrzení žádné důkazy. Naším svědkem je Angus, ale toho nebude možné vyslechnout. Nejrozumnější by asi bylo podat o tom všem hlášení hlavnímu velitelství policie, a ta ať se potom rozhodne podle svého. Sám Delaney nic nezmůže. Ostatně domnívám se, že naše pověst je daleko lepší než McBainova.“

Potom se oba odmlčeli. Bylo jim jasné, že budoucnost v sobě skrývá mnoho nevyřešených problémů, a proto by bylo pošetilé něco určitého plánovat.

Jak se blížili k Mcose Creek, sněhu ubývalo. Za pár dní tu jistě také bude bílo, ale nyní byla země holá.

„Ještě máme naději, že řeka bude zamrzlá.“ řekl Wilks. „Však také pořádně mrzlo.“

„A jak to poznáme?“ zeptal se Biggles.

„V zimě vždycky přistávám na řece," odpověděl Wilks. „Když je led pevný a dostatečně silný, přistání s lyžemi je snadné. Zato na letišti, když zmrznou koleje a výmoly vyryté do promáčené půdy během léta, nestojí zimní přistávání za nic. Brzy uvidíme, jestli nás led unese. V dálce jsem už zahlédl řeku. Vůbec bych se nedivil, kdybychom se tam setkali s McBainem."

„Zato on by se tomu asi divil," zašklebil se Biggles.

„Byl tady," potvrdil svou domněnku Wilks, vyhlédnuv okénkem. „Na ledě jsou stopy kol, nejspíš od letadla. Je velmi nepravděpodobné, že by tu přistál někdo jiný. Tamhle také vidím rýhy od lyží. To znamená, že můžeme klidně přistát."

„Výborně! To jsem rád. Nebylo by příjemné pokoušet štěstí s tímhle obrem na zmrzlém poli. Nevidíš někde McBainovo letadlo?"

„Ne."

„Tak to už určitě odletěli."

„Vypadá to tak."

„Jistě je najdeme ve Fort Beaver."

Oba zmlkli, protože Biggles musel věnovat pozornost přistávacímu manévru s nezvyklým druhem podvozku.

Nikdo z přítomných mužů nezpozoroval žádný rozdíl při přistávání, až na to, že letadlo po dosednutí na led dojíždělo delší dobu než na souši.

„Co uděláme teď?" zeptal se Wilks.

„Přišroubujeme zase starý podvozek s koly a poletíme na jih do Fort Beaver," odpověděl krátce Biggles.

„Jistě si dovedete představit, jaké lži by o nás roznesl McBain, kdybychom ho nechali příliš dlouho o samotě – zvlášť když si myslí, že se už nevrátíme.“

Zatímco druzi pracovali na podvozku, Biggles odešel do kanceláře správce letiště.

„Tak už jsme tady, Mr. Canwell,“ hlásil bodře.

Správce k němu vzhlédl od účetní knihy, v níž cosi počítal.

„Je mi líto,“ řekl, „vracíte se pozdě.“

„Jak to myslíte, pozdě?“

„Abyste mohli odvézt zlato, museli byste přiletět o půl dne dřív.“

Biggles zvolna přikývl.

„Ach, pravda! Už si vzpomínám. Zlato už je tedy pryč?“

„Ano. Byla to naše dosud největší zásilka. Čekal jsem na vás tak dlouho, dokud jsem mohl. Když přiletěl McBain, předal jsem ji jemu. Lituji…“

„Nepochybně budete litovat ještě víc,“ přerušil ho Biggles suše.

Canwell se na něj udiveně podíval. „Co tím myslíte?“

„Ech, nic zvláštního,“ zamumlal Biggles. „Zdrželi jsme se kvůli zcela nepředvídatelným okolnostem. Kdy odtud odletěl McBain?“

„Asi před deseti minutami.“

Biggles pokýval hlavou.

„Dobře. Poletíme tedy také. Snad se ještě uvidíme.“

Z kanceláře vyšel pomalu, ale jakmile byl venku, rozběhl se k letadlu. Ostatní už na něj čekali.

„Zdá se, že McBain zmizel i se zlatem,“ vyhrkl. „Odletěli prý před deseti minutami. Protože

nepředpokládají, že by je někdo mohl pronásledovat, nepoletí plnou rychlostí. Pospíšíme-li si, můžeme je dostihnout. Jste s podvozkem hotovi? – Nastoupit – letíme!“

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

DALŠÍ PŘEKVAPENÍ

Ještě než Jupiter odstartoval, aby se pustil na jih za Weinkelem, promyslel si Biggles celou situaci.

Měl-li McBain skutečně v úmyslu uloupit zlato, byla pro to nyní nejvhodnější situace. Dalo se předpokládat, že nepoletí do Fort Beaver, kde na zásilku čeká přednosta stanice, jenž ji převezme a odešle dál do banky v Edmontonu. Kam tedy má McBain asi namířeno?

Čím víc o té věci Biggles přemýšlel, tím víc byl přesvědčen, že nedostihne-li Weinkela při tomto letu, McBaina už nikdy neuvidí. Zmizí letadlo, zmizí zlato v něm a zmizí i McBain. To by ovšem Wilksovi jenom prospělo. Ustaly by spory o vlastnictví letiště. Mělo to však jeden háček. Dalo se očekávat, že po ztrátě této zásilky by již nikdo znovu nesvěřil přepravu zlatého prachu letecké společnosti. Tak by Wilks přišel o práci i o výdělek. Dostihnou-li Weinkela včas, mohli by se pokusit o záchranu zlata a dopadení lupičů. To by jistě vedlo k upevnění dobrých vztahů se zlatokopeckou společností.

Biggles svůj názor sdělil Algymu, sedícímu v kabině vedle něj.

Jupiter se znovu octl v končinách, kde existují den i noc. Dole pod nimi se rozprostírala nehostinná země. Biggles hleděl kupředu, pátraje po McBainovi. Náhle vpadl do kabiny Ginger. Oči mu svítily vzrušením.

„Weinkel míří na západ!“ zvolal.

Biggles to sdělení přijal mlčky. Nehnul ani brvou, ale začal pozorně prohlížet oblohu napravo od kurzu,

kterým letěli. Brzy objevil malou černou tečku, pohybující se o poznání níž než Jupiter. Letěla na jihozápad.

„Měl jsem pravdu.“ otočil se k Algymu. „McBain neletí na Fort Beaver. Jeho kurz se od obvyklé trasy odchyluje na mnoho a mnoho mil.“

Při řeči pohnul pákou a nastavil směr letu tak, aby mohl sledovat dráhu druhého letounu.

Během další hodiny se nic nezměnilo. Ač bylo velmi nepravděpodobné, že by posádka Weinkela mohla zpozorovat letoun našich hrdinů, Biggles udržoval značný odstup a zůstával ve střehu. Obával se jedině toho, že McBain má větší zásoby benzínu než oni. Pak by se museli stiháni vzdát.

Proto si oddechl, když viděl, jak se Weinkel snáší dolů. Vytáhl mapu, podrobně ji prostudoval a potom se překvapeně podíval na Algyho.

„Vždyť tady nikde nic není!“ řekl.

„Ani žádná vesnice?“

„Vůbec nic.“

Algy si stoupl, aby viděl až na obzor. Nikde nic, všude jen samá prérie, místy přerušovaná lesy a sem tam nějakými jezírky.

„Opravdu, nikde tu není ani stopy po nějakém městě nebo vesnici,“ přisvědčil. „Co uděláš teď?“

Na tuto otázku mu Biggles nemohl odpovědět hned, protože se najednou vynořil problém, se kterým nepočítal. Dokud byl Weinkel ve vzduchu, bylo možné předpokládat, že Jupiter nebude spatřen. Kdyby však McBain přistál, jistě by uslyšel dunění motorů a mohl by je zpozorovat.

Weinkel byl stále ještě ve vzduchu, ale podle toho, jak prudce klesal, bylo jeho přistání otázkou pouhých několika minut.

Bigglesův mozek pracoval na plné obrátky. Nejprve bylo třeba důkladně prohlédnout terén pod nimi. Vpravo objevil plochý a travnatý vrcholek pahorku, jenž se směrem doleva prudce svažoval do míst, kde asi chtěl přistát McBain. Bigglese napadlo, že by se mohl ukrýt za stromy, vytvářejícími na okraji travnaté plošiny přirozený úkryt, a odtud pozorovat počínání McBainovy bandy. Za pokus to v každém případě stálo. Biggles se ihned pustil do provedení svého plánu. Zastavil motory, a když se kola podvozku dotkla země, ostatní vůbec netušili, co zamýšlí.

Letadlo ještě ani nestálo a Biggles už seskočil na zem a utíkal k řadě jedlí, chránících kopec od jihu a vzdálených asi míli od Weinkela. Bylo téměř jisté, že je McBain neuvidí. Tam se Biggles skrčil za široký kmen, odkud mohl docela dobře pozorovat celý kraj.

„Tamhle jsou!“ řekl tiše přes rameno Gingerovi, jenž přiběhl za ním, a ukazoval na Weinkela, stojícího u malého srubu nedaleko jezera. Letadlo stálo mezi nimi a srubem tak, že sice viděli pohybující se postavy, ale nemohli rozeznat, co se tam děje.

„Nejspíš vykládají zlato z letadla,“ mínil Ginger.

„O tom vůbec nepochybuji,“ souhlasil Biggles.

Několik minut uběhlo za naprostého ticha. Pak se k jejich nemalému překvapení motory Weinkela opět rozběhly, a než se letci vzpamatovali, letadlo se vzneslo a zamířilo na jihozápad.

Srub zůstal prázdný, nebo se alespoň zdálo, že je opuštěný. „U čerta! Nedáme-li si pozor, ztratí se nám z dohledu. Pojďme!“

Biggles se obrátil a rozběhl se zpátky k letadlu. Za tři minuty už byli zase ve vzduchu.

Weinkel odstartoval před pěti minutami a za takovou dobu letadlo urazí kus cesty. Nebylo už nikde vidět.

„Letěli jihozápadním směrem a tam leží Fort Beaver,“ uvažoval Algy.

„To vím, ale potom tomu vůbec nerozumím,“ bručel nespokojeně Biggles. „Jestliže ukryli zlato tady, museli by mít ocelové nervy, aby se odvážili vrátit zpátky do Fort Beaver.“

„Možná, že tam letí jenom proto, aby si vzali všechno, co jim patří, a pak zmizeli. Potom se vrátí sem, naloží zlato a poletí přímo na jih do Spojených států,“ kombinoval Algy.

„Možné to je,“ přikývl Biggles, „ale přesto tomu nevěřím. Jisté je jen to, že my se musíme buď vrátit do Fort Beaver, nebo nám dojde benzín. Kdybychom museli ještě jednou nouzově přistát, mohli bychom tu doopravdy uvíznout.“

„Zcela správně,“ přitakal Algy. „A to by nebylo nic příjemného.“

Tím jejich hovor skončil. Dokud se před nimi neukázalo letiště ve Fort Beaver, nikdo už nepromluvil.

„Tamhle je Weinkel,“ ukázal Biggles hlavou. „Neklame-li mě zrak, stojí u něho McBain a Ferroni. S někým hovoří. Vypadá to na Delaneye.“

.Ano, ano, je to Delaney,“ potvrdil Ginger. „Jestli pátrá po zlatě, budeme mu to moci objasnit,“ dodal.

„Bude velmi zajímavé zjistit, co se tam vlastně děje," konstatoval Biggles. Vypnul motory a chystal se k přistání. Zastavil kousek od Weinkela a hned si všiml, jak užasle na ně McBain a Ferroni civí.

„Jen se dívejte!" řekl si pro sebe Biggles, upíraje oči na McBaina a jeho pilota. „Tak brzy jste nás tu jistě nečekali – na to bych vsadil krk!"

Pak ho upoutalo cosi, co leželo na zemi. Obličejem se mu mihl zvláštní výraz, ale nepromluvil ani slovo, dokud nedošel k Wilksovu hangáru.

„Tak, co tomu říkáte?" zeptal se tiše.

„A čemu?" opáčili ostatní takřka jednohlasně.

„To jsou přece bedničky se zlatem, které vezli," vysvětloval Biggles. „Oni to zlato neukradli, ačkoli lepší příležitost už k tomu sotva najdou."

Přejel si dlaněmi po obličeji a pak zavrtěl nevěřícně hlavou.

„Tak se mi zdá, že nám udělali čáru přes rozpočet, ne?"

„Já – já – já to nechápu," koktal Wilks.

„Byl bys chytrý hoch, kdybys to rozlouskl," odbyl ho však Biggles dosti suše. „Podle Gingera jsou ti chlapi lotři, kteří čekají jen na vhodnou příležitost, aby mohli zlato ukrást. Teď je měli v rukou a nikdo na světě jim nemohl zabránit, aby s ním nezmizeli. Přesto však je dopravili sem a nyní je předají zástupci banky, jenž právě přichází. Jednají tedy jako počestní lidé! Tady něco rozhodně nesouhlasí! Půjdeme dovnitř a budeme o celé věci znovu uvažovat. Snad na to přijdeme."

KAPITOLA PATNÁCTÁ

ZATČENI

Po celý zbytek dne a potom ještě dlouho do noci hovořili o tom problému, který se jim zdál nerozluštitelný. Ráno po svítání opět pokračovali v debatě. Stále dokola všechno probírali, ale na nic nemohli přijít.

Biggles poslal Smytha do městečka nakoupit a také se zúčastnil diskuse.

„Na to asi nepřijdeme.“ mínil, vyhlížeje ven na prázdné letiště. „Bude-li tu McBain třeba deset let, nebude mít už nikdy takovou příležitost k uloupení zlata, jakou měl včera. Když je to lotr a ničema, proč to zlato odevzdal a nezmizel s ním? To bych rád věděl. Kdyby to chtěl udělat, mohl teď už být dva tisíce mil daleko.“

„Jediná odpověď na to je, že McBain není ničema,“ usuzoval Wilks.

„A já vám říkám, že jsem slyšel, co si povídali o tom, jaké mají se zlatem úmysly,“ trval na svém Ginger. „Snad si nemyslíte, že se mi to jen zdálo?“

„To si samozřejmě nemyslíme,“ řekl chlácholivě Biggles.

„Možná se mu kořist nezdála dost tučná a chce ještě čekat na něco většího,“ namítl Algy.

Biggles zavrtěl hlavou.

„V tom to asi nebude.“ řekl. „Vždyť na tu zásilku čekali celé dlouhé měsíce. Jistě si pamatujete, co nám Canwell říkal – že je to neobvykle velká zásilka. A

vzpomeňte si na další okolnosti! – McBain už ví, že přišel o druhé letadlo. Ví také určitě, že ho podezíráme ze zavraždění starého Moseho. Také jistě nepochybuje, že máme tu listinu. A tohle všechno by pro něj mohlo být dobrým důvodem k tomu, aby odtud co nejdřív a co nejrychleji zmizel. Nač tedy vlastně ještě čeká?

Kdyby včera tu zásilku zlata ukryl, mohli bychom se domnívat, že se sem jen vrátil pro své věci a že hned zmizí. Ale viděli jsme přece na vlastní oči, jak ty bedničky předával. Něco mi tu stále nehraje.

A když už mluvíme o zlatě, vzpomínám si, že v letadle stále ještě máme zlata plný ranec. Měli bychom ho někam uložit, než ho předáme úřadům. Ty jistě Moseho dceru najdou samy, já teď nemám nejmenší chuť po ní pátrat. Promluvím si o tom s Delaneyem, až přijde."

„Vím o místě, kde bychom mohli zlato ukrýt," ozval se Wilks. „Pod podlahou v mé kanceláři je skrýš, kterou jsem si tam zřídil na cenné věci."

„Když je tu McBain, měli bychom zlato dobře schovat," souhlasil Biggles.

Došli pro vak se zlatem do letadla a ukryli ho ve Wilksově skrýši. Za chvíli již opět hovořili o starém tématu. „A co teď?" ptal se Algy.

„Nejdůležitější je, že máme v ruce tu převodní listinu," odpověděl Biggles. „Podle mého názoru ji můžeme s klidem ukázat Delaneyovi a požádat ho, aby vyzval McBaina k vyklizení letiště."

„Ano, to by bylo nejlepší," souhlasil Wilks.

„Musíme tedy dávat pozor, abychom Delaneye nepropásli, a pokud se tu už neobjeví, musíme se za ním vypravit sami," rozhodl Biggles. „Gingere, prosím tě, běž uvařit kávu. Až bude hotová, přines ji sem do kanceláře!"

Ginger přikývl a odešel zahloubán do zadní části hangáru, kde stála kamna.

Ostatní seděli u dveří kanceláře, pokuřovali a rozmlouvali o situaci. Čekali na kávu, když se náhle k velkému Bigglesovu údivu u protějšího hangáru objevil Delaney.

„Co tomu říkáte?“ vyhrkl Algy.

„Já bych jen rád věděl, jak dlouho tam byl,“ odpověděl Biggles.

„Musel tam být dlouho, jinak bychom ho viděli vcházet,“ řekl Wilks.

„Hned mi bylo divné, že je na letišti takový klid,“ poznamenal Biggles. „Teď jde k nám.“

Delaney, za nímž kráčeli McBain a Ferroni, se skutečně blížil k hangáru Arctic Airways.

„Hned poznáme, oč tu běží,“ zabručel si napůl pro sebe Biggles. „Dobré jitro, Delaneyi – hledáte snad něco?“

Delaney nepatrně přikývl.

„Ano,“ odsekl.

Biggles začínal mít nepříjemné tušení. Nějak se mu Delaneyovo chování nelíbilo, ale nedal to nijak najevo.

„Prosím, prosím,“ uklonil se. „Co si přejete?“

Policista s karabinou na rameni se zastavil několik kroků před kanceláří a nedůvěřivě si prohlížel všechny tři letce. Nakonec utkvěl pohledem na Bigglesovi.

„Byl jste včera v Moose Creek?“

„Ano, byl,“ odpověděl Biggles podle pravdy. „A proč se ptáte?“

„To se hned dozvíte.“

„Prosím.“

Policista se obrátil k Wilksovi.

„Máte nějaké námitky proti tomu, abych zde provedl prohlídku?“ zeptal se. „Hledám totiž cosi.“ Wilks mávl sebevědomě rukou.

„Jen se do toho dejte. Kdybyste mi řekl, o co jde, třeba bych vám mohl pomoci.“

„Nepotřebuji žádného pomocníka,“ odmítl nabídku Delaney.

„Jistě jste už také provedl prohlídku u McBaina, že ano?“ ozval se Biggles.

Delaney na něho pohlédl úkosem.

„Ano.“

„A našel jste to, co jste hledal?“

„Ne.“

„Tady to ale také nenajdete.“

„Vy mluvíte, jako byste věděl, co hledám.“

„Kdybych měl hádat a kdybych neviděl, že tu včera byly vykládány na letišti bedničky, řekl bych, že jde o zásilku z Moose Creek.“

McBain postoupil rychle o jeden nebo dva kroky vpřed.

„Co tím myslíte?“ zařval.

„To víte nejlíp vy sám,“ odpověděl Biggles a obrátil se k Delaneyovi. „Zlato z Moose Creek zde nenajdete,“ pokračoval. „Jen mi připadá divné, že jste si nevšiml toho, že bedničky jsou prázdné.“

„Nebyly až do Edmontonu otevřeny,“ odsekl strážník.

„Hm. A co v nich bylo?“

„Olovo.“

„Ach tak!“

„Zlatý prach byl z bedniček ukraden mezi Moose Creek a Edmontonem.“

Biggles rázem všechno pochopil: u toho srubu vybrali z bedniček zlato a nahradili je olovem. Jedna věc mu však nebyla jasná a ta mu zatím zůstávala záhadou.

„Myslím ale, že ty bedničky byly zapečetěny hned v Moose Creek?“

„Však také byly,“ přisvědčil Delaney. „A i po vyložení z McBainova letadla zůstaly pečeti neporušené, viděl jsem to na vlastní oči.“

„Jestliže pečeti zůstaly neporušené, pak muselo být olovo vloženo do bedniček místo zlata už v Moose Creek.“

„Měli by tam nějaký zájem na tom, aby odesílali místo zlata olovo?“

„Neznám takový důvod.“

„Já také ne.“

„Nechápu ale, co my bychom s tou věcí měli mít společného.“ protestoval Biggles.

„Vy jste jediní dopravci, kteří kromě McBaina byli včera v Moose Creek a byli jste i tady. A proto budete podezřelí tak dlouho, dokud nebude zlatý prach nalezen,“ odpověděl Delaney pevným a rozhodným hlasem.

Za tohoto rozhovoru vešel do kanceláře a začal pečlivě zkoumat stěny, podlahu a nábytek. Pak se sehnul a zaklepal na podlahu. Rány zněly dutě. Na jednom místě se ozvalo zaklepáni plným, jasným zvukem. Byla to dvířka Wilksova tajného úkrytu.

„Haló, copak je to?“ vykřikl.

Biggles si vzpomněl na zlato starého Moseho, které na chvíli docela vypustil z hlavy. Ihned vytušil hrozící nebezpečí a snažil se to napravit, což samo o sobě muselo vzbudit podezření.

„Ach ano – úplně jsem zapomněl – je tam zlato,“ vyhrkl spěšně.

Delaney se zarazil. Zamračil se a okamžitě sáhl po revolveru.

„Podívejme! Najednou jste si vzpomněl, co?“

„Ano. Je to pravda, ať tomu věříte nebo ne.“

„Což je zlato taková věc, že na ni člověk tak snadno zapomene?“

„Právě jsme na vás čekali, až sem přijdete, abychom vám o tom řekli,“ odpověděl Biggles, ač už i jemu bylo jasné, že to zní nepřesvědčivě.

Strážník poklekl, otevřel padací dvířka, vsunul dovnitř ruku a vytáhl těžký vak. Prohlédl ho ze všech stran – a celé jeho chování se rázem změnilo! Vak odložil na stůl, zvedl revolver a letce si vzal na mušku.

„Tak takhle to tedy je!“ vyhrkl na ně pobouřeně. „Vy bídní lotři! Stůjte a ani se nehněte!“

„To je přece vak, jaké používal starý Mose!“ vykřikl McBain. „Ten používal vždycky jen vaky z lani kůže.“

„Ano. Dokonce je na něm monogram,“ přidal se Delaney. „Teď už víme, kdo zabil Moseho – a víme také, proč ho zabil. Tenhle zlatý prach jsem teď sice nehledal, ale jsem ještě raději, než kdybych našel zlato, po němž pátrám.“

„Okamžik, Delaneyi! Mýlíte se, strašně se mýlíte,“ protestoval zoufale Biggles. „Soudíte ukvapeně. Chápu sice, že celá věc vypadá tak, jak se domníváte, ale jste na omylu. Nechte si to vysvětlit.“

„Snad mi nechcete namluvit, že to nepatří Mosemu?“

„To v žádném případě nechci. Měli jsme v úmyslu při nejbližší příležitosti vám ho odevzdat – má dceru …“ McBain vypukl v hlasitý smích.

„To je ale mazaný chlap, u všech čertů! Ten to umí obrátit!“

Delaney sevřel rty.

„Vy jste tedy zabili starého zlatokopa kvůli jeho zlatu?“ obviňoval je.

„To zlato mi dal včera Angus Stirling, když jsem mu řekl, že je Mose mrtvý,“ odpověděl Biggles klidně.

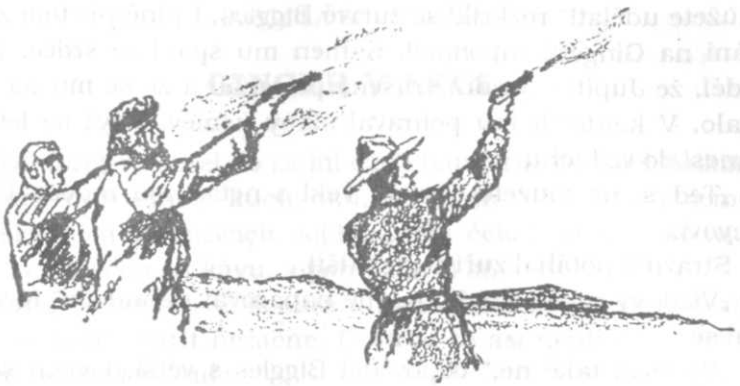
„Cože? Vy mi tu chcete vykládat, že jste včera mluvil s Angusem?“

„Ne. Nechci. Já vám to tvrdím.“

„Pohádky! Ten přece trčí na ostrově Eskymáků a do jara tam zamrzl.“

„Dnes tam trčí, ale přesto jsem s ním včera mluvil.“

Biggles si se stále větším zděšením uvědomoval, co to pro ně znamená, že Angus *zamrzl*. Dřív než za šest měsíců jim nedosvědčí nic. Jediným důkazem a dokladem pravdivosti jejich tvrzení teď mohla být jen převodní listina, a ani ta vlastně nedokazovala, že jim ji odevzdal Angus sám.

Vypálil na letadlo z revolveru a hned za ním také McBain a Fetroni.

Delaney pokynul hlavou směrem ke dveřím.

„Jdeme!“ řekl velitelsky.

„A kam?“ chtěl vědět Biggles.

„To brzy uvidíte,“ zněla odměřená odpověď. „Pro takové ptáčky jako vy máme bezpečné místo.“

„*Ale…*“

„Nechte zbytečných řečí! Chcete-li něco dalšího říci, řeknete to před soudem!“

„Počkejte ještě chvilku! Jeden chybí,“ vykřikl náhle McBain. „Kde je?“

V tu chvíli se zvenku ozvaly motory Jupitera, jako by mu odpovídaly.

Delaney vyběhl ven, ale letadlo se právě dávalo do pohybu. „Stát!“ zařval, ale když viděl, že jeho příkaz nepůsobí, vypálil na letadlo z revolveru a za ním hned také McBain a Ferroni. „Vy toho chlapce zabijete – a to bude to nejhorší, co teď můžete udělat!“ rozkřikl se zuřivě Biggles. Úplně při tom zatýkání na Gingera zapomněl. Kámen mu spadl ze srdce, když viděl, že Jupiter ujíždí nerušeně po letišti a že se mu nic nestalo. V koutcích mu pohrával slabý úsměv, když se letoun vznesl do vzduchu.

„Teď si ho můžete chytat.“ řekl s netajenou radosti Delaneyovi.

Strážník pobíhal zuřivě po letišti.

„Však vy se už dlouho takhle naparovat nebudete,“ rozčiloval se.

„Vy však také ne,“ odpověděl Biggles s větší dávkou sebevědomí, než na jakou měl v té chvíli nárok.

„A teď už konec řečnění, jdeme!“ poručil Delaney zostra. „Pokusí-li se někdo z vás o útěk, ví už předem, co ho čeká.“

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

GINGER V AKCI

Když Ginger odešel do zadní části hangáru, kde měl Wilkinson improvizovanou kuchyňku, těžko mohl vědět, k čemu v následujících okamžicích dojde. Zatím čekal, až se v konvici začne vařit voda na kávu, a pohvizdoval si.

Staré přísloví praví, že obsah hrnce, dokud nad ním člověk stojí, se nikdy vařit nezačne. Doslova to asi neplatí, ale něco na tom přece jen bude.

Ginger se nemohl dočkat. Rád by se co nejrychleji vrátil mezi ostatní, aby mu nic z toho, o čem se budou radit, neuniklo. Právě se chystal rozpumpovat primus co nejvíc, když zaslechl jakési hlasy. Podle jejich tónu hned poznal, že přišli hosté, ale nepříliš vítaní. Byl zvědav, kdo to vlastně je, a proto se rozhodl, že nechá vodu vodou, ať se vaří jak chce.

Ven před kancelář však nevyšel. Kdyby to udělal, dopadla by tato naše historie docela jinak. Pár kroků od místa, na němž stál, bylo umístěno malé čtvercové okénko, jímž mohl do kaceláře nahlížet zezadu. Ginger k němu přistoupil.

Není třeba popisovat, jaký úžas se ho zmocnil, když nahlédl dovnitř. Tam právě Delaney obviňoval Bigglese z vraždy starého zlatokopa. Ginger z výrazů v obličejích jeho přátel a v tváři Delaneyově pochopil, do jak zoufalé léčky se dostali. Na kávu úplně zapomněl. Směr, kterým se rozhovor ubíral, ho utvrzoval v přesvědčení, že musí rychle jednat. Především nesmí ztratit svou svobodu. Co udělá, to ještě nevěděl. Zatím neměl čas o tom uvažovat.

Jedno však bylo jasné: octne-li s ostatními za mřížemi, znamená to konec nadějí na pomoc přicházející zvenčí. Proto si umínil, že se v žádném případě zatknout nedá.

Ale jak to provést?

V tu chvíli si vzpomněl na letadlo. Ve vzduchu bude v bezpečí, a to jistě ve větším než na zemi. U okna ještě chvíli zůstal, aby se ujistil, že Biggles a ostatní jsou skutečně zatčeni. Pak se opatrně odplížil do hangáru. Přistoupil k letadlu, které bylo během dne stále připravené k odletu.

Provedl klidně a metodicky přípravy ke startu. Věděl, že nebude mít čas na nějaké dlouhé zahřívání motorů, protože by jejich hluk okamžitě přilákal Delaneye.

A v tom se nemýlil.

V hangáru byl klid a tlumené vrčení startéru ho nijak zvlášť nenarušilo. Ale když se motory rozběhly naplno a začaly roztáčet vrtuli, hangár se až po střechu naplnil jejich hřmotem. Ginger zvolna stiskl spouštěč. Postupným manévrováním nastavil letadlo přímo proti vchodu do hangáru. Nechtělo se mu startovat s chladnými motory, ale stačil mu jediný pohled na přicházejícího Delaneye, aby svůj názor na věc změnil. Bez váhání stiskl řídící páku. Letoun se rozjel. Ginger kdesi za sebou slyšel hvízdání kulek, ale nevěnoval tomu pozornost. Nezbývalo mu nic jiného, než se pokusit co nejrychleji vzlétnout.

Srdce mu po celou dobu bilo vzrušením. Trochu se uklidnil, když motory začaly burácet naplno a letadlo se vzneslo do vzduchu.

Ve výšce asi tří set metrů se ohlédl. Byl zvědavý, co se tam dole děje. Před kanceláří spatřil skupinku lidí,

dívajících se za nim. Uviděl také Bigglese, jak na něj mává. Byl na to hrdý, protože takové gesto mohl považovat za mimořádný projev uznání.

Zatímco letadlo stoupalo v kruzích do výšky, Ginger obrátil pozornost k bezprostřední budoucnosti. Kam by měl letět? Co by měl udělat, aby svým přátelům pomohl?

Napadlo ho, že by mohl letět do Edmontonu nebo do některého jiného většího města a tam vylíčit celou záležitost nějakému vysokému soudnímu úředníkovi. Brzy však tento plán zamítl jako příliš riskantní. Vždyť i tam mu hrozilo zatčení!

Vzpomněl si také na starého Anguse. Kéž by se k němu mohl dostat a přivézt ho do Fort Beaver, aby potvrdil pravdivost Bigglesových tvrzení. Pak si ale vzpomněl na snih. Možná by doletěl až k chýši, snad by se mu tam podařilo přistát bez zničení stroje a bez zranění, ale jakmile by se kola podvozku jednou zabořila do hlubokého sněhu, nikdo na světě by nedokázal znovu odstartovat.

V cestě do Moose Creek neviděl nic rozumného, ani v tom případě, že tam teď nesněží. Canwell by jim nemohl pomoci, i kdyby byl ochoten letět s ním do Fort Beaver, ostatně nejspíš by to odmítl.

Na koho se tedy má obrátit, komu by měl vysvětlit celou tu historii, tak jak se skutečně odehrála?

Potom si vzpomněl na srub, u něhož přistál Weinkel cestou z Moose Creek. Nepochyboval o tom, že tento srub souvisí se zločinnou činností McBainovy bandy. Nejspíš jim slouží jako skrýš v případě nezdaru. Když ho včera pozorovali, vypadal opuštěný. To se Gingerovi hodilo. Cesta k němu nebyla příliš dlouhá a také nebylo vyloučeno, že v něm něco objeví – možná i něco

takového, co by mu pomohlo najít zmizelé zlato. Za pokus to určitě stálo. Bylo to lepší, než se dát zatknout a uvěznit ve Fort Beaver.

Měl radost, že nakonec dostal takový dobrý nápad. Provedl s Jupiterem otočku a zamířil na severozápad.

Chvílemi pozoroval, jak pod ním ubíhá pustá a bezútěšná krajina, a najednou si uvědomil svou naprostou samotu a opuštěnost. Uviděl také několik závějí čerstvého sněhu, ale nebe bylo celkem jasné a čisté téměř až k obzoru. Jen tenký proužek indigově temných mraků ohlašoval příchod dalšího sněžení.

Nyná se octl v oblasti, kterou už znal, a proto se mu letělo snadněji. Zanedlouho se objevila v dálce stříbrná skvrna – bylo to jezero, na jehož břehu stál Gingerův cíl, McBainův srub.

Nezneklidňoval se pomyšlením, že by tam někdo mohl být a zpozorovat ho, vždyť rachot motorů by stejně ztlumit nemohl a žádnou možnost nenápadně se přiblížit tedy neměl. Okolí srubu bylo pusté, nikde ani živá duše.

Ginger se začal snášet k zemi, minuv přitom místo, na němž přistáli, když pronásledovali Weinkela. U lesa zahlédl běžící zvíře. Když se dostal níž, zjistil, že je to vlk, který však okamžitě zmizel. Ginger se rozmýšlel, jestli má přistát na stejném místě jako včera Biggles, nebo raději tam, kde přistál Weinkel. V prvním případě by musel jít pěšky mnohem dál – a to ho nijak nelákalo, zvlášť když se tu potloukají vlci. Měl sice v kapse pistoli, ale tu si chtěl šetřit pro střetnutí s úplně jinými šelmami.

Nakonec přistál až u srubu.

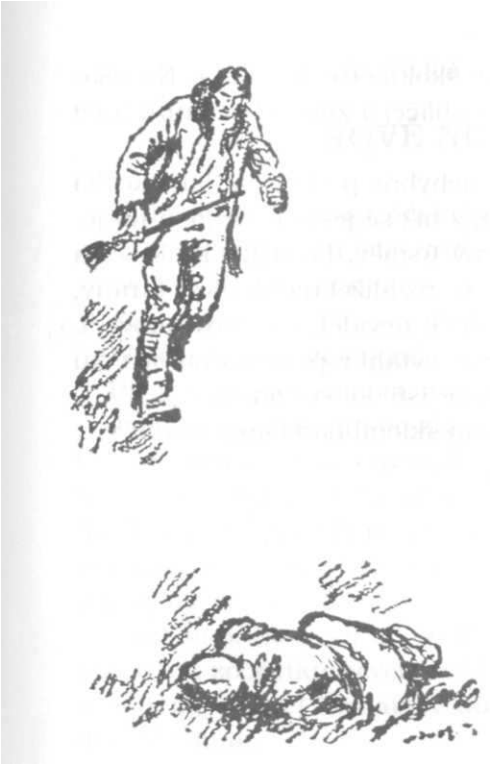
Patřil-li srub McBainovi – a to bylo víc než pravděpodobné, když se tu včera zastavil – zvolil si opravdu dobré místo. Na jihu se otvírala divoká prérie,

vhodná pro přistávání za jakéhokoli počasí. Ginger si to uvědomil zcela bezděčně, když snižoval obrátky a přecházel do klouzavého letu směrem ke srubu. Pak už si musel dát dobrý pozor, aby přistál bezpečně a hladce. Rozbitý podvozek by v jeho nynější situaci znamenal úplnou katastrofu.

S napjatými nervy se připravoval k přistání, ale jeho obavy byly zcela zbytečné. Kola sice chvíli poskakovala a trup se otřásal, ale nakonec se letadlo zastavilo asi sto metrů od srubu. Bylo to nová, důkladně zbudovaná stavba.

Ginger nezajel až k ní. Nebylo to třeba. Když vypnul motory, nejprve se rozhlédl kolem, aby se přesvědčil, že je vše v pořádku. Potom otevřel dvířka a vystoupil. Chvilku zůstal stát a ostražitě pozoroval obydlí, očekávaje, že je-li někdo uvnitř, jistě se nyní ukáže. Stavení však nejevilo žádné známky života, a tak k němu rázně vykročil.

Ještě mu chybělo necelých dvacet metrů, když ho náhle zarazil jakýsi šramot. Zastavil se a snažil se zjistit, co mohlo být jeho zdrojem. Měl pocit, jako by slyšel zvuk otevírajích se dveří nebo okna. Nic však nezahlédl a usoudil tedy, že to asi byly jen vrzající větve jedlí, které začínaly růst hned za srubem a lemovaly celý severní okraj jezera. Chtěl již znovu vykročit, když se kolem okna přesně proti němu mihl stín.

Měl v ruce pušku, z níž se ještě kouřilo…

Teď už věděl zcela jistě, že se nemýlí: uvnitř srubu někdo je. Všechny jeho dosavadní pochybnosti zmizely, když se od okna, jež se právě otvíralo, odrazil paprsek světla. Na další přemýšlení už nezbýval čas. Tuše nebezpečí, rozhlížel se rychle, kam by se mohl skrýt. Nablízku však žádný úkryt nebyl – ani sebemenší křoví, za něž by mohl uskočit.

Již otvíral ústa, aby zavolal na pozdrav, ale nevyšla mu z nich ani hláska. Díval se stále na okno – a vtom se v něm cosi zablesklo! Poznal okamžitě, že je to hlaveň pušky. Nakrčil se – a ve chvíli, kdy se odrazil ke skoku, třeskla rána. Na okamžik zavrávoral, potom padl na obličej a zůstal bez hnuti ležet na zemi.

Dveře srubu se otevřely a k nehybné postavě se jako kočka plížil Indián. Měl v ruce pušku, z níž se ještě kouřilo, a na jeho tváři se rozhostil vítězoslavný úsměv. Po několika krocích se útočník zastavil a obezřetně se rozhlížel na všechny strany, aby se přesvědčil, že žádný svědek neviděl, co právě provedl. Pak opřel pušku o kmen stromu, vytáhl z pouzdra na opasku krátký zahnutý nůž a blížil se sebejistě ke své oběti.

Potom se s divokým úšklebkem sklonil nad Gingerovo tělo.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

NOVÉ NEBEZPEČÍ

Zatímco se toto vše odehrávalo u srubu, odváděl Delaney zatčeného Bigglese a jeho druhy do Fort Beaver. Byla to smutná cesta. Algy zuřil.

Wilks šel zcela lhostejně.

Biggles byl sice zmaten, ale zachovával kamennou tvář.

Jedno bylo jisté: nikdo z nich si neuvědomoval opravdovou vážnost situace. Všechny rozhořčovalo, že jsou vedeni do vězení jako zločinci, a utěšovali se tím, že tam snad nebudou dlouho. Dosud se jim nikdy nestalo, že by nemohli prokázat svou nevinu. Vůbec si nedokázali představit, že budou postaveni před soud.

Když se přibližovali k Fort Beaver, McBain je předběhl. Biggles tomu zpočátku nevěnoval žádnou pozornost, ale později si uvědomil, co měl McBain v úmyslu. Nebýt toho, všechno by dopadlo jinak.

První příznaky nadcházejících událostí se objevily ještě předtím, než vstoupili do města. Několik mužů jim vyběhlo z města naproti. Rozestoupili se kolem zatčených a začali jim dávat najevo své nepřátelství: rozhořčeně pokřikovali, vrhali na ně zlověstné pohledy a hrozili jim rukama. Pak přiběhli další. Byly mezi nimi i rozlícené ženy. Bručení a reptání přerostlo v přímé vyhrůžky, adresované letcům.

Biggles, jenž byl zvyklý pokládat řádné soudní řízení za samozřejmost, nad vášněmi davu žasl. To přece

jen nečekal, rozsudek bez soudu! Navíc si všiml, že i Delaneye ti lidé znepokojili.

„Držte se těsně u mne – moc se mi to nelíbí!“ upozornil Bigglese a jeho druhy policista. „Měli bychom se snad raději vrátit, dokud je čas. Vezme-li ten dav spravedlnost do svých rukou, nedám za váš život ani penny. Nechápu, kdo je dokázal takhle rozběsnit a poštvat.“

„Asi McBain,“ řekl Biggles, který to již pochopil.

Dosavadní nevybíravé nadávky se po chvíli změnily v křik a řev, kdosi dokonce hodil kamenem.

Algy pohlédl na Bigglese s úžasem v očích.

„Nějak se mi to nelíbí,“ řekl. „Delaney nás sem neměl vodit, když věděl, že zdejší lidé jsou takoví.“

„Nemohl tušit, že k tomuhle dojde. Za všechno může McBain.“

„Čím dřív se octneme za mřížemi a pod zámkem, tím budu raději,“ přiznal se Algy. „Vypadá to s námi opravdu velice špatně.“

Z městečka přibíhalo víc a víc rozhněvaných lidí, jejich hluk stále sílil. Ze zástupu se ozývala slova plná nenávisti.

„Pověste je, pověste ty bídné vrahy!“ rozkřikl se jeden stařec s divokým výrazem v obličeji. „Pověste je tak, jako jsme to dělávali za starých časů!“

„Zabili Moseho jen pro jeho zlato! Vydejte nám je, Delaneyi!“ řval druhý.

„Provaz! Sem s provazem!“

„Pověste je!“

„Starý Mose mi jednou pomohl – a já ho teď pomstím!“

„Pověste je! Pověste je! Pověste je!“ Dav obstoupil letce i Delaneye a řval jako posedlý. „Ano, pověste je!“ hulákal McBain.

Delaney se zastavil a zdvihl ruku na znamení, aby lidé ztichli, ale ničeho tím nedosáhl.

„Rozejděte se a běžte si po svých!“ rozkřikl se na ně. „Není vaší věcí, jestli tito lidé mají být pověšeni nebo ne.“

„Pověste je, pověste ty bídné vrahy!“ rozkřikl se stařec s divokým výrazem…

Ti, kdo slyšeli jeho slova, se rozbouřili ještě víc a žádali vydání zatčených.

Delaney byl nyní zcela zmatený. V obličeji zbledl a na první pohled bylo zřejmé, že se mu situace vymkla z rukou.

„Nic s nimi nesvedu," řekl Bigglesovi.

„Vždyť máte pušku, člověče! Proč ji tedy nepoužijete? Zákon přece stojí na vaší straně," vybuchl Biggles, znechucený ukázkami hysterie, kterou v lidech rozdmychal McBain.

„Utloukli by mě snad, i kdybych vystřelil jenom do vzduchu," zajektal Delaney.

„A na tom, co udělají nám, vám nezáleží?" odsekl Biggles.

Přiletěl další kámen, který Delaneye poranil na skráni a způsobil mu dost velkou ránu. Řev na chvíli ztichl a policista využil této příležitosti a pokusil se znovu zasáhnout.

„Co se to s vámi děje?" zařval zuřivě. „Co vlastně chcete? Věšet lidi bez řádného rozsudku?"

„Ano, chceme!" vykřikl zrzavý zlatokop. „Vy je předáte soudu – a nějaký advokát je ze všeho vyseká. Takových už jsme tu viděli! Starý Mose byl náš spoluobčan, a proto chceme, aby spravedlnosti bylo učiněno zadost tady, ve Fort Beaver!"

„Slyšeli jste? Slyšeli jste?" zahučelo to davem. „Zabili Moseho!"

„A kdo říká, že zabili Moseho?" rozzuřil se Delaney. Ten kámen ho asi probudil k životu.

„Říkal to Strakatý McBain," zaječela jakási postarší žena.

„Zdá se, že McBain má mimořádné velký zájem na tom, aby byli pověšeni," odpověděl Delaney. „A vůbec se mi zdá, že jeho zájem o celou tuhle záležitost je dost podezřelý. Asi k tomu má nějaké důvody."

Všechny oči se teď obrátily na McBaina, jenž se zatvářil velmi rozpačitě.

‚A když to neudělali, proč jste je tedy zatkl?" zeptal se ostře McBain.

To byla otázka, na niž nešťastný policista nedokázal odpovědět, a v davu to znovu hrozivě zašumělo.

„Pojďte hoši! Pověsíme je, nebo nám ještě nakonec upláchnou," zakřičel McBain.

„To je má starost!" vykřikl Delaney. Obraceje se k letcům, procedil mezi zuby: „Je tu jakási naděje, něco mne napadlo. Moc si od toho neslibuji, ale zkusím to. Musíme na ně pomalu. Potřebujeme získat čas. Snad zase přijdou k rozumu."

Otočil se k zástupu a zdvihl ruku do výše.

„Ano, máte pravdu! Jestli zabili Moseho, budou viset, ale vy sami je ubít nesmíte. Nejdřív je odvedeme ke Třem hvězdám a tam vyslechneme, mají-li nám k tomu co říci."

McBain měl proti tomu řadu námitek a prohlašoval, že jde jen další Delaneyův trik, o pokus jim letce vzít. Nastalo veliké dohadování a výměna názorů. McBain byl nakonec přehlasován. K uklidnění davu jistě přispěla krev, která stékala policistovi ze spánku. Zraněný Delaney se v městečku chtěl pokusit o přivolání velitele distriktu, a pak by vše probíhalo nadějněji. Ostatně velitel měl v nejbližších dnech v plánu Fort Beaver navštívit. Na chvíli se zdálo, že zástup se tváří v tvář policistově odvaze zklidnil.

V davu to sice stále hučelo, ale přece jen o poznání méně. Všichni zamířili k hospodě U tří hvězd.

U vchodu do lokálu se dav musel zastavit, protože vyděšený majitel, obávaje se možných škod, nechtěl tlačící se zástup pustit dovnitř. A tu se opět ukázalo, že dav, v němž jeden druhému dodává jakousi falešnou odvahu, provede často něco, čeho by se za normálních okolností nedopustil.

Dveře do nálevny byly násilím vylomeny a proud lidí se vedral dovnitř jako mohutná vlna, prorazivší břeh. Majitel skočil za pult a vytáhl z kapsy revolver, aby zabránil případnému loupení a plenění. Byl pevně odhodlaný zastřelit prvního, kdo by se pokusil jenom dotknout láhve, aniž by před tím řádně zaplatil, a toto odhodlání z jeho tváře přímo čišelo. Delaney sám vyskočil na pult, vězně nechal dole, a dotknuv se významně karabiny, vyzval dav ke klidu.

Proud lidi se vedral dovnitř…

Hluk se poněkud ztišil. McBain a Ferroni se s uspokojením protlačili až k zatčeným. McBain ukousl špičku doutníku a zapálil si.

„Jednejte krátce a svižně!“ vykřikl.

„Ještě slovo. McBaine, a zatknu vás také.“ zavrčel policista.

„Cože?“ protáhl McBain. „A proč?“

„Pro podněcovaní k násilnostem.“

McBain se rozesmál, jako by právě slyšel dobrý vtip. Jeho vliv na shromážděný dav byl takový, že se všichni přítomní rozesmáli s ním. Vypustil oblak dýmu směrem k zatčeným.

„Jak je chcete vyslýchat? Všechny najednou nebo jednotlivě?“ zeptal se. „Vlastně na tom ani nezáleží,“ dodal nenuceně.

„To nechte na mně!“ odsekl Delaney. „Já už si to zařídím… A vás všechny chci upozornit, že je nezákonné…“

„Zkraťˇ to! Na nás si s těmi žvásty o zákonech nepřijdeš!“ ozval se jeden farmář. „My chceme dostat toho, kdo zabil Moseho – a my ho dostaneme! A až ho dostaneme, tak ho tu pověsíme. Mám pravdu, lidičky?“

Bouře souhlasu potvrdila jeho slova. Delaney zdvihl pravou ruku.

„Nuže.“ řekl. „Začínám! Většina z vás už jistě ví, že někde na cestě mezi Moose Creek a Edmontonem byla uloupena zásilka zlata. Strakatý McBain a jeho pilot to zlato přivezli a já jsem viděl na vlastní oči, že bedničky také předali. Co v těch bedničkách bylo, to ovšem odpřisáhnout nemohu, protože dovnitř jsem neviděl. Mohu ale přísahat na to, že pečetě, kterými bedničky byly v Moose Creek zapečetěny, jsem viděl neporušené.“

„A co to má společného s vraždou Moseho?“ vykřikl McBain pronikavě.

„Má pravdu. Pojďme přímo k věci!“ přidalo se několik ostatních.

„Hned se k tomu dostanu,“ odpověděl Delaney. „Byl jsem pověřen, abych po zlatě pátral, a začal jsem na letišti. Nejdřív jsem udělal prohlídku u McBaina, ale nic jsem tam nenašel. Pak jsem pokračoval v kanceláři Arctic Airways. A tam jsem našel víc, než bych čekal.

Objevil jsem tam vak, v němž bylo šest měšců zlatého prachu. Hned jsem poznal, komu to patří, protože všechno bylo označeno jeho monogramem. Mose byl boháč. Nevěděl jsem, že má tolik zlata. Nikdy se o tom nezmínil, ani při posledním zdejším pobytu. Zdá se však, že někdo to přece jen zjistil. My všichni víme, že Mose byl zavražděn – a teď už také víme proč.“

„V tom se právě mýlíte, Delaneyi,“ přerušil ho klidně Biggles.

„Nevidím tu jiný motiv než uloupení zlata,“ odbyl ho policista.

Ze zástupu se ozvalo souhlasné zamručení, potvrzující, že přítomní zastávají stejný názor.

„Na základě tohoto nálezu jsem zatkl všechny osoby od Arctic Airways, protože u nich bylo zlato ukryto,“ pokračoval Delaney. „A pokud nám zatčeni nevysvětlí, jak se zlato zavražděného dostalo do jejich úkrytu, když přinejmenším dva z nich byli viděni v Moseho společnosti nedlouho před tím, než byl zavražděn, nepochybuji o tom, že by je každý soud uznal vinnými. Naše shromáždění však není řádný soud a nikdo nemá právo brát spravedlnost do vlastních rukou. Tihle zatčení půjdou před řádný soud a nedokáží-li, že jim Mose dal

svůj vak úplně dobrovolně, o čemž však pochybuji, budou potrestáni.“

Policista sice nejednal podle zákona, ale nikdo z letců proti tomu nic nenamítal. Všichni dobře věděli, v jaké jsou situaci, a ani sám Biggles se na ty lidi kolem nijak nezlobil a nedivil se jejich názorům a jednání.

„Britské zákony přiznávají každému obžalovanému právo, aby se před soudem mohl hájit. Bez řádného posouzení důkazů není možné vynést rozsudek,“ řekl hlasitě.

„Myslím, že jsme toho slyšeli už dost,“ vykřikl McBain.

„Vy mlčte, McBaine!“ obořil se na něj zlostně Delaney a potom se obrátil k Bigglesovi.

„Mluvte,“ vyzval ho. „A udělal byste dobře, kdybyste si stoupl sem ke mně, aby na vás každý viděl.“

Biggles se postavil na pult a podíval se do zachmuřených tváří před sebou. Jeho klidné chování a pevný pohled na dav zapůsobily, takže shromáždění muži rázem zmlkli.

„Především mi dovolte, abych řekl, že vás plně chápu. Kdybych byl na vašem místě a na mém se octl někdo jiný, kdybych právě vyslechl Delaneyova slova a nevěděl, co vím, jistě bych tak jako vy věřil, že jsem Moseho kvůli jeho zlatu zabil já nebo někdo z mých kamarádů. Mýlil bych se však!“

Výraz na tvářích některých posluchačů se změnil, z čehož bylo patrné, že jeho řeč na ně patřičně zapůsobila. To Biggles viděl. A viděl to i Delaney, jenž si ulehčeně oddechl. Bylo mu jasné, že zchladnou-li ty rozpálené hlavy, budou pak ochotni vyslechnout i logické

argumenty a nakonec nebudou nic namítat proti tomu, aby celá věc byla projednána obvyklou soudní cestou.

Věděl to však i další muž – McBain. Pochopil, že bude-li Biggles ještě chvíli pokračovat, překazí mu jeho lstivý plán na zničeni nepohodlných konkurentů.

„Nevšímejte si toho, co vám ten cizinec chce namluvit!“ zvolal. „Myslí si, že jsme nějací hlupáci. Ať si mluví, ať si vysvětluje, nás už neoklame! Pojďme hoši – škoda času! Víme, že zabil Moseho, a nesmíme připustit, aby se vyhnul trestu.“

„Mlčte už konečně, člověče!“ zasípal Delaney, ale jeho slova zanikla v hluku, způsobeném největšími křiklouny.

Z davu se ozvalo „Lynčujte je!“ a brzy se to ozývalo ze všech stran. Zástup se hnul směrem k zatčeným.

„Stát!“ zařval majitel lokálu a namířil těžký revolver na tváře pod sebou. „Odveďte je. Delaney, raději do věznice!“ křičel na strážníka. „Já tady zatím tu holotu zadržím. Jděte zadem!“

Biggles ani nikdo z ostatních nevěděli, že majitel Tří hvězd je vysloužilým seržantem kanadské jízdní policie, jenž vždy obětavě stál na straně zákona. Člověk nezapomene tak snadno, co dělal celých dvacet let.

Delaney pohlédl na dav ztichlých lidí. Jejich výrazy ho utvrdily v názoru, že tedy by už žádné další argumenty nepomohly. Proto se obrátil k Bigglesovi.

„Neodvedu-li vás do vězení, jistě vás pověsí a já jim v tom nedokážu zabránit. Pojďte za mnou! Pokusíte-li se o útěk, zastřelím vás.“

Algy a Wilks, na něž se už dav příliš tlačil, skočili za pult. Okamžitě se ozval výkřik: „Zadržte je!“ Někde vzadu třeskla rána.

Zrzavý zlatokop se zapotácel a klesl na podlahu, štěkla další rána.

Majiteli hostince klesla levá ruka bezvládně k tělu. Bez jediného slova vypálil na muže, který po něm vystřelil. Zrzavý zlatokop se zapotácel a klesl na podlahu. Štěkla další rána a kulka z revolveru majitele baru proletěla hlavou nejblíž stojícího muže. Delaney bledý vztekem zastřelil muže, který si troufl vypálit na něj, a pak už na nic nečekal.

„Rychle!“ zavelel a zamířil k zadnímu východu, následován zatčenými.

Než se dostali ven, viděli zmatek u hlavního vchodu, kde se prali a mačkali lidé, kteří se v panice snažili vyběhnout z lokálu.

„Vás už může zachránit jedině věznice,“ sykl Delaney. ‚Až se dostaneme tam, budete v bezpečí. Za mnou!“

Proklouzli kolem několika domků a zahnuli na hlavní ulici. Dostali se tam právě v okamžiku, kdy se z hostince na ulici vyhrnuli první lidé. Padlo několik dalších ran, ale kulky nikoho nezasáhly, zaryly se jen do dřevěných stěn nejbližších domků.

Prchajícího policistu ani zatčené však nemohly zastavit. Pod Delaneyovým vedením spěchali Biggles a jeho přátelé k mohutné úřední budově. Podle oken opatřených železnými mřížemi bylo zřejmé, k čemu a proč ji zde postavili.

Delaney držel v ruce klíč ještě dřív, než k ní doběhli. Právě ho zasunoval do zámku, když se objevili první pronásledovatelé, vedení McBainem.

McBain vystřelil a kulka se zaryla do trámu nad Delaneyovou hlavou. Biggles se rychle otočil a v pokleku vypálil nad hlavy blížících se mužů čtyři rychle po sobě

jdoucí výstřely, čímž dosáhl toho, že dav se zastavil. Tak získal čas, aby Delaney mohl odemknout.

Bez meškání vběhli dovnitř, Delaney za nimi zabouchl masivní dveře a zamkl je.

„Kde jste vzal ten revolver?“ vybuchl na Bigglese zlostně.

„Podal mi ho před chvílí majitel hostince,“ zněla prostá odpověď.

Policista už o tom dál nemluvil. Všechny okenice zavřel na závoru, přesto však skulinami pronikalo slabé světlo.

„Tak to bychom měli,“ oddechl si. „Ale nevím, nevím, co jsme tím získali. Věčně se tu neudržíme. McBain teď ovládá ten dav natolik, že lidé budou schopni všeho.“

„Inu, přinejmenším si tu v klidu vydechneme.“ odpověděl sarkasticky Biggles, prohlížeje si rozlehlou místnost, která sloužila jako vězeni. „Jednu naději ale stále ještě máme.“

„A jakou?“

„Gingera.“

„To myslíte toho hocha, jenž uprchl v letadle?“

„Ano.“

Algy se udeřil do čela.

„Bože, vždyť já jsem na něj úplně zapomněl!“ přiznal se. „Co teď asi dělá, co myslíš?“ Biggles pokrčil rameny.

„To vědí nebesa. Ale můžeš vzít jed na to, že něco podnikne. Mimochodem, co se stalo se Smythem? Jistě viděl Delaneye, jak nás odvádí do městečka, a pochopil, co se stalo. Pak se asi někde skryl. Ten je schopen se o

sebe postarat. Mnohem větší starost mám teď o Gingera. Opravdu rád bych věděl, co právě dělá.“

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

V PASTI

„Nu, ať dělá cokoli, bude si s tím muset pospíšit," poznamenal Delaney chladně.

„Vy si myslíte, že nás ten dav napadne tady? – V úřední budově?!" zeptal se Biggles.

Do dřevěné okenice se zaryla další kulka a do místnosti vlétly třísky.

„Tady máte odpověď," řekl Delaney.

Z bezpečného místa pohlédl Biggles zamřížovaným oknem na oblohu, která byla nyní, před západem slunce, slabě růžová. Nedovedl si představit, kam Ginger letěl a co právě dělá, ale jak řekl Delaney, jestli má v úmyslu vrátit se do Fort Beaver, musel by se vrátit rychle, také proto, že brzy bude tma.

Biggles se znovu podíval na Delaneye.

„Je to ale choulostivá situace, že ano?" podotkl. „Můžeme se vůbec bránit, budeme-li napadeni? Kdybychom někoho v sebeobraně zabili, mohli bychom být obžalováni z vraždy?"

„Pokud jsem zde já, tak určitě ne," odpověděl policista nejistě, jako by ani sám nevěřil tomu, co říká. „Tohle všechno má na svědomí McBain. Kdyby nebylo jeho, ostatní by se dávno rozešli."

„Proč tedy nevyjdete ven a nezatknete ho?" divil se Biggles. Policista si pilota zamyšleně přeměřil. „To je dobrý nápad," připustil. „Vás snad nezastřelí," povzbuzoval ho Biggles. „Pravděpodobně ne, ale zastřelí

nejspíš vás, když otevřu dveře,“ odpověděl ustaraný Delaney.

Škubl sebou, když do místnosti vletěl kámen, odrazil se od protější stěny a dopadl na podlahu. Všichni se dívali na kámen a okamžitě zpozorovali, že je k němu něco přivázáno.

Biggles kámen zvedl.

„Máme tu vzkaz,“ zvolal.

Na kámen byl kouskem provázku připevněný kus papíru.

Delaney, uplatňující svou autoritu, vzal Bigglesovi z ruky psaní, rozbalil je a v pološeru přečetl, co na něm bylo napsáno.

„Co se tam píše?“ zeptal se Algy, jenž nemohl potlačit zvědavost.

„Je to od vašeho kamaráda – Smythe.“ odpověděl Delaney. „Píše, že si vzal mého koně a odjíždí k Blackfoot Point pro pomoc… Tam je totiž jeden důstojník a čtyři policisté,“ dodal na vysvětlenou. „Někdo z místních lidí mu asi dal typ.“

„Jak je to odtud daleko?“ zajímal se Bigglese.

„Dvacet mil – nebo snad o trochu víc.“

„Jakousi naději tedy máme, ale dvacet mil – to znamená, že pokud tam Smyth dorazí, nemůžeme očekávat pomoc dřív než za svítání.“

„Ano, a to znamená, že přijedou asi tak o šest hodin později, než aby nás ještě mohli zastihnout naživu,“ dokončil Bigglesovu úvahu Delaney. „A copak dělají naši přátelé venku?“

Nemusel se vlastně ani ptát.

Zatímco letci a Delaney spolu rozmlouvali, dav obklíčil vězení a bez ustání řval, že chce, aby vězňové

byli vydáni do jeho moci. „My chceme vrahy Moseho," bylo stále slyšet zvenčí.

„Vydej nám je, Delaneyi, nebo rozbořímе vězení!" ječel někdo pronikavým hlasem.

„Toto je úřední budova a já zastřelím každého, kdo se jich dotkne," křičel policista. „Táhněte domů!"

„Nepůjdeme, dokud ty vrahy nepověsíme!"

„Sem se dostanete jen přes mou mrtvolu," prohlásil Delaney.

Odpověď z ulice přišla hned vzápětí. Další kulka se zaryla do dveří.

„Poslyšte, Delaneyi, snad bude rozumnější, když odtud odejdete," navrhoval mu Biggles. „Nemělo by smysl, abyste se dal zabít ve službě kvůli nějakému nedorozumění. Vy odtud jednoduše zmizte – a my je budem zdržovat tak dlouho, jak to půjde!"

„Kanadská policie ještě nikdy neztratila žádného vězně a já nechci být první, komu se to stane," řekl stručně.

„Přineste někdo trám!" bylo slyšet zvenku.

„Přineste trám, vyrazíme dveře!"

Tento nápad se davu zalíbil.

„Trám – trám!" zaburácel zástup a v tom řevu byl McBainův hlas nejsilnější ze všech.

V té době už se začínalo stmívat a všichni by si rádi na ty venku posvítili.

„Útok na dveře, to by znamenalo další krev," prohlásil Delaney, přistoupil k oknu a čekal. „Už nesou kmen," vykřikl o chvíli později, vytáhl revolver a dvakrát vystřelil.

Zvenku se ozval řev. Na dva výstřely odpověděl celý tucet ran. Delaney uskočil od okna a chytil se za rameno.

„Zranili vás?“ vyhrkl Biggles a přiskočil k němu.

„Dostal jsem to do ramene,“ sípal policista, opíraje se o stěnu.

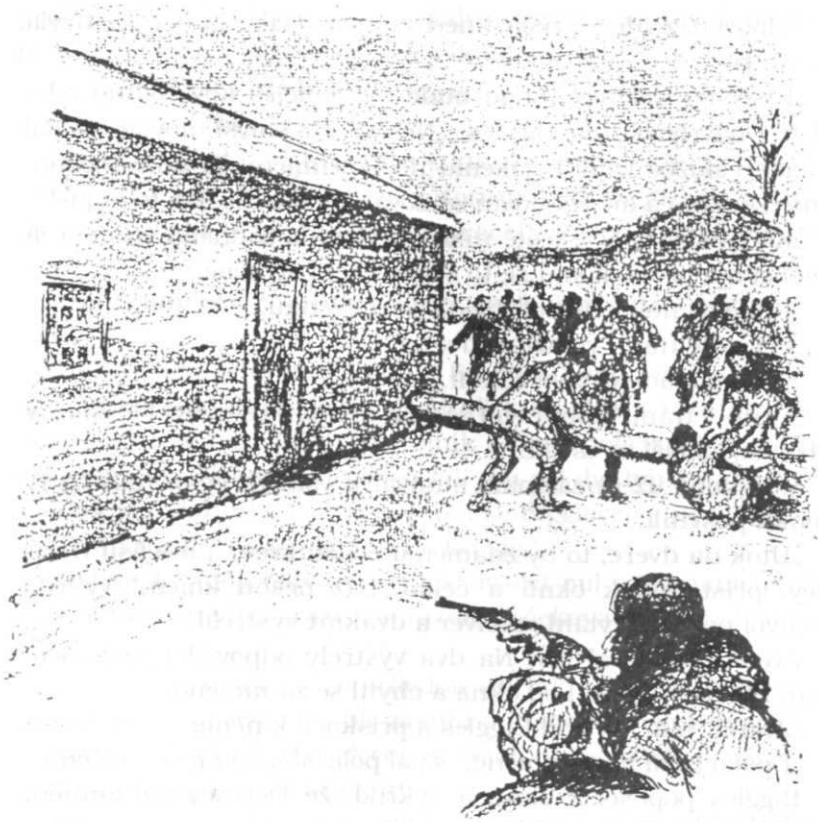
Biggles popošel k oknu a vykřikl, že Delaney byl zraněn. Žádal o příměří, dokud ho neošetří.

Místo odpovědi se ozvalo několik výstřelů, takže Biggles jen se štěstím unikl kulkám.

„Dostali se do varu a nic je nazastaví,“ ozval se Delaney. „Znám je. Už jsem to kdysi zažil.“

„Měli bychom se raději vzdát,“ navrhoval Biggles. „Nechtěl bych, abyste zemřel proto, že nás chcete zachránit.“

„Dosud nikdy jsem nepřišel o žádného vězně, a nechci, aby to byl můj první případ,“ trval na svém policista.

Čtyři muži právě zvedali kmen, který používali jako beranidlo.

Biggles pokrčil rameny.

Za okamžik se celé stavení zachvělo, když rozhoupaný kmen dopadl na vstupní dveře.

Delaney vyskočil, vzal revolver do levé ruky a vystřelil skulinou mezi trámy, z nichž byly dveře zhotoveny.

Nastalo naprosté ticho.

„Zabili nám Freda," zakvílel pak kdosi a hned nato se ozval strašný povyk. Dům se znovu zachvěl po dalším úderu do dveří.

Bigglesovi se roztřásla dolní čelist. Proplížil se s revolverem k oknu a vyhlédl ven v naději, že uvidí muže, který to všechno zavinil. Byl-li tam někde McBain, byl natolik chytrý, že se příliš neukazoval. Čtyři muži právě zdvihali kmen, který používali jako beranidlo. Ostatní přihlíželi. Biggles zamířil na rameno muže stojícího nejblíž a stiskl spoušť. Muž se zapotácel a pustil z rukou trám, jenž padl sousedovi na nohu.

Biggles vypálil znovu. Tentokát mířil na nohy zbývajících mužů. Padl další a ostatní se rozprchli. Biggles uskočil, aby se uhnul střelám z ulice a setřel si pot s čela.

Když se úplně setmělo, došlo ještě k několika pokusům o vyražení dveří, ale obránci je všechny odrazili.

„Budeme-li mít štěstí, zastavíme ještě jeden útok," oznámil Delaney, když nastala přestávka.

„Jak to myslíte?" zeptal se ho Biggles.

„Zbývá mi poslední náboj."

‚A já už nemám vůbec žádný," řekl Biggles tiše, odhazuje nepotřebnou zbraň na podlahu.

„Kolik hodin teď asi je?" zeptal se Algy, jenž většinu noci strávil tím, že se mlčky opíral o zeď a přitom kouřil, protože nic užitečnějšího dělat nemohl.

„Řekl bych, že se už brzy rozední," odpověděl mu Delaney. „Nechápu, co ti lidé venku dělají, že je tam takový zvláštní klid."

„To asi brzy poznáme," mínil Biggles, když pod okny zaslechl kroky a potom nějaký šramot a šeptání.

Po chvíli se znovu ozvaly kroky, a když se vzdálily, začalo pomalu sílit jakési hučení. O několik vteřin později se tma za okny zbarvila do ruda. Zpočátku jen nepatrně, ale s každým okamžikem výrazněji. Praskáni suchého dřeva potvrzovalo, že došlo k nejhoršímu.

„Zapálili dům," vydechl Biggles.

„To ale je náš konec," konstatoval chmurně Algy. „Teď máme dvě možnosti – buď vyjdeme ven, nebo zůstaneme tady a brzy uhoříme."

„Já bych si vybral tu první." řekl Biggles.

„Já také," přikývl Wilks.

Delaney hlasitě nadával, ale všichni věděli, že klení jim nepomůže. Škvírami v okně i ve dveřích kouř vnikal dovnitř. Všichni se rozkašlali.

Delaney popošel ke dveřím.

„Je mi to opravdu líto," prohlásil, „ale teď už nemohu nic dělat. Budete-li mít šanci na záchranu, zachraňte se! Ale pak se přihlaste na nejbližší policejní stanici, nebo vás budu pronásledovat tak dlouho, dokud vás znovu nedostanu!"

Biggles přikývl.

„Jsme ochotni dostavit se k soudu, vy to víte," odpověděl Delaneyovi. „Obávám se však, že ti lidé venku na to mají jiný názor. Pojďme už a skončeme to!"

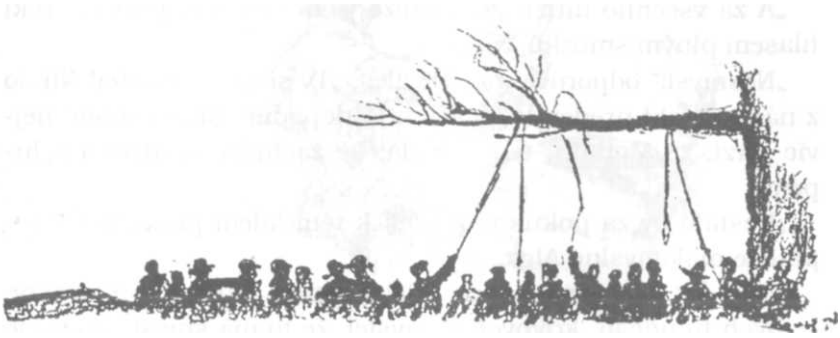
Kouř a plameny vnikly do místnosti, když Delaney otevřel dveře, před nimiž byly položeny otepi dříví.

Řev davu zesílil.

„Já půjdu první,“ řekl policista a přeskočil hořící otepi.

Za ním vyšel Biggles. Ještě neudělal ani první krok a již se po něm sápali. Okamžitě ho strhli na zem a svázali mu ruce za zády. Pak ho opět postavili na nohy a odvlekli ho stranou.

Stejný osud čekal i ostatní. Nakonec stáli všichni tři uprostřed jásajícího davu. Pouze Delaney nebyl svázaný. Zůstal se svými vězni a protestoval proti tomuto jednání, ale klidně si mohl ušetřit každé slovo, které pronesl. Nikdo mu sice nijak neublížil, ale také mu nikdo nevěnoval sebemenší pozornost.

Nad jejich hlavami visely pevné provazy s připravenými smyčkami.

Za chvilku byly přineseny provazy a průvod se vydal po hlavní ulici. Zajatci šli uprostřed řvoucího davu.

„Kam nás to vedou?“ zeptal se Biggles Delaneye, jdoucího vedle něj.

„Nemělo by smysl, abych vám lhal,“ odpověděl policista. „Na cestě k letišti stojí strom, který má příhodné větve.“

„Díky za otevřenost,“ odpověděl Biggles s příměsí hořkosti v hlase.

Obloha na východě bledla tváři v tvář blížícímu se svítání. Když pochmurný průvod došel ke stromu, jenž opravdu stál nedaleko letiště, bylo už téměř světlo.

Vězňové museli zastavit pod mimořádně silnou větví, vyrůstající z mohutného kmene. Nad jejich hlavami visely tři pevné provazy s připravenými smyčkami.

„Člověku se ani nechce věřit, že tohle všechno je skutečnost, a ne zlý sen.“ prohodil Algy, dívaje se nejdřív na strom a pak na přihlížející zástup.

„Máš pravdu,“ přisvědčil Biggles.

„Je to ale hloupé, takhle zemřít,“ povzdechl si Algy.

„A za všechno můžu já, protože jsem vás sem pozval,“ řekl hlasem plným smutku Wilks.

„Nesmysl!“ odporoval mu Biggles. „Ty si nic nevyčítej! Nikdo z nás nemohl předem vědět, jak to dopadne. Mne osobně nejvíc mrzí, že McBain, ten ničema, se zachrání a uteče i s lupem.“

„Nestálo by za pokus naposled k těm lidem promluvit?“ zeptal se malomyslně Algy.

„Bylo by to marné,“ odpověděl Biggles. „Můžeš si být jistý, že bych to udělal, kdybych si myslel, že to má smysl. Jen si je dobře prohlédni! Neposlouchali by ani

Delaneye, který většinu z nich zná už řadu let. Nemám sice ve zvyku se vzdávat, ale teď se musím přiznat, že nevidím žádný způsob, jak se z téhle kaše dostat.“

Vtom mu někdo hodil na krk smyčku. Otočil se a viděl, že také Algy a Wilks mají kolem krku smyčky. Delaney proti tomu bouřlivé protestoval, ale nikdo ho nebral na vědomi.

„Dejte si. Delaneyi, dobrý pozor na McBaina!“ řekl polohlasem Biggles. „Moseho zabil on!“

Potom prohodil k ostatním přátelům: „Ubohý Ginger! Vypadá to, že se už nevrátí.“

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

BOJ NA ŽIVOT A NA SMRT

Když padl Ginger na zem nedaleko srubu, nebyl mrtvý. Kulka, kterou na něj někdo vypálil, ho minula. Slyšel jen, jak mu hvízdla kolem hlavy. Potom zůstal nehybně ležet, aby střelce oklamal a vyhnul se tak dalšímu, možná už přesnějšímu pokusu o zásah. Jistě tuto pozici zaujal v pudu sebezáchovy. Nyní svému nepříteli nabízel jen malý cíl. Mozek ve chvíli ohrožení pracuje často mnohem rychleji než obvykle. Gingera napadlo, že by mohl zkusit trik, který je starý jako sama země. Člověk jej používal odpradávna. Někteří živočichové jej používají zcela běžně.

Ginger se rozhodl, že bude dělat mrtvého, chtěje tak oklamat svého protivníka.

Jak tak ležel nehybně na trávě, zaslechl, že vrzly dveře a někdo k němu jde. Byla to velice nepříjemná

chvíle. Ginger musel sebrat veškerou odvahu, aby dokázal zachovat úplný klid, ačkoli věděl, že protivník je ozbrojen. Nebylo divu, že se mu vlasy ježily hrůzou, když si představil, co všechno se může stát.

Tráva šustila, když se neznámý k Gingerovi přibližoval. Pak nastalo ticho. Zezadu se cizí ruka dotkla jeho hlavy. Ginger pochopil, že nastal čas skončit s přetvářkou.

Hbitě vyskočil a hrozivě pohlédl na útočníka, jimž nebyl nikdo jiný než Indián z McBainovy bandy.

Indiána, držícího v ruce skalpovací nůž, překvapila náhlost i prudkost Gingerova pohybu. V první chvíli leknutím uskočil, ale vzápětí se odhodlaně vrhl na protivníka. Vítězoslavný úsměv teď v jeho tváři vystřídala grimasa vzteku a zuřivosti.

Ginger mezitím stál již pevně na nohou a mířil na Indiána. Ale dřív, než stačil vystřelit, vyrazil mu Indián zbraň z ruky. Pistole opsala ve vzduchu oblouk a dopadla na zem ve vzdálenosti několika metrů.

Ginger se nepokoušel o útěk, neboť věděl, že by ho rychlonohý rudoch brzy dostihl. Zbývala jediná možnost – zápasit holýma rukama. Ginger se nejprve vrhl po zápěstí, v němž Indián svíral nůž a podařilo se mu sevřít je. Učinil to dřív, než se Indián vzpamatoval po ráně, při které vyrazil Gingerovi z ruky pistoli. Nyní se oba svalili na zem. Ginger padl na soupeřovu pravou ruku, kterou stále pevně držel, takže měl nyní Indiánův nůž těsně u obličeje. Bohužel mu nezbývalo dost sil k tomu, aby svému soupeři zbraň z ruky vykroutil. Rozhodl se, že použije metodu, kterou kdysi viděl při rvačce dvou opilých zlatokopů.

Použil zuby. Zaryl je vší silou do hnědé ruky. Indián bolestí vyjekl a rozevřel dlaň. Než se však Gingerovi podařilo zmocnit se nože, Indián se znovu začal zmítat a oba se odvalili tak daleko, že nůž se dostal z jejich dosahu. Nyní na tom byli oba stejné, neměli žádnou zbraň. V jedné věci však Indián měl výhodu – byl hbitější. Ginger věděl, že by v tomto nerovném zápase musel podlehnout, a proto se snažil za každou cenu zmocnit se pistole. Ale zatím se mu to nedařilo, protože musel vynakládat veškerou sílu na to, aby mu soupeř nesevřel prsty krk.

Asi minutu vypadal zápas nerozhodně. Chvílemi byl nahoře Indián, chvílemi zase Ginger, jenž bojoval zoufale a zuřivě. Náhle se mu podařilo vyšvihnout se nahoru, ale než mohl skočit po pistoli, srazil ho Indián znovu na zem, a to takovou silou, že dopadl ještě o metr dál. Při pádu narazil hlavou na kámen tak prudce, až se mu bolestí zatmělo před očima. Rána ho sice citelně zabolela, ale současně mu připomněla, že v případě ohrožení může být i kámen dobrou zbraní. Kámen brzy nahmátl, jenomže než jej sevřel do dlaně. Indián se k němu znovu nebezpečně přiblížil. Ginger už na nic nečekal a vší silou po něm kámen hodil.

Zasáhl rudocha přímo do úst, z nichž téměř vzápětí vytryskla krev. Rána mu způsobila takovou bolest, že zařval jako divoké zvíře. Potom zděšeně vytřeštil oči a rozběhl se jako vystřelený šíp kupředu.

Ginger naštěstí pochopil, že soupeř má v úmyslu zmocnit se pušky, která stála nedaleko opřená o strom. Nerozmýšlel se ani vteřinu a skočil po své pistoli. Téměř zároveň se ozvaly dva výstřely, které takřka splynuly v

jeden. Ginger však přece jen vypálil o nepatrný zlomek vteřiny dřív, čímž se zachránil.

Kam dopadla kulka z Indiánovy pušky, to Ginger nevěděl. Nezasáhla ho, a tak mohl sledovat Indiána, jenž se choval velmi podivně. Bezprostředně potom, co zazněly oba výstřely, škubl rukama, jako by chtěl pušku vyhodit nad sebe do vzduchu. Potom udělal několik rychlých kroků dozadu a nakonec se svalil na záda.

Ginger z toho usoudil, že ho asi zabil. Zhluboka se nadechl a vykročil. Vzápětí však Indián k jeho nesmírnému údivu vyskočil a dal se do běhu.

Ginger nemohl připustit, aby mu zmizel z dohledu. Namířil na prchající postavu a vystřelil. První ránou ho nezasáhl. Indián utíkal dál a běžel tak klikatě, že střelba po něm byla jen zbytečným mrháním střeliva. Ginger se ještě třikrát pokusil vystřelit, ale třikrát chybil. Rudoch se zatím dostal z dostřelu Gingerovy pistole a brzy zmizel mezi stromy, vroubícími břeh jezera.

Ginger zastrčil pistoli do kapsy a šel se podívat k místu, kde ležela puška. Když ji vzal do ruky, pochopil, co bylo příčinou Indiánova podivného chování.

První výstřel, který vyšel z Gingerovy zbraně, nezasáhl soupeře, ale jeho pušku, přesněji řečeno – její kohoutek. Prudký náraz Gingerovy kulky způsobil, že Indián chybil, a vyrazil mu zbraň z ruky, což mu zabránilo v další střelbě.

Když Ginger uvažoval o všem, co se sběhlo v posledních několika minutách, nevěděl, kdo měl větší štěstí – jestli on, nebo Indián.

Podíval se na oblohu a viděl, že den se už chýlí ke konci. Rozhodl se přikročit k důkladné prohlídce srubu.

Vždyť sem přiletěl kvůli tomu, aby zjistil, co je v něm skryto.

Nechtěl však ve srubu zůstávat příliš dlouho. Setkání s Indiánem ho natolik vyvedlo z míry, že se stále obával nového útoku. Také mu bylo jasné, že těžko bude moci důkladně prohlížet srub a současně dávat pozor na stromy, mezi nimiž Indián zmizel. A k tomu všemu se právě začalo stmívat. Ginger vůbec neměl v úmyslu přenocovat uvnitř a riskovat další překvapivý útok McBainova zvěda. Opřel proto pušku o dveře a rozhlédl se kolem.

První věc, kterou spatřil, byl kožich na věšáku na protější stěně. Okamžitě poznal, komu patří. Byl to kožich McBaina.

Měl ho na sobě tu noc, kdy byl zavražděn starý Mose. Proč tady McBain svůj kožich nechal, Ginger netušil. Možná ho jen zapomněl, možná ho půjčil Indiánovi. Ten kožich však dokazoval, že McBain má ke srubu blízký vztah, i když nemusel být přímo jeho majitelem.

Ostatní předměty v místnosti nebyly nijak zvlášť zajímavé. Stálo zde několik kusů hrubě tesaného nábytku: bedna, na níž byly položeny zbytky jídla, dvě židle a lavice. Nic dalšího kromě železných kamen, hromady dříví, lampy a zásob zde nebylo. Za normálních okolností by tento zběžný pohled Gingerovi postačil. Nebylo tu nic podezřelého, jen samé potřebné věci. Přesto Ginger stále ještě považoval za jisté, že v tom srubu musí být ukryto něco velmi důležitého. Proč by tu jinak přistál McBain s letadlem, v němž převážel zlato z Moose Creek?

A proč by tu hlídkoval ten Indián?

McBain nepatřil k lidem, kteří dělají něco jen tak bezdůvodně a bezúčelně, zvlášť když postupují podle předem připraveného plánu. Indiánova přítomnost dokazovala, že ve srubu je ukryto něco, co je nutné střežit. Co jiného než zlato?

Ginger nepochyboval o správnosti svého úsudku. Přestal se rozhlížet po místnosti a zahleděl se ven mezi stromy, ale po Indiánovi jako by se slehla zem. Proto ihned začal s prohlídkou. „Je-li tu někde zlato, nehnu se odtud ani na krok, dokud je nenajdu," řekl si.

Stěnami se nemusel zabývat, protože byly zhotoveny z mohutných trámů položených na sebe. Strop byl také z trámů, ale mezi nimi bylo tak mnoho skulin a děr, že ani nad nimi nic ukryto být nemohlo. Zbývala tedy podlaha.

Ginger se zamyšleně zadíval na hromadu dříví.

„Jestli tady někde zlato je, pak musí být pod tím dřívím,"

řekl si s naprostou jistotou a začal tu hromadu rozebírat. Trvalo mu dost dlouho, než všechny větve odházel. Často odbíhal ke dveřím, protože se obával, že by ho Indián mohl přepadnout. Nakonec se dostal až na podlahu a klekl si, aby prozkoumal, nejsou-li tam někde padací dvířka. Byl si jistý, že tam budou, a proto ho nesmírně překvapilo, když žádná nenašel. Prohlížel celou podlahu centimetr po centimetru a nakonec musel uznat, že se mýlil. Pod podlahou tedy nic nebylo.

Zklamaně vstal a zahleděl se do prázdna, jako by nemohl výsledku svého pátrání uvěřit.

Je-li tu někde ukryto zlato, a není-li ve srubu, uvažoval a klesal přitom na mysli, mohl by je najít jenom s pomocí šťastné náhody. Skrýš mohla být kdekoli v okruhu sta metrů, pátrání by tedy mohlo trvat celý týden

nebo třeba i měsíc – a i tak by mohlo skončit neúspěchem.

Čím víc o tom přemýšlel, tím byl sklíčenější. Bylo to k vzteku – být tak blízko a zároveň tak daleko, když jistota, že zlato někde tady je, ho neopouštěla.

Začala v něm vznikat averze k pouhému slovu „zlato“.

Náhle si znovu vzpomněl na Indiána, přistoupil k oknu a vyhlédl do zšeřelého kraje.

Někde tam venku je McBainův Indián, říkal si v duchu. Možná se vydal do Fort Beaver, aby ostatní zločince varoval.

Vtom mu jako blesk projela hlavou myšlenka.

Indián!

Ten jistě ví, kam zlato ukryli!

Je škoda, že utekl – donutil by ho, aby mu skrýš ukázal.

Snad nebude daleko – snad – a v Gingerovi se zatajil dech, když ho to napadlo.

„Je to má jediná naděje,“ mumlal si pro sebe. „Musím toho ničemu najít! Nebude to tak těžké, když mám jeho pušku.“

Třemi skoky se octl u dveří, k nimž pušku postavil. Natáhl po ní ruku – ale váhavě ji stáhl zase zpět. Strnul údivem a užasle se díval na místo, kam pušku postavil a kde ji ještě před minutou viděl.

Puška tam ale už nebyla.

KAPITOLA DVACÁTÁ

VLCI

Ginger na ztrátu Indiánovy pušky reagoval němým úžasem. Nemohl uvěřit, že ji už opravdu nemá. Byl si sice téměř jistý, že pušku opřel o dveře, i když to udělal jen podvědomě, protože veškerou pozornost soustředil na prohlížení místnosti, ale raději si v hlavě celou situaci ještě jednou prošel a dospěl k závěru, že hned po příchodu do srubu postavil pušku ke dveřím.

Nemohl se však mýlit?

Nedal ji pak bezmyšlenkovitě někam jinam?

Na nic takového si nevzpomínal, ale vyloučit se to nedalo. Položil si ruku na čelo a rozhlížel se po místnosti. Díval se na stěny, podlahu, stůl, židle, lavici i kamna. Pušku však nikde neviděl.

Zato si vzpomněl na svá klukovská léta, kdy měl v oblibě dobrodružné romány pojednávající o schopnosti Indiánů stát se neviditelnými, umět se nepozorovaně

plížit a být nejmrštnější ze všech. Všechny tyto dovednosti získávali Indiáni v mezikmenových válkách, vedených po tisíciletí. Jako dítě přijímal příběhy z indiánek s odstupem a jistou skepsí. Všechno se to sice dobře četlo, těžko se tomu však dalo věřit. Teď ale už s existencí mimořádných indiánských schopnosti měl vlastní zkušenost.

Jeho protivník se musel dostat do srubu a pušku si vzít. Jiné vysvětlení zatím Ginger nenašel.

Několik minut tiše stál, zabraný do myšlenek. Uvědomil si, že zmizením pušky se situace úplně změnila. Bude muset upustit od svého původního plánu. Těžko by po člověku ozbrojeném puškou mohl pátrat v kraji, který nezná.

Jestli Indián zůstal někde poblíž v úkrytu, což bylo velmi pravděpodobné, nejspíš teď číhá, až vyjdu ze srubu, říkal si v duchu Ginger. A tu si také uvědomil, že se asi nedostane k letadlu, nebude-li chtít riskovat, že ho Indián zastřelí.

Právě si vyčítal svou lehkomyslnost, když si všiml, že stojí přesně proti malému okénku, velkému asi jako dlaň, které bylo v zadní části srubu.

Ustoupil okamžitě na stranu – a udělal to právě včas! Kulka odštípla z okenního rámu kousek dřeva a zaryla se do protější stěny.

Výstřel znamenal konec pochybností o tom, co se stalo s puškou. Měl ji v rukou Indián – a podle směru, kterým proletěla kulka, bylo zřejmé, kde se skrývá. Mezi lesem a srubem byl terén téměř rovný, a proto Indián nemohl být schovaný jinde než na okraji lesa za některým stromem. Ginger se postavil tak, aby ho soupeř nemohl vidět, a uvažoval o nových okolnostech. Vyjít

ven a pátrat po Indiánovi už nechtěl. Teď mu šlo o záchranu vlastního života a ovšem také o letadlo. Zachvěl se hrůzou, když ho napadlo, že Indián by mohl letadlo zapálit nebo nějak vážně poškodit. Tomu bude muset za každou cenu zabránit.

Lámal si hlavu nad tímto nesnadným problémem, který před nim vyvstal, a zalétl v myšlenkách ke svým druhům.

Co by na jeho místě napadlo Bigglese?

„Snad bych se přece jen mohl dostat k letadlu," přemýšlel znovu o svých možnostech, „ale stal bych se při tom štvanou zvěří a Indián by byl pánem situace. K tomu tedy dojít nesmí!"

Byla už téměř tma. Zdravý rozum mu říkal, že hledat za tmy cestu do Fort Beaver by bylo nesmyslným šílenstvím. I kdyby tam našel letiště, což však nebylo jisté, bylo by přistání s velkým letadlem věcí tak riskantní, že za ni nechtěl převzít odpovědnost.

A kdyby odstartoval a zabloudil, zaručeně by po vyčerpání zásob benzínu musel nouzově přistát a letadlo by asi rozbil. Protože už kraj trochu znal, nepochyboval o tom, že by snaha o přistání v nehostinné končině mezí tímto srubem a letištěm Fort Beaver byla marná. A kdyby havaroval, trvalo by celou řadu měsíců, než by ho lidé našli, ba nemuseli by ho najít nikdy. K dovršení všeho se citelně ochladilo a zdálo se, že brzy začne sněžit.

Horečně uvažoval, co by měl udělat.

Má čekat, až se stane nějaký zázrak, který mu pomůže dostat se zpátky? A co by dělal potom?

Octl by se ve stejné situaci jako ostatní. Ještě dobře, že neměl ani zdání, jak se kamarádům v té chvíli vede. To by ho rozčílilo a rozrušilo ještě víc.

Když tak stál nedaleko dveří a přemýšlel, zpozoroval něco, čeho si dosud nevšiml. Zaujala ho mělká prohlubeň před vchodem do srubu – dřív pro ni neměl oči, teď však pochopil, jak by mu mohla pomoci. Byla sice nepatrná ve srovnání s okolními horami, ale Ginger měl dojem, když si ji začal pootevřenými dveřmi prohlížet, že by se v ní schoval třeba celý pluk, kdyby v ní zalehl na zem. Vzpomněl si na to, že před několika lety pozoroval oddíl skautů, nacvičujících zalehnutí a plížení v podobné terénní vlně. Ginger zpočátku neměl ani tušení o skautech a jejich skrýši. Sám stál na kraji pole, odkud žádnou prohlubeň vidět nebylo. Když se skauti postavili, uviděl je zcela zřetelně, ale potom znovu zalehli – a zmizeli mu z očí, jako by se země po nich slehla. Pak cvičení skautů skončilo a oni odešli, Ginger si však ještě dlouho prohlížel to místo a žasl, jak mělká a nenápadná byla terénní nerovnost, v níž se dokázali skrýt. Kdyby to neviděl na vlastní očí, nevěřil by tomu.

Nyní si stoupl na špičky a pátral, kam až se prohlubeň táhne, ale její délka se s jistotou nedala odhadnout. Zahlédl pouze, že se táhne až k severnímu okraji lesa, v němž se podle Gingerova mínění skrýval jeho protivník.

Teprve nyní si začal pečlivěji všímat počasí, protože věděl, že ho do svých kalkulací musí také zahrnout. Začne-li opravdu sněžit, zhatí to všechny jeho plány. A bude vlastně konec všemu, protože letadlo by v hlubším sněhu uvízlo. Potom by se dostal do stejné situace jako trosečník na osamělém ostrově.

Nebe se už zatáhlo, místy však probleskovaly hvězdy. Přesto bylo dost dobře vidět. Kraj se sice utápěl v přítmí, ale Ginger již ze zkušenosti věděl, že tady na

severu se během noci spíš rozjasní než setmí. Příčinu tohoto jevu neznal, vysvětloval si ho však působením tajemné polární záře na severním horizontu.

Nebyl si jistý, jestli jedná rozumně, přesto však opatrně vyklouzl ze srubu ven a přitiskl se k zemi, pátraje pozorně po okolí. Nespatřil nikoho. Za zády teď měl temnou siluetu srubu a napravo asi sto metrů od něj ho k sobě zvaly obrysy letadla.

Zvažoval, má-li se pustit dál, ale hned ho napadlo, že se může vrátit, kdyby k něčemu došlo. Neslyšně se plazil po břiše proláklinou a chvílemi se zastavoval, aby mohl naslouchat, neuslyšili něco podezřelého. Nepouštěl ze zřetele možnost, že Indián dělá totéž co on. Nebylo vyloučeno, že se právě teď blíží ke srubu, těžko však mohl vědět, kam se vydal Ginger. V každém případě považoval Ginger svou situaci za lepši a výhodnější než situaci Indiánovu.

Podle svého odhadu se odplazil asi dvě stě metrů od srubu, když mu vítr vmetl do tváře první chomáč sněhových vloček. Nepříjemně ho to překvapilo a začal zvažovat, jestli má smysl, aby se plazil dál. Začne-li opravdu padat sníh, bude to definitivní konec všem jeho plánům.

„Ve srubu mi bude lépe, snad bych se měl vrátit.“ pomyslel si za chvíli. Brzy začalo chumelit tak hustě, že viděl jen na pár kroků před sebe. Proto zvolna vstal, ohrnul si límec kabátu a vydal se na zpáteční cestu ke srubu – přesněji řečeno k místu, kde podle jeho mínění srub stál.

Nevěděl přesně, jak je od něj daleko.

Dostane se k němu zpátky?

Začal počítat kroky. Když jich napočítal padesát, zastavil se. Byl si jistý, že srub už přešel. Trochu ho to zmátlo a rozhodl se, že se vrátí. Pak přešel z chůze do běhu, ale brzy se zastavil. Pochopil, že zabloudil. Co teď? Srub nemohl být dál než sto metrů od místa, kde stál. „V žádném případě nesmím ztrácet rozvahu," umiňoval si. „Nejlepší bude sledovat své vlastní stopy." Téměř okamžitě zjistil, že tento teoreticky báječný nápad mu v praxi nepomůže, protože stopy během několika vteřin mizely pod vrstvou čerstvého sněhu.

Nechtěl si už dál nic namlouvat.

Neměl ani zdání, kterým směrem by měl jít, aby srub našel.

Zbývalo mu jediné – vyšel do neznáma, počítal kroky a pak se se zase vrátil. Udělal to několikrát za sebou, pokaždé se vydal jiným směrem a vždycky přišel zpátky do výchozího místa.

Při jedné z těchto průzkumných cest dostal do obličeje takovou ránu, že rychle uskočil, rukama si zakryl tvář a skučel bolestí. Na co to narazil? Srub to být nemohl a letadlo také ne. Levicí si zakryl tvář, pravici natáhl před sebe a zvolna postupoval vpřed. Brzy nahmatal větve a potom i kmen stromu. Octl se u lesa – a to ho zmátlo docela.

V té chvíli však přestalo sněžit tak náhle, jako předtím začalo. Do mezery mezi mraky se vyhoupl měsíc a ozářil žlutavým světlem bílý sníh, pokrývající celý kraj.

Ginger zahlédl srub i letadlo. Ulehčeně si oddechl a vykročil ke srubu. Stále si ještě myslel, že mu tam bude lépe než venku, brzy si však uvědomil, že pobyt ve srubu znamená být ohrožen víc, než původně předpokládal.

Indiána nikde neviděl, to ho ale nepřekvapovalo. Jistě není daleko. Protože se ve sněhu spí špatně, zvlášť když na takový nocleh nejste dobře vybaveni, mohlo by se stát, že o srub budou muset bojovat. Z úvah ho vytrhl hrůzostrašný zvuk. Bylo to dlouhé, táhlé zavytí vlka, při němž mu v žilách ztuhla krev.

Ano, vždyť úplně zapomněl, že jsou tu vlci! Viděl je na vlastní oči, když zde poprvé přistávali s Bigglesem. V hlavě se mu promítly všechny ty příšerné historky, jež slýchal o vlcích přepadajících osamělé chodce a trhajících je na kusy. Bylo mu jedno, zda to byl jeden vlk nebo dva, anebo celá smečka – jemu stačil fakt, že jsou tu vlci, jichž se nesmírně bál.

Zavytí se ozvalo znovu, a už mnohem blíž. Ještě než doznělo, zavyl další vlk tak, že se Gingerovi na chvíli zastavilo srdce.

Pro strach z vlků zapomněl na Indiána i na všechno ostatní. Myslel na jedinou věc. Být už mezi čtyřmi stěnami srubu a přirazit za sebou dveře.

Rozběhl se co mohl nejrychleji, ale už po několika skocích se vytí ozvalo těsně za ním. Ohlédl se přes rameno a strnul: u lesa se objevila v bílém sněhu smečka vlků, ženoucí se směrem k němu tak rychle, že mu mohla odříznout přístup ke srubu dřív, než doběhne ke dveřím.

Nevěděl vůbec, co dělá, a jednal spíš intuitivně než podle zdravého rozumu. Změnil směr běhu a zamířil k letadlu. Letěl rychle jako pták, neboť těsně za sebou slyšel lehce běžet a hlasitě oddechovat pronásledovatele.

Vlci byli už těsně za ním. Ginger si uvědomil, že jeho život bude záviset na jediné věci. Nebudou-li dvířka Jupiteru otevřená, nebude mít čas, aby je otevřel. Teprve ze vzdálenosti asi deseti kroků uviděl, že otevřená jsou. Z

posledních sil se odrazil a skočil dovnitř. Přibouchl dvířka ve chvíli, kdy první vlk proletěl vzduchem. Narazil na dveře tak prudce, až se celý stroj zachvěl. Ginger, ležící na zádech a polomrtvý hrůzou, vytáhl z kapsy pistoli, vyhlédl ven a vystřelil. Zaslechl příšerný řev a potom hrozivé vrčení. Kdesi četl o tom, že vlci usmrcují a požírají své raněné druhy, a proto si dovedl představit, co se asi venku děje. Nic na světě by ho nepotěšilo víc, než kdyby viděl, jak se vlci vzájemně požírají.

Dopotácel se do kabiny a klesl na sedadlo. Znovu musel uvažovat o své situaci.

Byl k smrti unavený a byla mu zima. Cítil se slabý a měl hlad. Zdálo se mu, že se jeho situace stále zhoršuje, a proto se nelze divit tomu, že začal litovat svého rozhodnutí. Snad se pustil do věci, která byla nad jeho síly.

Zvenku slyšel vlky. Pohlédl ven postranním okénkem a viděl, že někteří sedí a druzí očichávají podvozek.

Jeden z nich, mohutnější a silnější než ostatní, se rozběhl proti okénku, ale padl na zem, zasažen kulkou z Gingerovy pistole. Druzí se na něj okamžitě vrhli a hltavě se do něj pustili.

Ginger se v letadle cítil bezpečně. Rozhodl se zůstat v něm až do rána, a jakmile bude dost světla, aby mohl vzlétnout, vrátí se do Fort Beaver, ať už ho tam čeká cokoli.

Rozhlédl se, sáhl do torby na dveřích, v níž našel několik kousků sušenek, a v téže chvíli zpozoroval v chování vlků náhlou změnu.

Jeden z nich, očichávající sníh stranou od ostatních, zdvihl hlavu a táhle zavyl. Vzápětí se rozběhl ke dveřím srubu, před nimiž už několik vlků divoce pobíhalo. Zbytek smečky se také dal do běhu a přidal se k ostatním vlkům, obkličujícím srub.

Ginger je pozoroval s opravdovým zájmem, neboť nechápal, co upoutalo jejich pozornost. Nejdřív si myslel, že našli nějaké další jeho stopy, ale když si všiml, že stále zvedají hlavy ke střeše srubu, podíval se tím směrem také.

Okamžitě mu všechno bylo jasné.

Na zasněžené střeše byl vidět stín, který se najednou pohnul.

Byl to člověk – a na tomto místě a v tomto čase to mohl být pouze jediný člověk. Indián!

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

ZAJATEC VYPOVÍDÁ

Jak dlouho tam už Indián byl a jak se tam vlastně dostal, to Ginger nevěděl a hlavu si tím nelámal. Jedna věc, jistá a nesporná, ho ale zajímala – jeho nepřítel byl vlky ohrožován víc než on.

Indián už dvakrát ze střechy sklouzl, ale pokaždé se mu podařilo vyšplhat zas nahoru. Gingerovi bylo divné, proč nestřílí ani po něm, ani na vlky. Když ho však pozoroval déle, zjistil, že pušku v ruce nemá. Tato okolnost ovšem úplně měnila celou situaci. Ginger sledoval s napětím, co nového se na té střeše děje. Zpozorněl, když zaslechl volání o pomoc.

Otevřel okno a volal směrem ke srubu.

„Haló! Máte pušku??“

Jeho výkřik zazněl v hlubokém nočním tichu nezvykle silně. Vlci přestali vyskakovat na střechu a obrátili svou pozornost k letadlu.

„Ne – spadla mi na zem,“ ozvala se odpověď. „Vydržíte tam do rána?“ pokračoval Ginger. „Nevydržím.“

„A proč?“

„Je strašná zima. Zmrznu,“ hlásil muž ze střechy. Ginger o pravdivosti jeho slov vůbec nepochyboval, protože člověk v tak zoufalé situaci by asi nelhal. „Vydržte!“ zvolal.

Nestál teď o to, aby Indián zahynul a vzal s sebou tajemství uloupeného zlata do hrobu, nebo spíš do žaludku těch krvelačných šelem, které podle všeho vycítily, že Indián pro ně bude kořistí snadněji dosažitelnou.

Ginger se dlouho nemusel rozmýšlet, aby dospěl k tomu, co má dělat. Měl jedinou možnost, protože bojovat s pouhou pistolí proti vlkům nemohl.

Neztrácel čas a jednal rychle.

Startér zahučel. Motory se však hned napoprvé nerozběhly. Vždyť byly jistě chladné jako led. To Gingera samozřejmě nijak neudivilo.

Trvalo téměř celých deset minut, než se vrtule poprvé trochu pohnula. Asi o minutu později se jeden motor rozezpíval svou obvyklou písničkou. Z čerpadla vyšlehl modravý plamínek. O druhý motor se už Ginger nestaral.

Doufal, že mu k provedení plánu jeden motor postačí, a v tom se nemýlil.

Všechna jeho nejistota, jak se vlci zachovají při burácení motoru, brzy zmizela. Ještě než se stroj pohnul, dali se na útěk k lesu, a když byl v polovině cesty ke srubu, pádili o překot pryč.

Ginger zastavil přímo u srubu a seskočil z letadla.

„Zůstaňte nahoře, dokud vám neřeknu!“ zavolal na Indiána a zdvihl pušku, ležící nedaleko ve sněhu.

„A teď slezte dolů!“ poručil mu krátce. „A žádné zbytečné hlouposti, ať po vás nemusím střílet!“

Když se Indián spouštěl dolů, Ginger trochu ustoupil dozadu. Ani na okamžik z něho nespouštěl oči. Ale jeho nepřítel byl tak vyčerpaný, že se ze střechy skulil jako pytel brambor. Byl tak promrzlý, že se téměř nemohl udržet na nohou.

Ginger mu vytrhl z opasku nůž a hodil jej i s puškou do letadla. Stále na Indiána mířil pistolí. Jen s námahou ho strčil do srubu, kde mu dovolil usednout ke kamnům. Pak rozsvítil lampu a teď teprve uviděl, v jak žalostném stavu Indián je.

V kamnech už dávno vyhaslo, ale letec v nich nemínil rozdělávat oheň, když světlo lampy také trochu hřeje.

„Nu, a teď vám položím několik otázek,“ obrátil se k svému zajatci. „Budete-li rozumný, odpovíte mi na ně pravdivě. Rozumíte anglicky, že ano?“

„Rozumím,“ odpověděl rudoch se slabým americkým přízvukem.

„Kde je zlato?“

Indián mlčel.

„Kde je zlato?“ opakoval Ginger. „Zlato? Žádné tady není.“

„Nelžete!“ varoval ho Ginger. „Vy dobře víte, že tu zlato je, a já to vím také. Měl byste si rychle vzpomenout, nechcete-li se vrátit mezi vlky! McBaina se bát nemusíte, ten už se vám pomstít nemůže.“

Indián se na něj tázavě podíval a Ginger pochopil, že jeho slova padla na úrodnou půdu.

„Zanedlouho tohle všechno skončí a McBain bude pověšen,“ řekl přesvědčivě. „Teď už je s největší pravděpodobností ve vězení.“

Indián na něj znovu pohlédl, nyní ještě tázavěji, ne-li s nadějí. „A proč?“ zeptal se pomalu.

„Za vraždu Moseho Jacobse. Vy jste v tom ostatně také namočený.“

„Ne, to ne! Já ne!“ vyhrkl Indián.

„O tom si můžeme promluvit za chvilku,“ pokračoval Ginger, „ale nejdřív chci vědět, kde ukryl McBain zlato. Mluvte! Uděláte nejlépe, když mi řeknete všechno, co víte. To je vaše jediná možnost, jak uniknout oprátce.“

Indián zrozpačitěl a mlčel.

„Však on se vám jazyk rozváže, až budete obviněn z vraždy Moseho,“ vyjel na něj Ginger. „Zavraždil jste ho vy, že ano?“

„Ne.“

„A kdo tedy, McBain?“

„Ano, byl to on,“ přikývl Indián. „A jak to chcete dokázat?“

„Inu, já to vím.“

„Ale jak to víte? Řekl vám to snad on sám?“

„Ne. Domyslel jsem si to – a pak jsem viděl…“

„Co jste viděl? Ven s tím – ale rychle!“

„Ubil Moseho pažbou revolveru.“

„Vy jste to viděl na vlastní oči?“

„Viděl jsem, jak čistil zbraň od krve a odstraňoval z ní vlasy.“

„Čím ten revolver utíral?“

„Ručníkem.“

„A kam ho potom dal?“

Indián uvažoval.

„Rychle, rychle!“ pobízel ho Ginger. „Schoval ho pod pytle v kanceláři.“

Ginger mohl být s výsledkem výslechu úplně spokojen, ovšem za předpokladu, že Indián mluvil pravdu. „Teď máte jen jedinou možnost, jak se můžete zachránit před provazem,“ řekl. „Jakou?“

„Obrátíte se na policii a řeknete všechno, co víte. Snad vás potom pustí. Neřeknete-li však všechno, budete sám považován za vraha. Dobře si to rozvažte, protože zítra se vrátíme zpátky do Fort Beaver.“

Indián se zarazil a upřeně se na Gingera zadíval.

„Zítra se vrátíme do Fort Beaver?“

.Ano. Nebo co jste si vlastně myslel?“

Indián opět neodpověděl.

Gingera Indiánův osud příliš nezajímal. Potřeboval od něj důkazy proti McBainovi a hlavně chtěl vědět, kde je zlato, které by jeho vinu dokázalo nejjistěji. Proto chtěl z Indiána vytáhnout všechno, co věděl.

Znovu mu zopakoval, že McBain bude určitě viset, neboť on sám tomu pevně věřil.

„Když nechcete říci mně, kde to zlato je, jistě to rád prozradíte Delaneyovi, až vás trochu zmáčkne,“ připomněl mu důrazně. „A teď se vás ptám naposledy, kde je ta skrýš?“

Indián se zvolna otočil ke kamnům.

„Tady vespod,“ řekl.

Ginger by si s chutí vlepil pohlavek! Na tohle přece mohl přijít sám!

Teprve teď si všiml, že kamna stojí na železném plechu. Odstavil je, plech odkopl a pod ním objevil otvor. Sáhl dovnitř a okamžitě nahmátl váček z hrubého plátna. Vytáhl ho a již podle váhy poznal, že v něm je zlato.

Ve skrýši bylo těch váčků celkem osm. Všechny byly označeny nápisem „Moose Creek Gold-Fields Corporation“ a každý z nich byl opatřen i pečetí. Kromě váčků tam byl ještě nějaký železný předmět. Na první pohled nebylo zřejmé, k čemu slouží, ale když si ho Ginger prohlédl lépe, hned mu svitlo.

„Aha! Falešná pečeť.“ hvízdl překvapeně.

Indián neřekl ani slovo a Ginger, který už věděl všechno, co vědět potřeboval, mlčel také. Teď mu nezbývalo nic jiného než čekat, až se rozední, aby se mohl co nejrychleji vrátit do Fort Beaver.

Lampa sice vytvářela dojem jakéhosi tepla, ale v místnosti bylo chladno. Indián se už nemusel bát vlků, šťastně se však netvářil.

Ginger prohlédl jeho zranění. Byl to jen čistý průstřel, ale ztráta krve ho zřejmě vysílila.

Letec si vzpomněl na McBainův kožich. Sám ho nijak nepotřeboval, ale napadlo ho, že by mohl posloužit zesláblému Indiánovi. Sňal kabát z věšáku a chtěl mu ho podat. Vtom ucítil ostrou bolest. Cosi špičatého se mu zabodlo do ruky. Nejprve si myslel, že je to trn, ale když si pozorně prohlédl rukáv, objevil v něm předmět, jehož nález ho velmi udivil. Rychle se podíval na Indiána, ale ten byl k němu obrácený zády a nic nezpozoroval.

Nechal tedy věc na původním místě a mlčky přehodil rudochovi kabát přes ramena.

Noc byla nekonečně dlouhá, ale nakonec se přece jen za oknem začaly objevovat první známky blížícího se nového dne. Ginger nespal, po celou noc oka nezamhouřil, neboť nemohl vědět, čeho všeho je zajatec schopen. Přistoupil k oknu a vyhlédl unavenýma očima ven. Nikde se nic nehýbalo.

„Je den, a po vlcích nikde ani stopa," řekl Indiánovi.

„Vlci se ráno vracejí do lesa," zamumlal netečně Indián. „Teď už se tu neukážou."

„Půjdeme tedy. Vstaňte!" poručil mu Ginger.

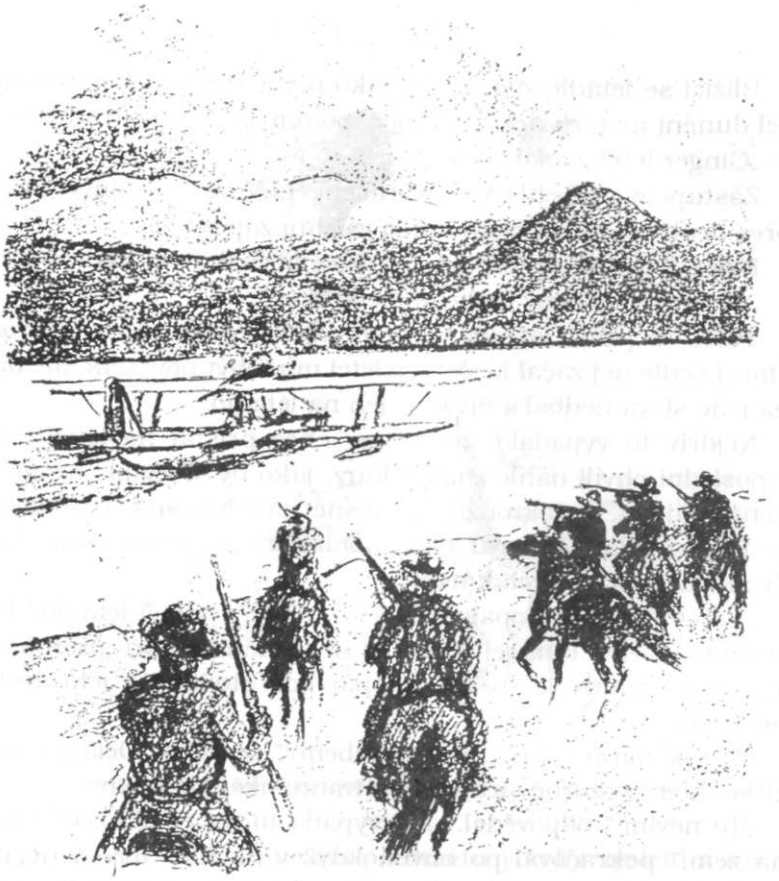
Indián ho začal prosit, aby tu směl zůstat a aby mu daroval svobodu, že už nikdy nebude pracovat pro McBaina. Ginger to rázně odmítl a zajatec mu musel pomoci naložit zlato do letadla.

Když bylo vše hotovo, Ginger srub zamkl a posadil Indiána vedle sebe do Jupitera. Spoléhal na to, že ve vzduchu se zajatec bude chovat rozumně, pokud nebude chtít zabít sebe i pilota.

Chvíli to trvalo, než se mu podařilo nastartovat motory, které přes noc vychladly. Teprve když se na obzoru ukázaly první sluneční paprsky, vznesl se Jupiter vzhůru k obloze.

Kdyby Ginger věděl, co všechno se zatím přihodilo ve Fort Beaver, měl by jistě velké obavy, ale takto byl s výsledkem své cesty spokojen a klidně pozoroval kraj, nad kterým letěl.

„Moji přátelé jsou už jistě zvědaví, co se se mnou stalo," pomyslel si.

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

V HODINĚ DVANÁCTÉ

Jak si náš laskavý čtenář vzpomíná, Gingerovi přátelé neztráceli zájem o to, co se s ním stalo, a měli o něj starost.

Nyní, když stáli pod oním osudovým stromem a byli tak blízko smrti, vzpomněli si na něj znovu.

Blížící se letadlo zpozoroval jako první Biggles. Nejprve slyšel dunění motoru někde v dálce, potom se objevil stroj. „Ginger letí!“ zvolal.

Zástupem proběhla vlna vzrušení. Lidé začali mluvit jeden přes druhého a na věšení náhle všichni zapomněli. Několik lidí ukazovalo na rychle se blížícího Jupitera. „Co na tom záleží?“ vzkřikl McBain.

Tušil, že přílet letadla by mohl ohrozit jeho plány. Ferroni stojící vedle něj začal křičet, že letci musí být pověšeni, ale dav na jeho slova nedbal a díval se jen na letadlo.

Nejdřív to vypadalo, že Ginger chce přistát na letišti, ale v poslední chvíli náhle změnil kurz, jako by si všiml shromážděného davu, a zakroužil jim těsně nad hlavami. Lidé viděli zřetelně bledou pilotovu tvář, pohlížející do moře stejně bledých tváří obrácených k nebi.

„Na co čumíte? Copak jste ještě nikdy neviděli letadlo? Pověste ty vrahy!“ burácel McBain, ale dunění motorů přehlušilo jeho slova, takže je slyšelo jen pár lidí, stojících v jeho těsné blízkosti.

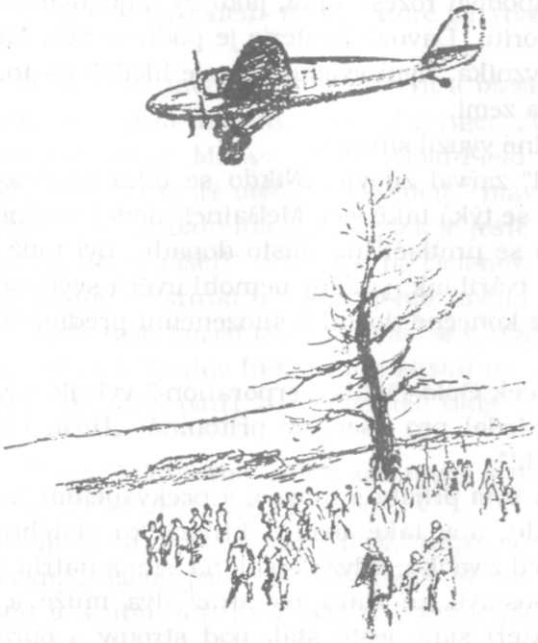
„Co asi má ten váš přítel za lubem?“ zeptal se Delaney Bigglese, který pozorně sledoval postranní okénko kabiny.

„To nevím,“ odpověděl. „Ale vypadá to, že chce něco shodit na zem,“ pokračoval po chvíli, když v okénku uviděl nějaký předmět. „Pozor na hlavy!“ upozornil výkřikem ostatní shromážděné.

V téže chvíli se začal snášet k zemi nějaký tmavý předmět.

Zástup zahučel a lidé uskakovali, aby nebyli zasaženi. Jen zajatci a Delaney stáli a dívali se pozorně na padající neznámou věc, jež nakonec dopadla doprostřed davu. Šťastnou náhodou ale nikoho nezasáhla.

Všechno se událo tak rychle, že lidé ani nevěděli, co se vlastně stalo. Jen ti nejpozornější zahlédli na chvíli jasně žlutý záblesk, který z dopadnuvšího předmětu jakoby vyšlehl a hned se zase ztratil.

V téže chvíli se začal snášel k zemi nějaký tmavý předmět...

„Co to u všech čertů bylo?“ vyjekl Algy.

„Bůh ví,“ odpověděl Biggles, nehýbající se z místa. Spatřil jen něco tmavého a vedle toho žlutý třpyt. Pak se kolem místa dopadu vytvořil chumel lidí, takže víc neviděl. Rozčilený šepot mnoha hlasů se postupně změnil ve vzrušené výkřiky.

Delaney se rozběhl k davu.

„Na stranu! Ustupte!“ velitelsky se rozkřikl chraplavým hlasem.

Lidé se kupodivu rozestoupili, jako by najednou zase uznávali jeho autoritu. Davová hysterie je podivná věc. Mizí stejně rychle, jako vzniká. Nyní všichni užasle hleděli na to, co před nimi leželo na zemi.

Delaney plně využil situace.

„Odstupte!“ zařval znovu. „Nikdo se toho neodvažujte ani dotknout! To se týká také vás, McBaine!“ dodal úsečně.

První, kdo se protlačil na místo dopadu, byl totiž McBain, a ten se nyní tvářil tak, jako by nemohl uvěřit svým očím.

Delaney se konečně dostal k shozenému předmětu a zdvihl ho ze země.

„Moose Creek Gold-Fields Corporation!“ vykřikl užasle. Potom hlasitě dodal pro všechny přítomné: „Hoši, to je zlato z Moose Creek!“

Jeho slova byla přijata s údivem a překvapením. Všichni se tlačili dopředu, aby také uviděli hromádku zlatého prachu, jenž se vysypal z váčku, když dopadl na zem a natrhl se.

Delaney postavil ke zlatu na stráž dva muže a vykročil k vězňům, kteří stále ještě stáli pod stromy s oprátkou na krku.

„Co o tom víte?“ vyjel Delaney na Bigglese přísně.

„Ne o mnoho víc než vy,“ odpověděl Biggles. „Nejlepší bude, když si o tom promluvíte s Gingerem. Tamhle už přichází.“

Ginger, jenž zatím už přistál, se rychle blížil k zástupu lidí – a nebyl sám! Před ním kráčel v dlouhém skunkovém kožichu Indián, na něhož letec mířil revolverem.

Lidé ztichli a pozorovali s úžasem a netajenou nedůvěrou tu divnou dvojici.

Pilot a zajatec prošli středem zástupu, jenž se před nimi rozestupoval a uvolňoval jim cestu, přímo k Delaneyovi. Ginger užasl, když zblízka uviděl své přátele s oprátkou na krku.

„Co to má znamenat?“ zeptal se Delaneye a jeho slova zněla obzvlášť hlasitě v napjatém tichu, které se rozhostilo kolem stromu.

„Mám důkazy, že moji přátelé, zatčeni a obviněni z vraždy Moseho Jacobse, jsou nevinni,“ vykřikl Ginger. „Také jsem objevil zlato ukradené Moose Creek Gold-Field Corporation. O tom jste se ostatně již mohli přesvědčit,“ mávl rukou směrem k mužům, kteří zlato hlídali. „Zbytek je ještě v letadle.“

„Kde jste to zlato našel?“ vyslýchal ho Delaney.

„Pod podlahou ve srubu u jezera, jehož jméno neznám. Zloději tam ukryli svou kořist do doby, než si ji budou moci bezpečně vyzvednout. Tenhle Indián tam zůstal na stráži. Potvrdí vám, komu ten srub patří. Jeho majiteli tady říkáte Strakatý McBain.“

McBain, bledý jako stěna, přistoupil těsně k nim. „Co to tu vykládáte?“ zavrčel vztekle.

„Oznamuji, že to zlato jste ukradl vy,“ odpověděl Ginger pevným hlasem. „Neletěl jste z Moose Creek přímo sem. Nejprve jste přistál u srubu, odstranil jste na bedničkách pečetě, vybral jste zlato, vložil dovnitř připravené olovo a bedničky jste zase zapečetil. Zde je pečetidlo, které jste použil,“ dodal ještě, ukázal je všem a předal Delaneyovi.

„To všechno je lež!“ zařval McBain.

„To se ještě uvidí,“ ušklíbl se Ginger a znovu zvýšil hlas.

„Poznává snad někdo z vás kabát, který má Indián na sobě?“

„To je kožich McBaina,“ ozvalo se několik hlasů.

„Chcete snad, McBaine, zapřít, že vám patři?“ ptal se Ginger.

McBain uvažoval. Zapírat nemohl, protože by byl stejně usvědčen. Všichni místní lidé ho na něm často viděli a poznali by jeho kožich mezi tisíci jinými kabáty.

„Ten kožich byl v McBainově srubu,“ prohlásil Ginger, sňal kabát Indiánovi z ramen a podal jej ledabyle jeho pravému majiteli. Ten si ho vzal a přehodil přes sebe.

„A teď,“ pokračoval Ginger, „něco připomenu těm, kdo si vzpomínají na večer, kdy byl Mose zavražděn. Jsou tu ti dva muži, kteří s ním u Tří hvězd seděli u kamen, když jsem se do jejich hovoru vmísil i já?“

Ze zástupu vystoupili dva muži.

„Pamatujete se, co měl Mose na sobě?“ obrátil se na ně Ginger s otázkou. „Ano,“ přikývli oba.

„Dobře. Pamatujete se tedy jistě také, že jsme se odebrali – já a tady přítomný major Bigglesworth – domů, jakmile došlo k potyčce mezi ním a McBainem. Mose a McBain tam ještě zůstali.“

„To je pravda. Já jsem tam byl také a mohu to potvrdit,“ ozval se Delaney.

„A kdo potom odešel dřív – Mose, nebo McBain?“

„McBain.“

Ginger se teď otočil zpátky k McBainovi: „Viděl jste ještě po svém odchodu od Tří hvězd Moseho?“

„Neviděl,“ prohlásil McBain rozhodně. Ginger pokýval hlavou.

„Toho večera, kdy byl Mose zavražděn, jste měl, jak se domnívám, na sobě kožich, který máte teď přehozený přes sebe?“ McBain uvažoval.

Tušil, že v tom bude nějaká léčka, ale nevěděl jaká. Nemohl zapřít, že měl ten kabát na sobě, protože téměř všichni přítomní byli ten večer také v lokálu a jistě ho tam viděli.

„No a co na tom, jestli jsem ten kožich skutečně měl?“ vyjel bojovně.

„A nosil ten kabát ještě někdo jiný, kromě Indiána, jenž ho měl na sobě, když jsem ho přivedl sem?“ McBain chvíli mlčel. Ovzduší bylo nabité napětím.

„Kdyby ho nosil ještě někdo jiný, jistě by si toho někdo všiml, že ano?“ zaútočil Ginger novou otázkou.

„Je to můj kožich a nikdo jiný ho nenosil,“ potvrzoval McBain nerad. Nato ho Ginger chytil za rukáv.

„A teď se podívejte tady dovnitř a vytáhněte to, co tam je zapíchnuté!“ vyzval ho klidně. „Protože jste ale Moseho už od té chvíle, kdy jste vyšel z lokálu ven,

neviděl, jistě nám povíte, jak se to do vašeho rukávu dostalo.“

McBain sáhl jako ve snách do rukávu. Kolem se rozhostilo hrobové ticho, takže bylo slyšet jednotlivé vzdechy.

McBainovi spadl kámen ze srdce, když tam nahmátl něco maličkého. Zasmál se, vytáhl to ven, prohlédl si to – a vmžiku zbledl.

Držel v ruce opálovou jehlici! „Poznává ji někdo?“ zvolal Ginger.

Tu jehlici znal každý. A všichni věděli, že patřila zavražděnému zlatokopovi.

Delaney zdvihl ruku, aby si zjednal klid, a odebral muži, stojícímu vedle něj, nabitý revolver. Ten člověk však nic nenamítal.

„McBaine,“ řekl Delaney, „teď už chápu, proč vám tak záleželo na tom, aby byli pověšeni tři nevinní lidé.“

Dav se pohnul a hrozivě to v něm zahučelo. Delaneyova autorita mezi místními lidmi znovu přestávala platit. Snad spolupůsobilo i to, že se dali McBainem tak lehce podvést a poštvat na nevinné cizince.

McBain pochopil, co by ho teď ze strany podvedených čekalo, a úplně ztratil nervy a rozvahu. Společně s Ferronim srazil na zem lidi stojící kolem nich a oba se vrhli zpátky do zástupu, který se začal zmateně rozbíhat.

„Stát!“ zaburácel Delaney. Ale prchající padouši na jeho slova nedbali.

„Podívejte se – utíkají k letadlu!“ vykřikl Biggles. „Je tam zlato. Jestli se dostanou do letadla, zmizí i se zlatem!“

McBain a Ferroni se hnali jako štvaná zvěř k Jupiterovi, stojícímu uprostřed letiště tak, jak jej tam Ginger zanechal, a bylo pravděpodobné, že se jim útěk podaří.

Vtom se ale na druhé straně letiště objevilo pět mužů v uniformách, cválajících na koních.

Delaney vykřikl. Vyběhl z chumlu, a proto už mohl střílet bez obav, že zasáhne někoho nevinného.

Vystřelil, ale vzdálenost mezi ním a prchajícími byla už tak veliká, že je nemohl zasáhnout. Jeho výstřel však upozornil jezdce, takže brzy pochopili, co se to tam děje. Pobodli koně a vyrazili k letadlu.

McBain a jeho pilot začali běžet ještě rychleji, ale neměli už nejmenší naději, že by koním mohli uniknout. Vytrhli proto revolvery z pouzder a chtěli si cestu k letadlu prostřílet. Jednoho jezdce srazili ze sedla, ale hned nato se ozvalo několik ran najednou a McBain padl tváří na zem.

Ferroni viděl, že jeho situace je naprosto beznadějná. Odhodil revolver a zdvihl ruce nad hlavu.

Přihlížející lidé se rozběhli k letišti.

„Nemyslíte, Delaneyi, že jsme byli už dost dlouho svázáni?“ zavolal zpod stromu Biggles.

Policista vytáhl z kapsy nůž a přeřízl vězňům provazy.

„Ten chlapec se vrátil skutečně v pravý čas,“ zabručel uznale.

„Dělá to tak vždycky,“ zašklebil se Biggles. „A kdo jsou ti jezdci?“

„Kapitán Lanton a policisté z Blackfoot Point,“ odpověděl Delaney. „Ten váš mechanik se k nim přece jen dostal. Bože, než o tomhle všem napíšu hlášení,

dostanu křeč do ruky! Zatím ještě raději nikam neodcházejte – kapitán s vámi jistě bude chtít hovořit.“

McBain a Ferroni se hnali jako štvaná zvěř k Jupiterovi.

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

MALIČKOST

„Máte ještě nějaké pochyby o tom, kdo zabil starého Moseho?“ zeptal se Biggles Delaneye, když spolu šli po letišti k Jupiteru, obklopenému zástupem lidi.

„Teď už ne,“ odpověděl Delaney.

„A jsme stále ještě zatčeni?“

„Ne, jste znovu svobodni.“

„To znamená, že bych mohl zaletět do Moose Creek a oznámit tam Canwellovi, že jejich zlato už je v bezpečí.“

„Ano, ale před odletem si ještě promluvte s kapitánem!“ radil mu Delaney.

Zastavili se a sledovali, jak kolem nich několik mužů odnáší jakési tělo. Byla to mrtvola McBaina. Kulka ho zasáhla přímo do srdce a smrt následovala okamžitě.

Ferroni stál se spoutanýma rukama nedaleko policistů, k nimž Delaney zamířil.

„Budete-li nás hledat, jsme v kanceláři firmy Arctic Airways,“ rozloučil se s ním Biggles, když odcházel za svými přáteli, aby jim pomohl zatáhnout Jupitera do hangáru.

Potom všichni zasedli k opožděné snídani. Při jídle jim Ginger vypravoval, co všechno zažil u McBainova srubu, a ostatní mu na oplátku vylíčili, co se s nimi dělo ve Fort Beaver.

Dopíjeli kávu, když do místnosti vstoupil Delaney se svým velitelem.

Biggles potom na kapitánovu žádost podrobně vyprávěl všechny příhody od chvíle, kdy mu byl do londýnského bytu doručen Wilksův dopis. Byla to historie velmi dlouhá, ale oba policisté ji poslouchali se zatajeným dechem, zejména když Biggles popisoval, co prožili při hledání Anguse Stirlinga.

„A co budete dělat teď?“ zeptal se potom kapitán.

„Podle mého názoru jsme tu se svou prací hotovi,“ odpověděl Biggles. „Převodní listina, kterou jsme přivezli od Anguse Stírlinga, dokazuje jasně, kdo je majitelem letiště. A když teď bude mezi Fort Beaver a Moose Creek provozována jen jedna letecká linka, jistě budou všichni rádi používat jejích služeb. Zlatokopové by měli také být firmě Arctic Airways vděční za vrácení ukradené zásilky zlata, neboť by o ni bez našeho přispění určitě přišli. Až se o tom všem doví Canwell, jistě uzavře s Arctic Airways výhradní a monopolní smlouvu.“

„O tom nepochybuji,“ vyjádřil se kapitán. „Ředitele společnosti Moose Creek Gold-Fields Corporation znám a promluvím s ním o tom.“

K uzavření smlouvy došlo skutečně už za dva dny. Zástupce zlatokopecké společnosti navíc nabídl Wilkinsonovi pomocnou ruku pro případ, že bude potřebovat úvěr.

A tím náš román končí.

Wilks sice nabízel ostatním, aby zůstali ve Fort Beaver a stali se podílníky jeho firmy, jíž ještě nedávno hrozila úplná zkáza, ale Biggles to rozhodně odmítl. Nechtěl se vázat na jediné místo. Zůstali s Wilksem ještě do té doby, než uvedl Arctic Airways do takového stavu, aby mohl bezpečně vyhovět všem požadavkům

zlatokopecké společnosti, ale to mu netrvalo dlouho, protože McBain a jeho banda už mu v ničem nepřekáželi.

Pak je odvezl do Quebecu jedním ze dvou Jupiterů, které teď firma měla, a tam se s nimi rozloučil.

„Piš nám, jak se ti tu vede!“ volal na něj Biggles ještě z paluby lodi, která je odvážela do Anglie.

„Budu vám psát často! Teď už vím, jak se to dělá,“ dušoval se Wilks. „A děkuji vám, že jste mi pomohli!“

„To nestojí za řeč, příteli,“ zašklebil se Biggles. „Byla to pro nás jen maličkost.“

OBSAH

1 Biggles dostal dopis
2 Fort Beaver
3 Úspěšné pátráni
4 V hospodě U tří hvězd
5 Ginger na výzvědách
6 Nečekaná zpráva
7 Jupiter letí na sever
8 Souboj nad ledem
9 Přistání v ledovém království
10 Nevítané setkání
11 Nepříjemné překvapení
12 Jednostranný souboj
13 Znovu směrem na jih
14 Další překvapení
15 Zatčeni
16 Ginger v akci
17 Nové nebezpečí
18 V pasti
19 Boj na život a na smrt
20 Vlci
21 Zajatec vypovídá
22 V hodině dvanácté
23 Maličkost

W. E. JOHNS

BIGGLES LETÍ NA SEVER

edice Hrdinové vzdušných bitev 8

Obálka Zdeněk Burian, Petr Barč
Ilustrace Jiří Wowk
Jazyková úprava Alena Petruželková
Vydalo nakladatelství
Toužimský & Moravec
Minská 5, 101 00 Praha 10
jako svou 607. (37.) publikaci
Počítačová sazba fa Horňák, Český Těšín
Vytiskly Brněnské papírny, Český Těšín

ISBN 80-85773-12-0